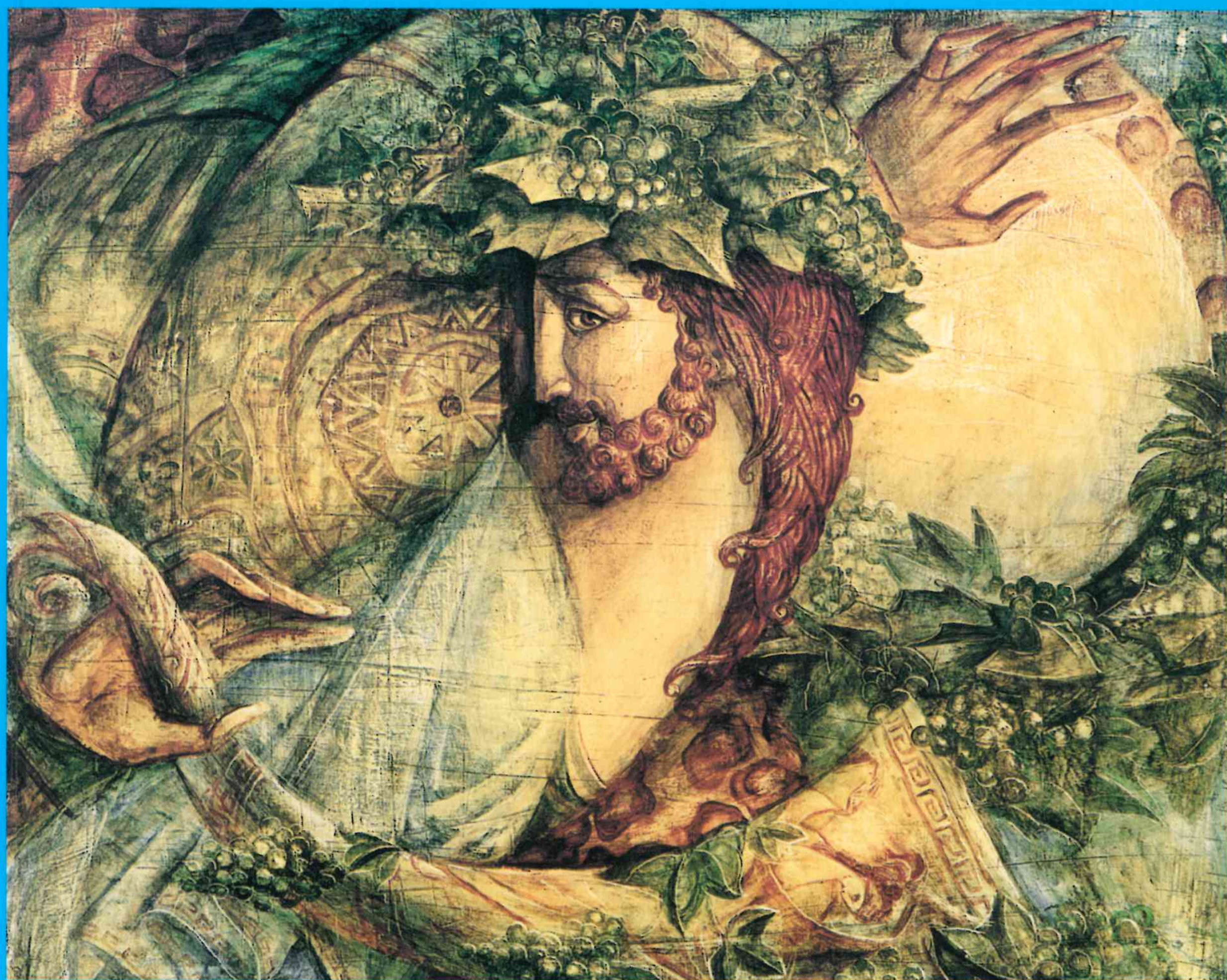
ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ * 24 * ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ - ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003 * ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ * ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32

Γῆς παῖς εἰμί καί Οὐρανοῦ ἀστερόεντος

7 €

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΤΡΟΠΗ - Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΙΑΧΩΒΑ - ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ - ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗ

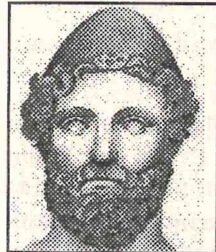
Η ΣΙΩΠΗ ΣΤΟΥΣ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥΣ

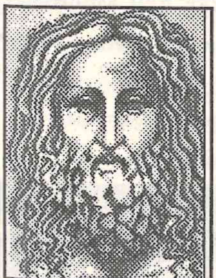
ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Σ. Νάγου

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ-ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

εἰς δόξαν τῶν ἱερῶν ἀριθμῶν καί νόμων καί τῶν ἐφόρων αὐτῶν, ἀθανάτων Ἑλλήνων Θεῶν

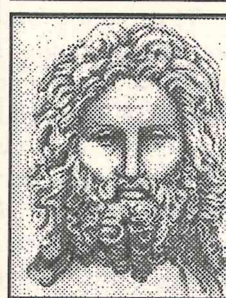
περιεχόμενα

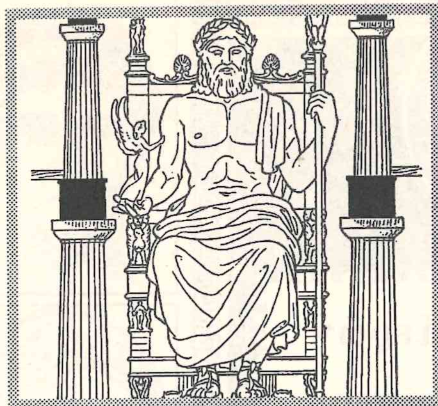

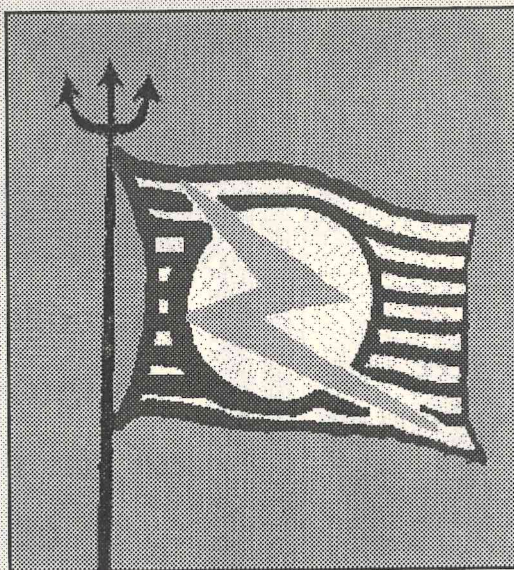
ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἡ Χειμερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου ἑορτάζεται τήν 22α Δεκεμβρίου. Κατά τήν ἡμερομηνία αὐτήν ὁ Ἥλιος εἰσέρχεται στόν ἀστερισμό τοῦ Αἰγόκερω καί ἔτσι εἰσερχόμαστε ἀστρονομικά στήν ἐποχή τοῦ χειμῶνος.

Ἡ Χειμερινή Τροπή συμβολίζει τήν ἀνθρώπινη ψυχή ἡ ὁποία ἔφθασε στά ὅρια τῆς διανοήσεως. Τότε αὐτή γίνεται ἱκανή νά ἐκδηλώσει τίς κατάλληλες δυναμικότητες πού θά τῆς ἐπιτρέψουν νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τόν Οὐρανό ὥστε νά ἐκδηλωθεῖ σ' αὐτήν ἡ ἱκανότητα πρός ἀπόκτηση μεγαλυτέρας γνώσεως. Ἡ γνώση αὐτή θά τήν φέρει σέ κατάσταση νά γνωρίσει τά μέσα τῆς πνευματικῆς της προόδου καί ἀνόδου. Ἐπίσης γίνεται ἱκανή νά ἐκδηλώσει τά σπέρματα τῶν Ἰδεῶν στό ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Ἡ περίοδος ἀπό τήν Χειμερινή Τροπή μέχρι τήν Ἐαρινή Ἰσημερία συμβολίζει τήν ἐποχή κατά τήν ὁποία ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἀποβάλλει τά πάθη καί ὁδεύει πρός τήν πνευματική της ἀναγέννηση, ἡ ὁποία θά λάβει χώρα κατά τήν ἐαρινή ἰσημερία. Στό φυτικό ἐπίπεδο γίνεται ἡ ἐκκόλαψη καί ἡ βλάστηση τῶν σπερμάτων δηλαδή ἡ γέννηση νέων φυτῶν μέσα στό γόνιμο ἀπό τίς βροχές τοῦ φθινοπώρου ἔδαφος. Συνεπῶς εἶναι ἡ ἐποχή τῆς ἐκδηλώσεως τῆς φυτικῆς ζωῆς καί βλαστήσεως αὐτῆς.

Τό Ἰδεοθέατρον μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Χειμερινῆς Τροπῆς τοῦ Ἡλίου, εὔχεται πρός ὅλους τούς ἀναγνῶστες του ὅπως ὁ πνευματικός Ἥλιος τούς χαρίσει περισσότερο Φῶς καί ἡ μητέρα Γῆ περισσότερα ἀγαθά.

Ἰδεοθέατρον

τριμηνιαία ἔκδοσις

Ἔτος ΣΤ΄ Ἀρ. Τεύχους 24,

Δεκέμβριος 2003

Γραφεῖα: Στουρνάρα 57 104.32 Ἀθῆναι,

Τηλ.: 210.52.37.543,

Τηλεομοιότυπον (φάξ): 210.52.26.694

Ἰστοσελίδα: http:// www.ideotheatron.gr

Τιμή τεύχους 7 ΕΥΡΩ

ΓΙΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ, ἀποστείλατε ταχυδρομική ἐπιταγή (28 ΕΥΡΩ) στό ὄνομα ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, 104.32 ΑΘΗΝΑ ἤ καταθέσατε 28 ΕΥΡΩ στήν Alpha Bank Ἀρ. Λογαριασμοῦ 104. 002. 786. 016. 548 στό ὄνομα: Ἀντ. Ἀναστασάκης ἤ τηλεφωνήσατε στό 210. 52. 37. 543

Συνδρομές ἐξωτερικοῦ: 56 ΕΥΡΩ.

Τά κείμενα, ὅπως καί ἡ γλῶσσα κάθε δημοσιεύματος ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις τοῦ ἑκάστοτε γράφοντος.

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἀντ. Ἀναστασάκης - Ραδάμανθυς

Καλλιτεχνική ἐπεξεργασία: Δήμ. Μουστάκη

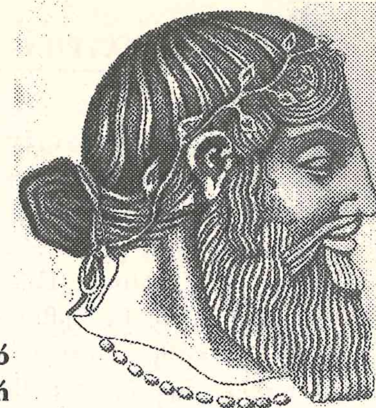
Στοιχειοθεσία-Διορθώσεις: Εὐρυνόμη Γαβρ

Ἐκτύπωσις: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου Δ. Σιταρᾶς, Λευκάδος 9 Μοσχᾶτο

ISSN 1108-832 X

Σ. Νάγου

ἀποσυμβολισμός τοῦ Θεοῦ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ἡ πνευματική ἔννοια τῶν Θεῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος δέν εἶναι δυνατόν νά εὑρίσκεται εἰς τό περιεχόμενον τῶν πανηγύρεων, εἰς τάς ὁποίας πρωτίστως ἐπιζητεῖται νά θεραπεύεται ἡ λαϊκή φαντασία καί νά δημιουργεῖται ἡ λαϊκή πίστις. Ἡ πνευματική ἔννοια τοῦ Διονύσου δέν δύναται εἰ μή νά εὑρίσκεται εἰς τήν ἀλληγορίαν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ καί εἰς τό ἔργον του ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Διά τῆς κατανοήσεως αὐτῶν φρονῶ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νά καταστῇ γνώστης τῶν λειτουργιῶν τοῦ πνεύματος καί διά τῆς γνώσεώς του ταύτης εὐτυχής εἰς τόν ἐπίγειον αὐτοῦ βίον.

Ὁ Διόνυσος εἶναι τέκνον τοῦ Θεοῦ Διός καί τῆς Νύμφης Σεμέλης. Ἡ Σεμέλη ἦτο θυγάτηρ τοῦ κτίσαντος τάς ἑπταπύλους Θήβας Κάδμου. Ὁ Κάδμος εἶναι τό σύμβολον τοῦ Ἡλιακοῦ φωτός τοῦ ἐρχομένου καί ἀπ' εὐθείας καί διά τῶν πλανητῶν πρός δημιουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ὁ ἀριθμός 7 τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν καθιστᾷ κατάδηλον τήν ἐξήγησιν ταύτην περί Κάδμου.

Ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα συνεργασίας τῆς οὐσίας τῆς Γῆς καί τοῦ φωτός τοῦ Ἡλίου.

Ἡ Σεμέλη εἶναι τό ψυχικόν ἀνθρώπινον πλάσμα τό ὁποῖον ἔρχεται σέ ἐρωτικάς σχέσεις πρός τόν Θεόν τοῦ Οὐρανοῦ Δία, πρός τό Θεῖον δηλαδή Οὐράνιον πρωταρχικόν Πῦρ, εἰς τήν ἰσχύν τοῦ ὁποίου ὀφείλονται πᾶσαι αἱ συγκροτήσεις καί μεταμορφώσεις τῶν κόσμων. Ἐκ τῆς πρός τόν Θεόν Δία ἐπαφῆς τῆς Σεμέλης, προκύπτει ἡ πρός αὐτήν μετάδοσις τοῦ Θείου Πυρός, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ἀπαρχή τοῦ ἐξελικτικοῦ σταδίου τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τήν ἀλληγορικήν ταύτην ἔννοιαν εὑρίσκεται ὅτι ὁ Θεός Ζεύς ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς μῖξιν μέ τήν Νύμφην Σεμέλην, τήν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, εἶναι αὐτό τοῦτο τό Θεῖον Πῦρ, τό πληροῦν τάς μεταξύ τῶν Οὐρανίων σωμάτων χώρας, εἰς τάς ὁποίας δέν ὑπάρχει τιτανική, δηλαδή ὑλική οὐσία.

Ἑκάστη ἀκτίς τοῦ Πυρός τούτου ἐρχομένη εἰς τήν Γῆν, ἔρχεται μεταμορφωμένη. Τό περιβάλλον τῆς Γῆς ἀναγκαίως τήν μεταμορφώνει.

Ἡ Νύμφη Σεμέλη ὅμως δέν ἀρκεῖται νά ἔρχεται πρός αὐτήν ὁ Ζεύς μεταμορφωμένος. Παροτρύνει καί ζητεῖ παρ' αὐτοῦ τήν ὑπόσχεσιν νά ἐμφανισθῇ οὗτος ἐνώπιόν της, ὡς ἐμφανίζεται πρός τήν σύζυγόν του Ἥρα.

Ὁ Θεός Ζεύς συνεπής πρός ὅ,τι ὑπεσχέθη ἐμφανίζεται πρό τῆς Σεμέλης μέ πλήρη τήν Οὐρανίαν περιβολήν του.

Μή δυναμένη ὅμως αὕτη νά ἀνθέξῃ πρό τῆς ἀπείρου λάμψεως τοῦ Οὐρανίου Πυρός κατακαίεται ὑπό τούτου.

Ἡ Σεμέλη ἔφερεν ἐν τῇ γαστρί της τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐρώτων της πρός τόν Δία. Ἔπρεπε τοῦτο νά σωθῆ. Ἡ ἐλθοῦσα πρός τόν ψυχικόν ἄνθρωπον ἀκτίς τοῦ Οὐρανίου Πυρός καί γονιμοποιηθεῖσα εἰς ἕν ἔμβρυον, δέν ἔπρεπε νά ἀπολεσθῆ, διότι ἡ ἀκτίς αὕτη θά ἀπετέλει ἐφεξῆς τήν βάσιν μιᾶς νέας δημιουργίας.

Σπεύδει λοιπόν ὁ Ζεύς, ἀποσπᾶ ἀπό τήν καιομένην Σεμέλην τό ἐν γαστρί αὐτῆς ἔμβρυον, διανοίγει τόν μηρόν αὐτοῦ καί τό τοποθετεῖ ἐκεῖ πρός περαιτέρω κυοφορίαν. **Τό ἔμβρυον τοῦτο εἶναι πλέον φύσεως διττῆς. Φέρει τό σπέρμα τοῦ Οὐρανίου Θεοῦ ἀλλά καί κληρονομίαν τήν φύσιν τῆς μητρός του.**

Τό Θεῖον ἔμβρυον ἀποτελειώνει τήν κυοφορίαν του ἐντός τοῦ μηροῦ τοῦ Διός καί ἐκεῖθεν γεννᾶται ὁ Διόνυσος, ὅπως κατ' ἀνάλογον τρόπον συνετελέσθη ἡ γέννησις τῆς Θεᾶς τῆς σοφίας Ἀθηνᾶς.

Ἡ γέννησις τοῦ Διονύσου καί τῆς Ἀθηνᾶς ἀποτελοῦν ἐν τῇ διατυπωθείσῃ παραδόσει τά πλέον ἀξιοσπούδαστα μέρη αὐτῆς, διότι ταῦτα ἀποκαλύπτουν τά αἴτια τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως καί τούς νόμους τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν ἰδεῶν καί τῆς ἀπείρου αὐτῶν διαιωνίσεως.

Ἀποτελοῦν τήν ἐμφάνισιν τῶν πνευματικῶν νόμων οἱ ὁποῖοι καθιστοῦν τό ἀτομικόν πνεῦμα αἰώνιον.

Ἀλλ' ἐπιπλέον ἡ γέννησις τοῦ Διονύσου φέρει εἰς ἡμᾶς τήν ἔννοιαν τῶν μέσων διά τῶν ὁποίων θά δυνηθῆ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή νά ἔλθη εἰς ἀδιάσπαστον σύνδεσιν πρός τήν πρωτίστην οὐσίαν τήν ὁποίαν ἀλληγορεῖ ὁ Θεός Ζεύς, ἐκ τῆς ὁποίας καί μόνης συνδέσεως θά ἐπιτύχη τήν μεταβολήν τῆς Γηΐνης αὐτῆς φύσεως, θά ἀποβάλη τά ἐλαττώματα τῆς φύσεως ταύτης, καί οὕτω θά ἐκδηλώση τήν πλήρη αὐτῆς ἐλευθερίαν ἡ ὁποία θά τῆς ἐπιτρέψη τήν πτῆσιν πρός τάς χώρας τοῦ φωτός, εἰς τάς ὁποίας βασιλεύει ἡ πραγματική χαρά, ἡ πραγματική εὐδαιμονία καί ἡ πλήρης εὐθυμία.

Ὁ Διόνυσος γενόμενος ἔφηβος ἐξεδήλωσεν ὅλη τήν χαράν καί εὐθυμίαν, ἀλλά ἐπιπλέον καί κάποιαν ἀμεριμνησίαν, τήν ὁποίαν ἐκδηλοῦμεν πάντες ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι προκειμένου περί τῆς περαιτέρω ἡμῶν πνευματικῆς τύχης.

Ἡ ἀμεριμνησία τοῦ Διονύσου προέρχεται ἐκ τῆς κληρονομικῆς φύσεως τῆς μητρός του. Εὑρισκόμενος ὅμως ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ δέχεται ξαφνικά τήν ἐπίθεσιν τῶν Τιτάνων οἱ ὁποῖοι καί τόν ἐθανάτωσαν.

Διεμέλησαν τό σῶμα του, τό διεμοιράσθησαν μεταξύ των καί ἔλαβον ἕκαστος ἕν μέρος. **Διά τοῦ τοιούτου διαμελισμοῦ οἱ Τιτᾶνες ἀφ' ἑνός θά ἠμπόδιζον τήν ὑπό τοῦ Διονύσου μετάδοσιν ἰδεῶν καί μέσων ἱκανῶν νά ὠθήσουν τήν ἀνθρωπίνην ψυχήν πρός τήν ἐλευθερίαν, ἀφ' ἑτέρου εἰς τήν ὑπόστασίν του ὑπῆρχε σπέρμα θείου Πυρός νά ἐμβολιάσουν τήν φύσιν αὐτῶν, ὅπως καταστῆ ἰσχυροτέρα εἰς μέλλοντας πνευματικούς ἀγῶνας.**

Βλέπομεν καί ἐδῶ τήν εἰκόνα τῆς προσπαθείας τοῦ ἀνοήτου πνεύματος, τοῦ ζητοῦντος νά γίνη ἰσχυρόν δι' ἐκτρόπων μέσων. Τόν φόνον τοῦ Διονύσου ἀντιλαμβάνεται ἡ Θεά τῆς Σοφίας Ἀθηνᾶ, ἡ ὁποία σπεύδει καί σώζει τήν καρδίαν αὐτοῦ.

Σώζει δηλαδή τό μέρος ἐκεῖνο εἰς τό ὁποῖον κατά τούς ἀρχαίους σοφούς ἔχει ἕδραν ἡ ψυχή.

Τήν διασωθεῖσαν καρδίαν προσκομίζει ἡ Θεά τῆς Σοφίας πρός τόν πατέρα τῶν ἀθανάτων, ὁ ὁποῖος κατά τήν ἐμήν γνώμην, δέν ἐθλίβη διά τόν θάνατον τοῦ υἱοῦ του.

Ἀντιθέτως τοῦ παρεσχέθη ἡ εὐκαιρία νά ἀναγεννήση ἐν τῇ φύσει αὐτοῦ, ἐκ τῆς διασωθείσης καρδίας, ἕνα νέον ἀθάνατον Διόνυσον.

Ἡ εἰκών τῆς ἀλληγορίας τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Διονύσου ὑπό τοῦ πατρός τῶν ἀθανάτων, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά μεγαλουργήματα τῆς διανοήσεως τῶν ἀρχαίων προγόνων μας καί παρέχει πλήρη τήν ἔννοιαν τῆς μεταμορφώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί τῆς εἰσόδου της εἰς τήν ἀθανασίαν.

Τόν φόνον τοῦ Διονύσου παρεμφερῶς εὑρίσκομεν καί εἰς ἄλλας ἀνατολικάς παραδόσεις.

Ἡ Ἑλληνική ὅμως παράδοσις εἶναι ἐπικρατεστέρα, διότι **εἰς τήν ἔννοιαν τῶν ἑπτά Τιτάνων ἀποκαλύπτει καί τάς σχέσεις αὐτῶν πρός τάς ἐπί τοῦ κόσμου ἐπιδράσεις τῶν ἑπτά πλανητῶν.** Ὁ ἐκ νέου γεννηθείς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πατρός τῶν ἀθανάτων Διόνυσος, εἶναι ἀθάνατος, ὡς ἀθάνατος δέ λαμβάνει μέρος εἰς τήν κατά τῶν Τιτάνων πάλην τῶν ἀθανάτων καί ἀναδεικνύεται μετ' ἐκείνων νικητής.

Ὁ Νέος Διόνυσος δέν φέρει πλέον μετ' αὐτοῦ τίποτα τό φθαρτόν καί διά τοῦτο παραμένε: ἐν Ὀλύμπῳ καί ἐκεῖθεν ἐξασκεῖ τό ἔργον αὐτοῦ πρός τό ἀνθρώπινον γένος.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἐπιμείνω ὀλίγον καί νά εἴπω ὀλίγας λέξεις περί Τιτανομαχίας ἐν τῇ ὁποίᾳ, κατ' ἐμέ, περικλείονται ὕψισται ἀλήθειαι. **Πρό τῆς Τιτανομαχίας, ὁ κόσμος διεκυβερνᾶτο ὑπό τῆς βασιλείας τῶν Τιτάνων. Ἡ βασιλεία αὕτη εἶχεν ὡς ἀρχήν τήν ἐπιβολήν τῆς βίας ἐπί τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου, ὡς δικαιοσύνην δέ τό δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.**

Δίας και Σεμέλη

Ὁ πνευματικός κόσμος τῆς Γῆς εὑρίσκετο ὑπό ἀφόρητον δουλείαν. Ἡ πρόοδος αὐτοῦ ἦτο προβληματική. Κατέχουσα ἡ βασιλεία αὔτη τάς Ὥρας τοῦ Οὐρανοῦ ἠμπόδιζεν πᾶσαν ἐπαφήν τοῦ πνεύματος τῆς Γῆς πρός τό πνεῦμα τοῦ Οὐρανοῦ. **Κατά τῆς βασιλείας ταύτης τῶν Τιτάνων ἡ ὁποία ἐκράτει εἰς τοιαύτην παθητικότητα τό πνεῦμα τῆς Γῆς, ἐπολέμησαν οἱ Ὀλύμπιοι καί τήν ἀνέτρεψαν.**

Τήν Τιτανικήν βασιλείαν διεδέχθη ἡ βασιλεία τῶν ἀθανάτων, ἡ ὁποία καί διετύπωσεν νέον σύστημα διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου. Τό νέον σύστημα ἐπεζήτησεν νά ἐπαναφέρη τόν ἄνθρωπον εἰς τήν φυσικήν του τροχιάν. Κατ' αὐτό ὁ ἄνθρωπος ἔδει νά προάγεται πνευματικῶς. Ἀπό τότε ἐνεφανίσθη ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης καί ἐξεδηλώθη ὁ σεβασμός πρός τό ἀνθρώπινον δίκαιον.

Ἀπό τότε ἤρξατο διακανονισμός τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι ἔσχον τήν πρώτην αὐτῶν ἐμφάνισιν.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἄνθρωποι φέροντες τά ἐλαττώματα τῆς τιτανικῆς αὐτῶν οὐσίας, δέν ἠδυνήθησαν νά προσανατολισθοῦν πρός τήν δημιουργηθεῖσαν νέαν κατάστασιν καί τά τιτανικά πάθη καί πάλιν ἐπεκράτησαν εἰς τάς σχέσεις αὐτῶν.

Ταῦτα ἐξώθησαν τό ἀνθρώπινον γένος ἔξω τῆς φυσικῆς του τροχιᾶς καί διά τοῦτο εἰς τάς σημερινάς κοινωνίας βλέπομεν νά ἐπικρατοῦν αἱ μέθοδοι τῶν Τιτάνων.

Τό φαινόμενον ὅμως αὐτό δέν εἶναι πραγματικόν. Εἶναι φαινόμενον κατ' ἐπίφασιν καί τοῦτο καταδηλοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐσωτερική ὤθησις τοῦ ἀνθρώπου τείνει εἰς τήν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν Τιτανικῶν παθῶν.

Ἀλλ' ἐκτός τούτου οἱ διευθετήσαντες τήν νέαν κατάστασιν Θεοί, ἐδημιούργησαν καί τό ἐποπτικόν σῶμα τῶν μοιρῶν, τάς ὁποίας ἔθεσαν ὑπό τήν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Θεοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ὁποῖος συγκεντρώνει εἰς τήν ἐξουσίαν του ἁπάσας τάς βουλάς τῶν ἀθανάτων.

Αἱ μοῖραι κλώθουν τήν εἱμαρμένην ἑκάστου βάσει τῶν παραβάσεων ἤ μή τῶν φυσικῶν νόμων. Ἡ εἱμαρμένη ἑκάστου ἐθίζει ἡμᾶς διά τῶν δημιουργημένων παρ' αὐτῆς δοκιμασιῶν, νά ἀποστρεφώμεθα πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ πρᾶξιν κολάσιμον πρός τούς ὁμοίους μας.

Τό ἀντιπεπονθός περί τοῦ ὁποίου τόση ὑπό τῶν Πυθαγορείων ἐξεδηλώθη ἐκτίμησις, ὁ Θεῖος οὗτος νόμος τῆς εἱμαρμένης ἑκάστου, ἀναγκαίως θά μᾶς φέρη εἰς τό συναίσθημα νά μή πράττωμεν τί τό ὁποῖον ἀδικεῖ τόν πλησίον μας καί ἀναιρεῖ ἐν τῷ προσώπῳ μας τήν λειτουργίαν τῶν φυσικῶν νόμων. Εὐτυχεῖς οἱ κατανοοῦντες ὅτι εἰς τόν κόσμον τοῦτον πρέπει νά βασιλεύη ἡ εὐτυχία καί ἡ χαρά.

Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμε εἰς τό περί Διονύσου θέμα ἡμῶν.

Ὁ Διόνυσος ἐν τῇ διακυβερνήσει τῶν πνευματικῶν κόσμων καί τῶν ἀνθρώπων ὑπό τῶν Ὀλυμπίων, ἔχει νά ἐκπληρώση παμμέγιστον ἔργον. Τό ἔργον νά δώση εἰς τήν ψυχήν τοῦ κόσμου τήν ἐλευθερίαν αὐτῆς.

Πᾶσαι κατ' ἀκολουθίαν αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρός τό ἀνθρώπινον γένος, ἔχουν τοῦτον τόν σκοπόν.

Τήν δοξασίαν ταύτην περί Διονύσου πρῶτος ὁ Θεῖος Ὀρφεύς διετύπωσεν. Τά ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθέντα καί ἄλλοτε λειτουργήσαντα μυστήρια, ὡς ἀντικείμενον μυήσεως εἶχον τήν γέννησιν, τόν φόνον, τήν ἀναγέννησιν καί τήν ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δρᾶσιν τοῦ Διονύσου.

Πᾶσαι αἱ εἰς τά μυστήρια αὐτά μυηθεῖσαι ἀνθρώπιναι ψυχαί, ἔπρεπε ἐν τῇ ἀνελίξει αὐτῶν εἰς τήν γνῶσιν τῶν θείων μυστικῶν νά ἀκολουθήσουν τήν ὁδόν τοῦ Διονύσου μέχρι ἀποθεώσεως αὐτῶν.

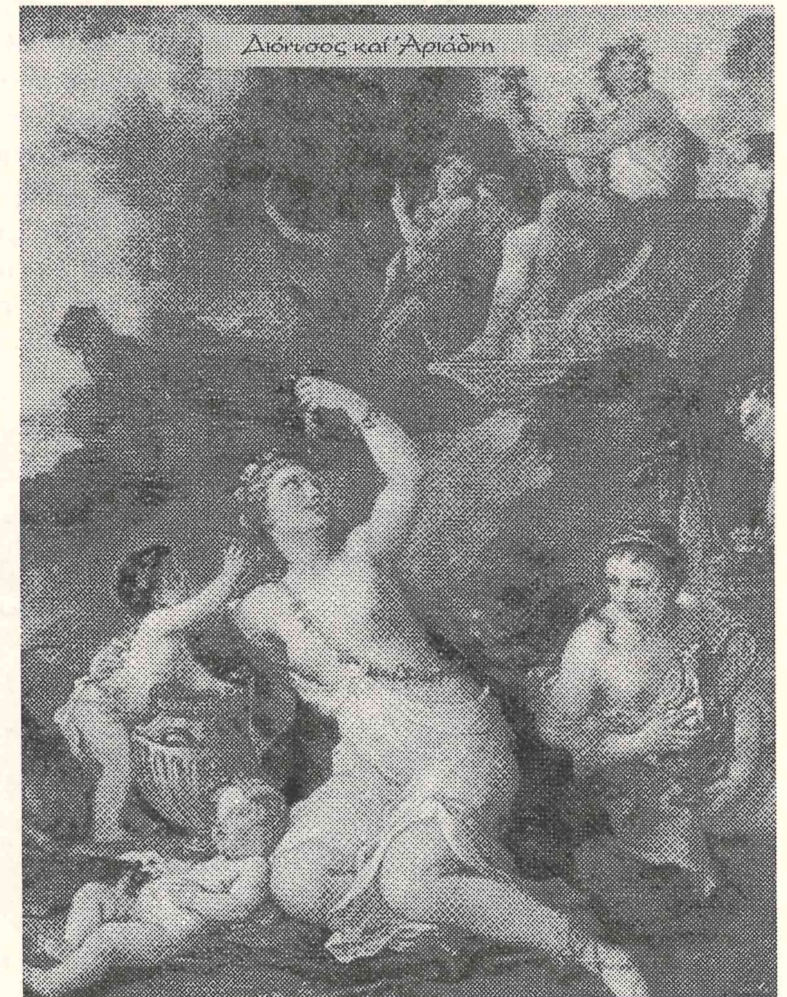
Ἔπρεπε νά μάθουν τήν μυστικήν ἔννοιαν τοῦ χυμοῦ τῆς σταφυλῆς διά νά παρασκευάσουν τά μέσα τοῦ ἐξαγνισμοῦ καί τῆς ἀποθεώσεως.

Διόνυσος ὁ Ζαγρεύς ἦτο τό ἀντικείμενον τῆς λατρείας τῶν Ὀρφικῶν φυσιολατρῶν.

Ἀλλά τόν Διόνυσον εὑρίσκομεν καί ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

Καί ἐκεῖ κατά πρῶτον **ὁ Ἴακχος, ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίνετο πρός τήν ἔννοιαν τοῦ φονευθέντος Διονύσου** ὑπό τῶν ἑπτά Τιτάνων, ἀπετέλει τό ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς πνευματικῆς φύσεως ὑπό τῶν μυστῶν τῆς Ἐλευσῖνος.

Αἱ σχέσεις τῶν ψυχῶν τῆς Γῆς πρός τό φῶς τοῦ Οὐρανοῦ, εἶχον ἀναλογίαν πρός τήν ὑπόθεσιν τοῦ τέκνου τοῦ Διός καί τῆς Σεμέλης. Ἀλλ' ἐκεῖνον τό ὁποῖον ἀπετέλει ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐλευσῖνος τό ἀπόρρητον, ἦσαν αἱ σχέσεις πρός τόν ἄφθαρτον καί ἀθάνατον Διόνυσον.

Ὁ Διόνυσος καί ἡ Περσεφόνη ἔρχονται εἰς γάμου ἕνωσιν καί αὐτό δίδει εἰς τήν Περσεφόνην τό δικαίωμα νά ἐγκαταλείψη τόν Θεόν τοῦ Ἅδου Ἀϊδωνέα.

Ἐκ τοῦ γάμου της μετά τοῦ Διονύσου ἡ θυγάτηρ τῆς Θεᾶς Δήμητρος ἐλευθεροῦται καί αὐτό εἶναι πού δίδει εἰς τόν Διόνυσον τήν ἐπωνυμίαν τοῦ Ἐλευθερέως.

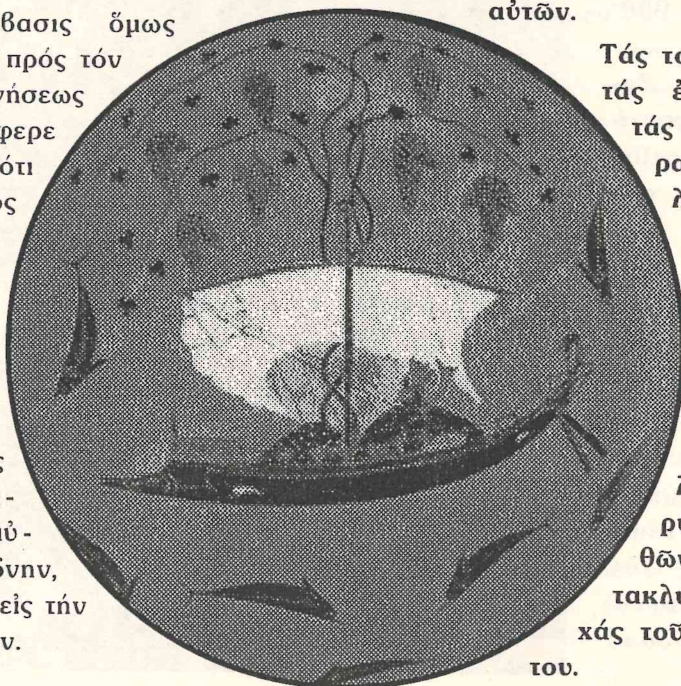
Διόνυσος ὁ Ἐλευθερεύς εἶναι τό ὄνομα παντός ἀνθρώπου δυνηθέντος νά κατανοήση τάς δοξασίας τῶν Ἱεροφαντῶν τῆς Ἐλευσῖνος.

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ παραδόσει ὁ Διόνυσος φέρεται ὅτι ἔλαβε καί ἄλλην σύζυγον ἐκτός τῆς Περσεφόνης.

Γνωρίζει τήν εἰς Κρήτην μετάβασιν τοῦ Θησέως καί τόν σκοπόν αὐτῆς. Τό ἔργον τοῦ Θησέως ἄνευ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἀριάδνης ἦτο πολύ δυσχερές.

Ἡ παρέμβασις ὅμως αὐτῆς διά τῆς πρός τόν Θησέα χορηγήσεως τοῦ μίτου, ἐπέφερε τήν Νίκην, διότι ὁ Μινώταυρος ἐφονεύθη.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπηλλάγησαν τοῦ βαρυτάτου φόρου καί ὁ Θησεύς ἐπιστρέψας εἰς τάς Ἀθήνας παρέλαβε μετ' αὐτοῦ τήν Ἀριάδνην, τήν ἀφῆκε δέ εἰς τήν νῆσον Ἄνδρον.

Τοῦτο ἀντιλαμβάνεται ἐκ τῶν Οὐρανίων του δωμάτων ὁ Διόνυσος, κατέρχεται καί λαμβάνει αὐτήν ὡς σύζυγον. Πόσα δέν μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ ὑπόθεσις αὐτή;

Ἡ φωτεινή ψυχή τῆς Ἀριάδνης γνωρίζουσα τά μέσα διά τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποθέωσις κατέστησε τόν Θησέα νικητήν.

Τό ἔργον τῆς Ἀριάδνης ἐκπληροῖ πᾶσα φωτεινή ψυχή. Πᾶσα ψυχή ἡ ὁποία κατενίκησε τά πάθη τῆς Τιτανικῆς φύσεως. Τό ἔργον τῆς Ἀριάδνης εἶναι ἔργον τό ὁποῖον πρέπει νά ἐκπληρώσει πᾶσα ψυχή εἰς τόν κόσμον τοῦτον, ἵνα δικαιωθῆ τῆς ἐκ τοῦ Ἅδου ἀπελευθερώσεώς της.

Ὁ Διόνυσος εἶναι ὁ ἀντιλήπτωρ τοῦ ἔργου τῶν ψυχῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐξαγνισθεῖ ἐκ τῶν μολυσμάτων τῆς κακίας καί ὁ φυσικός ἐλευθερωτής αὐτῶν.

Τάς τοιαύτας ψυχάς τάς ἐγκαθιστᾶ εἰς τάς Οὐρανίας χώρας ἔνθα ἀποτελοῦν τήν ἀκολουθίαν του. Ἀλλά διά νά γίνουν αἱ ψυχαί τῆς Γῆς Νύμφαι, ἔπρεπε αὗται νά ἀποβάλλουν ὅλον τόν ρύπον τῶν παθῶν τά ὁποῖα κατακλύζουν τάς ψυχάς τοῦ κόσμου τούτου.

Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ χειμῶνος καί εὑρίσκεται γύρω στίς 22 Δεκεμβρίου. Ἡ ἀρχή μιᾶς ἐποχῆς ἄγονης κατά τά φαινόμενα, γιατί ἡ ἡλιακή ἀκτινοβολία πού δέχεται τό Βόρειον ἡμισφαίριο τῆς Γῆς εἶναι ὀλίγη, τουλάχιστον στήν ἀρχή τῆς ὥρας αὐτῆς τοῦ ἔτους, ἀλλά αὐξάνει σταθερά, γιά νά ἐξισωθεῖ ἡ ἡμέρα μέ τήν νύκτα κατά τήν Ἐαρινή Ἰσημερία, γύρω στίς 21 Μαρτίου, πού κλείνει τήν διάρκεια τοῦ Χειμῶνος.

Ἄν καί φαινομενικά ἡ ἐποχή αὐτή εἶναι μιά χρονική περίοδος ἀδράνειας, στόν φυτικό κόσμο μέσα στήν γῆ συντελεῖται ἡ γέννηση τῶν φυτῶν.

Οἱ σπόροι ἀρχίζουν νά γίνονται φυτά, πού σταθεροποιοῦνται χάρι στίς ἄφθονες βροχές τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ὅταν εὑρίσκονται σέ ἔδαφος κατάλληλο καί ἀρχίζει, καθώς λέγουν οἱ εἰδικοί, ἡ ὀργάνωση τοῦ φυτοῦ μέ ρίζες καί μέ βλαστούς ἔτσι πού νά μπορεῖ νά τρέφεται ἀπό τίς οὐσίες τοῦ ἐδάφους καί τοῦ ἀέρα μέ τήν βοήθεια τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Κατά τόν τρόπον αὐτό θά εἶναι ἕτοιμο γιά τήν προσεχῆ περίοδο τῆς Ἀνοίξεως, πού εἶναι ἡ ἐποχή τῆς ἀνθοφορίας, τῆς ἀπαρχῆς αὐτῆς τῶν καρπῶν.

Τά φυσικά αὐτά φαινόμενα πού βλέπουμε στόν φυτικό κόσμο, εἶχαν πάρει οἱ ἀρχαῖες παραδόσεις σάν εἰκόνες, καθώς λέγουν, γιά νά παραστήσουν συμβολικά τό τί γίνεται στίς ψυχές τῶν μυστῶν κατά τήν μετά τήν σπορά περίοδο. Τοποθετοῦσαν ἔτσι στήν ἀρχή τοῦ Χειμῶνος τήν γέννηση τῶν ἡρώων καί τήν ἑόρταζαν κατά τήν Χειμερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου.

Ὅπως ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη ἀρχίζει ν' αὐξάνει, νά γεννᾶται τό φῶς τῆς ἡμέρας, ἔτσι γεννᾶται καί βλαστάνει τό φῶς καί στήν ψυχή τοῦ μύστου, ἐκείνου πού δέχθηκε τό πνευματικό Φῶς, γιά νά ἀναπτυχθεῖ καί νά μεγαλώσει κατά τήν διάρκεια τῆς ἐποχῆς, πού συμβολίζει ὁ Χειμῶνας.

Ὅπως στόν φυτικό κόσμο ἀρχίζει καί τελειοποιεῖται ἡ βλάστηση, ἔτσι καί στήν ψυχή τοῦ μύστου αὐξάνουν οἱ ἰδέες καί τά συναισθήματα, τροφοδοτούμενα ἀπό τό φῶς τῶν Μυστηρίων, πού παίρνει σέ ἐκδήλωση τίς λανθάνουσες δυνάμεις τοῦ πνεύματος. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο τό πνεῦμα του μύστου προαγόμενο εἶναι πλέον ἕτοιμο γιά τήν προσεχῆ περίοδο τῆς ἀνθήσεως καί τῆς ἀποδόσεως κατόπιν καρπῶν.

Οἱ Ὀρφικοί ἑόρταζαν κατά τήν Χειμερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου τήν γέννηση τοῦ Διονύσου, οἱ Ἐλευσίνιοι τοῦ Ἰάκχου, τῶν προκατόχων αὐτῶν τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν ψυχῶν Διονύσου, τοῦ Ἐλευθερέως Διονύσου.

Ἡ Ἑλληνική παράδοση τοποθετοῦσε τήν γέννηση τοῦ Διονύσου στήν ἀρχή τοῦ Χειμῶνα. Ἐγεννήθη ἀπό τόν μηρό τοῦ Θεοῦ Διός. Ἀλλά ὅπως τό κάθε παιδί ἔχει καί μητέρα, ἀφοῦ τίποτα μέσα στήν Φύση δέν μπορεῖ νά γεννηθεῖ ἀπό ἕνα μόνο παράγοντα, ἔτσι μητέρα τοῦ

Διονύσου ἦταν ἡ νύμφη Σεμέλη, κόρη τοῦ Κάδμου πού εἶχε κτίσει τίς ἑπτάπυλες Θῆβες καί τῆς Ἁρμονίας πού ἦταν κόρη Θεῶν, τοῦ Ἄρεως καί τῆς Ἀφροδίτης. Νύμφη τῆς γῆς ἡ Σεμέλη, κόρη ἁγνή καί φωτισμένη, εὐχαρίστως ἐδέχετο, καθώς λέγει ὁ μῦθος, τήν συμβολική περίπτυξη τοῦ θεοῦ Διός μέσα στό παλάτι τοῦ πατέρα της, ὅπου κατοικοῦσε.

Ὁ μεγάλος θεός ἐρχόταν στό παλάτι τοῦ Κάδμου μεταμορφωμένος καί ὄχι μέ τήν λάμψη πού εἶχε ὅταν ἔμενε στόν Ὄλυμπο.

Ἡ συμβολική αὐτή εἰκόνα εἶναι πραγματικά ὑπέροχη. **Κάθε τι τό θεϊκό, τό οὐράνιο, μεταμορφώνεται, ὅταν ἔρχεται στό περιβάλλον τῆς γῆς πού εἶναι τόσο χαμηλό.** Γι' αὐτό καί στήν ἀλληγορία αὐτή, καθώς καί σέ τόσες ἄλλες, ὁ θεός Ζεύς, ἡ θεϊκή δηλαδή δύναμη πού θά μεταδώσει τά δῶρα της στούς ἀνθρώπους, στίς ἄξιες ἁγνές ἀνθρώπινες ψυχές ἔρχεται ἐδῶ κάτω ἀναγκαστικά μεταμορφωμένη.

Πόσον ὅμως οἱ εἰκόνες αὐτές τῆς μυθολογίας ἔχουν παρεξηγηθεῖ ἀπό ἐκείνους πού τίς παίρνουν κατά γράμμα καί τίς ἐξηγοῦν μέ τό πρῖσμα τῶν ἀδυναμιῶν, τῶν παθῶν καί τῶν προλήψεων τῶν ἀνθρώπων. Ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά ἐννοήσει, τό ἑρμηνεύει σύμφωνα μέ τήν νοοτροπία του, σύμφωνα μέ τό ἠθικό του περιεχόμενο, γιά νά τό λερώσει καί νά τό χλευάσει.

Ὅταν, ὅμως, (γιά νά συνεχίσουμε τό μῦθο) ἡ ἀγαπημένη του νύμφη τοῦ ἐζήτησε ἐπίμονα νά παρουσιασθεῖ καί σ' αὐτήν ὅπως ἦταν στόν Ὄλυμπο, ἡ θνητή κόρη δέν μπόρεσε νά ἀνθέξει στό οὐράνιο πῦρ τοῦ Πατρός τῶν Ἀθανάτων. Σάν φθαρτή πού ἦταν στήν φύση της, σάν τιτανική, ἐκάη, ὅπως καί τό παλάτι τοῦ πατέρα της, ὅπου κατοικοῦσε. Ἐπρόφθασε ὅμως ὁ θεός Ζεύς καί ἔσωσε ἀπό τήν φωτιά τόν καρπό τοῦ ἔρωτός των, πού εἶχε καί δυνάμεις θεϊκές παρμένες ἀπό αὐτόν πού ἦταν πατέρας του.

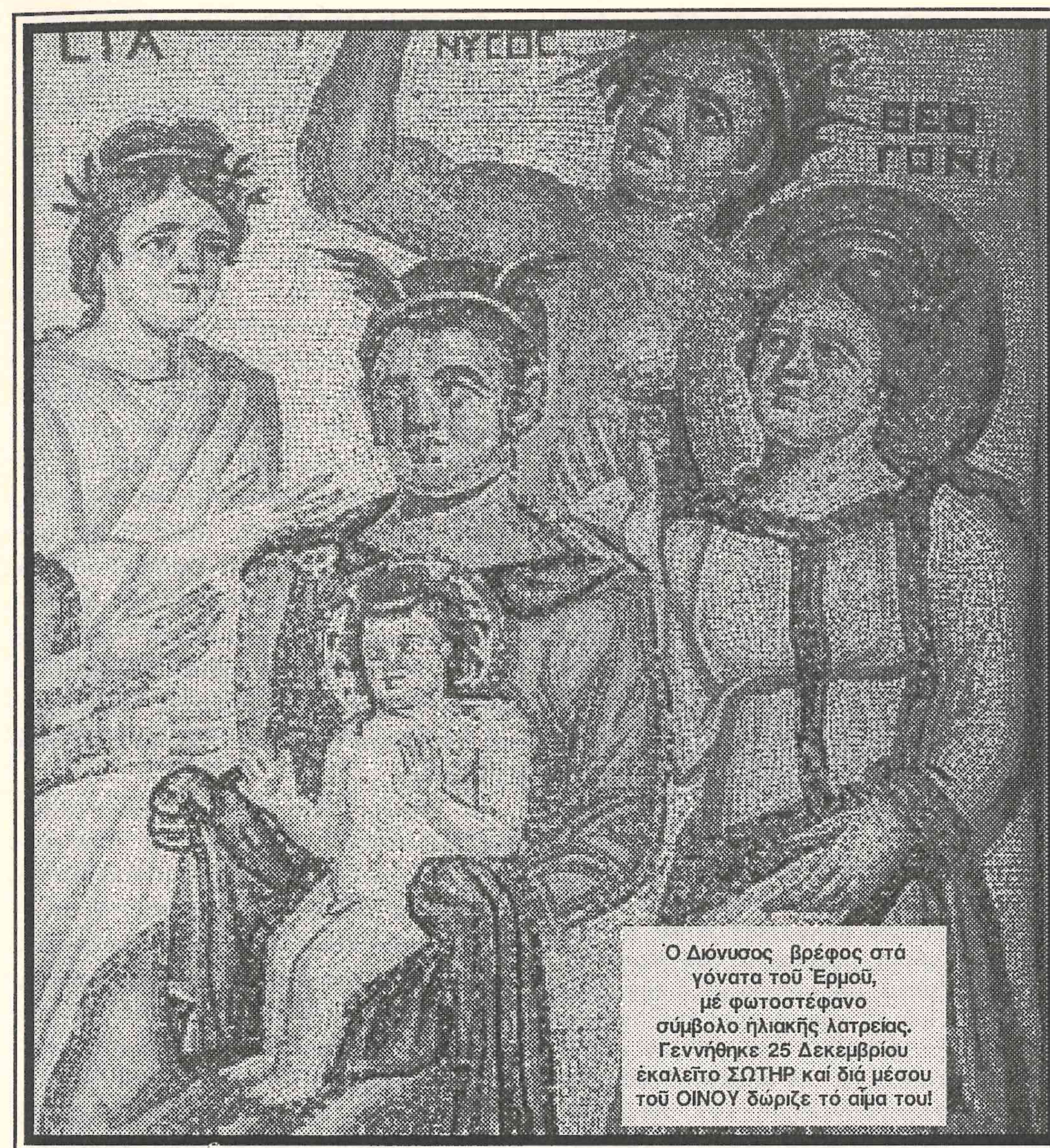
Ἀνάλογη μέ τήν Ἑλληνική παράδοση περί τοῦ Διονύσου καί τῆς γεννήσεώς του, εὑρίσκουμε καί στήν μυθολογία τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. Καί ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ θνητός ἀλλά καί ὁ ἀθάνατος Διόνυσος, μέ ἄλλα ὅμως ὀνόματα, μέ συμβολισμούς διαφορετικούς. Πρόκειται γιά τά παιδιά τοῦ Ὀσίριδος καί τῆς Ἴσιδος, τόν νεώτερο καί τόν πρεσβύτερο Ὧρον.

Ὁ νεώτερος Ὧρος, ὁ φθαρτός Ὧρος ὁ παῖς πού στά Ἑλληνικά μεταφράστηκε Ἁρποκράτης, εἰκονίζεται σάν παιδί καχεκτικό, νά κάθεται ἐπάνω σέ λωτό, μέ τό δάκτυλο μέσα στό στόμα, ὅπως συνηθίζουν νά κάνουν τά μικρά παιδιά.

Ἡ γέννησή του εἶχε τοποθετηθεῖ κατά τήν Χειμερινή Τροπή. *Τίκτεσθαι δέ τόν Ἁρποκράτην περί τροπάς χειμερινάς ἀτελῆ καί νεαρόν ἐν τοῖς προανθοῦσι καί προβλαστάνουσι,* δηλαδή ὅτι ὁ Ἁρποκράτης ἐγεννήθη ἐλλιπής καί πρόωρος περί τό χειμερινό ἡλιοστάσιο κατά τίς πρῶτες ἀνθήσεις καί βλαστήσεις.

Ὅσο γιά τόν Ὧρο τόν πρεσβύτερο, αὐτός ἐθεωρεῖτο ἀθάνατος καί εἶχε γιά σύμβολό του τόν ἱέρακα, τό πουλί πού πετᾶ τόσο ψηλά. Εἶχε νικήσει πλέον τόν Σή δηλαδή τόν Τυφῶνα, καθώς τόν μεταφράζουν καί ἦταν πλέον οὐράνιος. Ἦταν ὁ χορηγός τῆς ζωῆς τῶν ἁγνῶν ψυχῶν πού εἶχαν τό δικαίωμα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας.

Ὁ πρεσβύτερος αὐτός Ὧρος παρίστατο νά ἔχει γιά μάτια τόν Ἥλιο καί

Ὁ Διόνυσος βρέφος στά γόνατα τοῦ Ἑρμοῦ, μέ φωτοστέφανο σύμβολο ἡλιακῆς λατρείας. Γεννήθηκε 25 Δεκεμβρίου ἐκαλεῖτο ΣΩΤΗΡ καί διά μέσου τοῦ ΟΙΝΟΥ δώριζε τό αἷμα του!

τήν Σελήνη. Τήν γέννηση τῶν ματιῶν του ἑόρταζαν οἱ Αἰγύπτιοι κατά τό θέρος, τόν μῆνα Ἐπιφί, πού ἄρχιζε κοντά στήν θερινή τροπή τοῦ Ἡλίου.

Ὅμοιες ἀλληγορίες, μέ διαφορετικές ὅμως συμβολικές διατυπώσεις, εὑρίσκονται στίς παραδόσεις καί ἄλλων λαῶν τῶν ἀρχαίων χρόνων, ὅπως π.χ. στίς παραδόσεις τῶν Ἰνδῶν.

Ἴδια σχεδόν εἶναι καί ἡ παράδοση μέ τόν **Ἄδωνι**, ὁ ὁποῖος θνήσκει καί ἀνίσταται γιά νά ἀποβεῖ ὁ ὁδηγός τῶν ἁγνῶν ψυχῶν πού ζητοῦσαν τήν ἀπολύτρωση. Ἀλλά καί στή χριστιανική παράδοση ὁ Ἰησοῦς γεννᾶται τήν ἴδια ἐποχή τοῦ ἔτους ἀπό τήν ἁγνή Μαρία.

Τό βιβλίο αὐτό ἀποτελεῖ τήν σημαντικότερη πραγματεία πού ἔχει δημοσιευθεῖ ποτέ τά τελευταῖα 2000 χρόνια γιά τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Παρουσιαζόμενο 100 χρόνια μετά τήν συγγραφή του καί 70 χρόνια μετά τήν ἀναχώρηση τοῦ συγγραφέως του γιά τήν αἰώνια ἀνατολή σκοπό ἔχει τήν ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας στήν συνείδηση τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων γιά τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Ναζωραίου Φοίβου ἀλλά καί γιά τό ἔρεβος πού ἑτοίμασε γιά τήν ἀνθρωπότητα ἡ θρησκεία πού δημιουργήθηκε στό ὄνομά του.

Λέγει ὁ Σ. Νάγος:

«Τό δόγμα, ὅτι ὁ Χριστός μετέχει τῆς δημιουργικῆς Θεότητος καί ὅτι εἶναι μία τῶν τριῶν ὑποστάσεων αὐτῆς, εἶναι ἀστειότης προορισμένη νά διασκεδάζει τούς πιστῶς πιστεύοντες εἰς αὐτήν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἔργον μου δέν εἶναι νά ἀναιρῶ τίς ἀστειότητες αὐτές. Αὐτές εἶναι προορισμένες ἀφ' ἑαυτῶν σέ Θάνατο.

Τόν Χριστόν προορίζουν οἱ σημερινοί του λάτρες καί ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν εἰς τό ὄνομά του τήν Χριστιανική Θρησκεία, σέ θάνατο.

Οἱ ἀστειότητες, τίς ὁποῖες ἔχουν δημιουργήσει, τόν παρασύρουν καί δέν ἐπιζεῖ παρά μόνον στίς ψυχές τῶν κατανοούντων τίς Θεῖες ἀλήθειες τῆς Φύσεως.

Θά ἀναστηθεῖ ἴσως στήν δόξα τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν αὐτή θά ἀποβάλει τό σκότος τό κατακλύζον τίς ψυχές της.

Ἀλλά τότε θά ἀναστηθοῦν καί ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι γι' αὐτήν ἔχουν ἤδη ἀποθάνει, δηλαδή θανατωθεῖ ὑπ' αὐτῆς καί ἀναφέρονται μόνον ὡς μυθολογικά πρόσωπα.

Ὁ Ὀρφεύς καί ὅλοι οἱ Ἀργοναῦτες τῶν Ἑλληνικῶν μυστηρίων θά ἀποτελέσουν ἐξ ἴσου γιά τό πνεῦμα, τό ὁποῖον θά φωτισθεῖ στό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀντικείμενον προσκυνήματος καί λατρείας, ἀντικείμενον κυριαρχουσῶν Θεοτήτων, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ἡ ἀνάστασις τῶν Ὀλυμπίων θά κατέχει τά βασιλικά διαδήματα τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὁ Χριστός καί ὁ Ἰάσων, ὁ Θησεύς καί ὁ Ὀρφεύς εἶναι ἐξ ἴσου Θεότητες, πρός τίς ὁποῖες τό μυούμενο στίς ἀλήθειες τῆς Φύσεως ἀνθρώπινον πνεῦμα ὀφείλει τιμή καί ἀγάπη.

Στά Χριστιανικά μυστήρια, ὄχι τά Θρησκευτικά, ἀλλά ἐκεῖνα, τά ὁποῖα αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Χριστός παρήγαγεν, ἐπί πολύν χρόνον μέγας Θεός Διόνυσος τῆς Ἐλευσῖνος φέρων τό Φῶς ἐξ Οὐρανοῦ πρός τήν γῆν ἀντικατεστάθη ὑπό τοῦ Χριστοῦ.

Καί ὁ Διόνυσος καί ὁ Χριστός ὑπῆρξαν γιά τά μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος καί τά Χριστιανικά ὁ αὐτός συμβολικός τύπος. Ἡ διαφορά ἔγκειται σέ τοῦτο:

Ὁ μέν Διόνυσος ἔπαυσε νά ἐνεργεῖ ἐπί τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, διότι ἡ Θεά Δήμητρα ἔπαυσε νά εἶναι ἀντικείμενον λατρείας τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ συμβολικός τύπος, τόν ὁποῖον παρίστανε ὁ Χριστός ὡς οὐράνιος μυσταγωγός, διεφθάρη, ἐκφαυλίσθη καί κατερρυπώθη, καί τόν ἀντικατέστησε θρησκευτικόν δογματικόν ἔγκλημα.

Στό πνεῦμα τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία πιστεύει καί τόν λατρεύει, εἶναι νεκρός, ἄμοιρος σημασίας, ἄγονος, ἄνευ ζωικοῦ καρποῦ.

Ἡ ἀνθρωπότης ἡ πιστεύουσα σέ Αὐτόν θνήσκει χωρίς νά ἔχει τήν δύναμιν νά ἀντλεῖ ἐξ Αὐτοῦ καρπόν ζωῆς.

Ἡ μοιρολατρική της πίστις τήν ἄγει περισσότερον στόν Θάνατο.

Αὐτόν τόν θάνατο ὑπέταξεν καί ὁ Χριστός, ἀλλά τόν ὑπέταξεν γιά τήν ψυχή του. Αἰωνία ζωή δέν ἦταν δυνατόν νά ὑπάρξει εἰς θνητόν ἄνθρωπον. Ἄρα ὁ Χριστός ἦταν ἀθάνατος πρίν σταυρωθεῖ.

Ἡ μετά τήν σταύρωσιν παράστασις τῆς ἀναστάσεως εἶναι θεατρική καί μόνον νήπια στό πνεῦμα δύναται νά διασκεδάζει.

Ἡ θεατρική παράστασις τῆς ἀναστάσεως, ἡ ἄνευ οὐδεμιᾶς πραγματικῆς ἐννοίας πανηγυριζομένη, ἀποδεικνύει ὅτι τό πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς ζεῖ μακράν παντός φωτός.

Πᾶσα ἄλλη ἔννοια διαφορετική αὐτῆς εἶναι ἀναξία οἱασδήποτε προσοχῆς.

Οἱ κατά τίς ἡμέρες τῆς ἀναστάσεως θεατρικές παραστάσεις της εἶναι ἕνας ὡραιότατος συμβολισμός γιά τό μεμυημένο πνεῦμα, ὁ ὁποῖος συμβολισμός προφαίνει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἡ αὐτή, ἡ ὁποία ἔφερε τόν Χριστό ἐπί τοῦ σταυροῦ, ὅτι ἐξακολουθεῖ ἐκτελοῦσα ἐναντίον του τόν αὐτόν σταυρικόν θάνατον καί καταδικάζουσα ὅ,τι Αὐτός ἔφερε ἐξ Οὐρανοῦ ὡς σωτηρία της.

Καί ὁ Χριστός διά τά Χριστιανικά μυστήρια εἶναι Ἀργοναύτης. Αὐτή εἶναι ἡ Θειοτέρα ἔννοια πού δύναμαι νά τοῦ ἀποδώσω.

Δι' αὐτῆς τῆς ἐννοίας δύναται νά ἐπιζήσει αἰωνίως εἰς τάς ψυχάς μας. Δι' αὐτῆς δύναται νά μᾶς χρησιμεύσει ὡς αἰώνιος Διδάσκαλος καί ὡς Θεότης, ἀπό τήν ὁποίαν ἔρχεται πρός ἐμᾶς γλυκύτης καί χαρά.

Διά τῆς ἐννοίας αὐτῆς τοῦ Ἀργοναύτου, τήν ὁποίαν δικαιούμεθα νά τοῦ ἀποδώσωμεν, θά καταστεῖ ἀντικείμενον πρός τό ὁποῖον πάντοτε ἡ ψυχή μας θά ἀτενίζει καί ἀπό τό ὁποῖον πάντοτε θά ἀντλεῖ καί ἡρωϊσμόν καί ἀγάπην.

Διά τοῦ ἡρωισμοῦ του, ὁ ὁποῖος προήρχετο ἀπό τά βάθη τῆς θελήσεως, τοῦ νόμου αὐτοῦ τῆς ψυχῆς του, κατέβαλεν πᾶν ἐμπόδιον, τό ὁποῖον ἐζήτησεν νά τόν ἀναχαιτίσει νά καταστεῖ Θεότης.

Ἀλλά ἡ Θεότης δέν δύναται νά ζήσει ἄνευ ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶναι τό πηδάλιον τοῦ ἡρωισμοῦ, εἶναι ὁ νόμος ὁ διακανονίζων τόν νόμον τῆς θελήσεως.

Οὐδείς καθίσταται ἥρως ἄνευ ἀγάπης, οὐδείς καθίσταται Θεός, ἐάν δέν ὑπάρξει ἥρως.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ νόμος, ὁ ὁποῖος γεννᾶ τόν ἡρωισμόν, ὁ ἡρωισμός συντρίβει ὅλα τά πάθη.

Μόνον πρό τοῦ ἡρωισμοῦ καί τῆς ἀγάπης ὑποχωρεῖ ὁ θάνατος».

Σ. Νάγος

Ο ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΡΩΩΝ

Ἡ Ἑλληνική Μυθολογία ἀποτελεῖ τό θησαυροφυλάκιο τῆς φυλετικῆς μνήμης τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἀποτύπωση τῆς κοσμικῆς του καταγωγῆς καί τῶν δυνάμεων πού κινοῦν τό ἐξελικτικό του πεπρωμένο. Μεταφερόμαστε πολύ πίσω στά βάθη τῶν αἰώνων. Αὐτό πού κυριαρχεῖ εἶναι **τό σύμβολο**, τό ὁποῖο παράγεται αὐτόματα ἀπό τήν ἴδια τήν ἀνθρώπινη ψυχή, καί εἶναι μία ἀναπαράσταση τοῦ παγκοσμίου ἀρχετύπου. Ἔχει νά κάνει μέ ἀφαίρεση, εἶναι ἀνάμνηση τῆς μακραίωνης ἐξελίξεως.

Ἡ ἀνίχνευσή του, μέσα ἀπό τήν **μυστική Πύλη τῆς Μυθολογίας** μπορεῖ νά μᾶς ὁδηγήσει στήν αἰτία τοῦ ὑπαρξιακοῦ γίγνεσθαι.

Ἄλλωστε ὁ φανταστικός ὀνειρικός ἑαυτός τοῦ καθενός μας πού ἐμπλέκεται σέ κάθε εἴδους φανταστικές περιπέτειες, στόν ὕπνο μας, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό μία ἀνάμνηση τοῦ ἡρωικοῦ στοιχείου τῆς μυθολογίας. Ὁ ἥρωας-ἀναζητητής εἶναι παγκόσμιος. Ἀνταποκρίνεται στό κάλεσμα τῆς θεότητος (πνευματική του ὑπόσταση) καί ξεκινάει γιά τήν περιπέτεια: ἀνακαλύπτει δυνάμεις ξεχασμένες στά βάθη τοῦ φυλετικοῦ ἀσυνειδήτου πού ξαναζωντανεύουν καί εἶναι διαθέσιμες γιά τήν πνευματική μεταμόρφωση.

Μία ἀπό τίς δοκιμασίες εἶναι καί ἡ κυριαρχία στόν θάνατο πού ξεκινᾶ μέ τήν ἀναμέτρηση μέ τόν φύλακα τοῦ Κάτω Κόσμου. Τόν νικᾶ ἤ συμφιλιώνεται μαζί του, ὁπότε περνάει σ' ἕνα διαφορετικό ἐπίπεδο ὑπάρξεως γεμᾶτο ἐμπόδια καί δοκιμασίες, μέσα σ' ἕναν κόσμο ἄγνωστο, γεμᾶτο παράξενες δυνάμεις, πού ἄλλοτε τόν βοηθοῦν κι ἄλλοτε τόν ἀπειλοῦν.

Μετά τό μεγάλο κατόρθωμα κερδίζει τήν ἀποθέωση. Ἐπιστρέφει στό βασίλειο τῶν ζωντανῶν ἀφήνοντας τήν σφραγῖδα του στήν ἐξελικτική πορεία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀναζητήσεως ἐμφανίζεται παγκοσμίως στούς μύθους (Ὀδύσσεια, Ἀργοναυτική ἐκστρατεία) καί εἶναι ὁδοδείκτης γιά τίς ἀνάγκες τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ὁ ἥρωας βρίσκεται μέσα μας καί περιμένει τήν ἀφύπνισή του γιά νά μᾶς ὁδηγήσει σ' ἕναν πιό ἐνεργητικό ρόλο ἀπέναντι στά παγκόσμια προβλήματα.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ εἶναι τρόπος ἐκπαιδεύσεως καί ἕνα πλῆρες μυητικό σύστημα μέ ἀπόλυτη ἐφαρμογή στήν σημερινή ἐποχή. Ὁ παγκόσμιος ἄνθρωπος - ἥρωας θά ξαναγεννηθεῖ τότε μεταμορφωμένος καί θά διδάξει σέ μᾶς, στήν σύγχρονη ἐποχή, αὐτά πού ἔμαθε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἕνας ἀπ' τούς πιό ἀρχετυπικούς ἥρωες. Εἶναι ὁ μαθητής πού στέκει μόνος στίς δοκιμασίες του. Εἶναι δεμένος περισσότερο μέ τήν στοιχειακή του ὄψη. Εἶναι ἡμίθεος. Ὁ πατέρας του Δίας συμβολίζει τήν πνευματική του φύση. Ἡ γήινη μάνα του, ἡ Ἀλκμήνη, ὑποδεικνύει τίς ρίζες του καί τόν σπόρο τῆς μεγάλης περιπέτειας πού τόν περιμένει στήν πορεία γιά τόν θεό. Ἀλκείδης τό θάρρος του. Τρισέληνος (Σελήνη, Ἑκάτη, Ἄρτεμις), ἡ εὐμετάβλητη συναισθηματική του φύση πού τόν ἀκολουθεῖ σ' ὁλόκληρη τήν ἀναζήτηση. Ἡ Ἥρα εἶναι τά ἐμπόδια καί οἱ ἀντιθέσεις πού θά παρουσιασθοῦν στόν δρόμο του. Εἶναι ἡ ψυχή τοῦ Ἡρακλῆ (συνδετικός κρίκος μεταξύ πνεύματος καί προσωπικότητος). Εἶναι καί ἐχθρός· τόν ὠθεῖ μέσα ἀπ' τίς δοκιμασίες στήν ἀναζήτηση τῆς θεϊκῆς του καταγωγῆς. Καταπνίγει τά δύο φίδια τῆς σοφίας, ἐπιλογή τῆς ἀρχέγονης δυνάμεως, κυριαρχία τοῦ παρορμητικοῦ στοιχείου πάνω στόν νοῦ, ἔλλειψη διακρίσεως.

Σκοτώνει τό λιοντάρι καί χρησιμοποιεῖ τήν λεοντῆ γιά φορεσιά του (ὑποτάσσει καί χρησιμοποιεῖ τήν ζώδη φύση του). Κάθε ἄνθρωπος ἐνσαρκωμένος δέν μπορεῖ ν' ἀπορρίψει ἐντελῶς τά κατώτερα στρώματα τῆς ὑπάρξεώς του.

Διαλέγει τό δύσβατο μονοπάτι τῆς Ἀρετῆς (ὑπηρεσία στόν κόσμο). Γάμος (Μεγάρα καί 3 παιδιά). Προσανατολισμός τῆς συνειδήσεως στά τρία ἐπίπεδα τῆς προσωπικότητος. Σκοτώνει γυναῖκα καί παιδιά (ἀποκοπή ἀπό τόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων) γιά ν' ἀκολουθήσει τυφλά τήν παρόρμηση τῆς ψυχῆς του (Ἥρα). Ἡρακλῆς = δόξα τῆς Ἥρας, δόξα τῆς ψυχῆς. Γιά ἐξιλέωση θά ἐκτελέσει 12 ἄθλους πού θά τοῦ ἀναθέσει **ὁ Εὐρυσθεύς** (= αὐτός πού ἔχει μεγάλη δύναμη), **ὁ Ἀνώτερος Ἑαυτός του.**

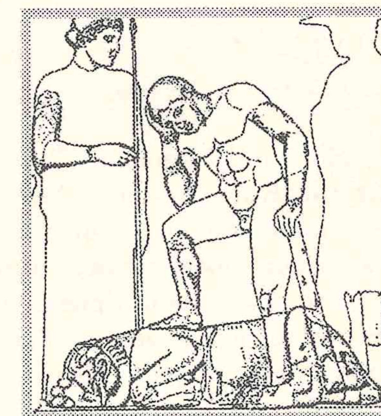
Ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρατεύει τίς ἀνώτερες ὄψεις του: **Ἀθηνᾶ**: δίδει τό ἔνδυμα τῆς Σοφίας. **Ἥφαιστος**: χρυσός θώρακας (= μαχητικότης, ἡλιακός προορισμός). **Ποσειδῶν**: ἄλογα (= ἐλεγχομένη συναισθηματική φύση). **Ἑρμῆς**: κοφτερό ξίφος (= νοητική διάκριση γιά τήν ἐπιλογή τοῦ δρόμου). **Ἀπόλλων**: φωτεινό τόξο (= ὑψηλός στόχος πού θέτει ὁ ἀναζητητής στό ξεκίνημα).

Ὁ Ἡρακλῆς ξεκινᾶ τούς ἄθλους μέ τό ρόπαλό του (αὐθύπαρκτη ἐσωτερική του φύση).

Γιά νά ὑπηρετήσεις πρέπει νά εἶσαι ἱκανός νά στέκεις μόνος.

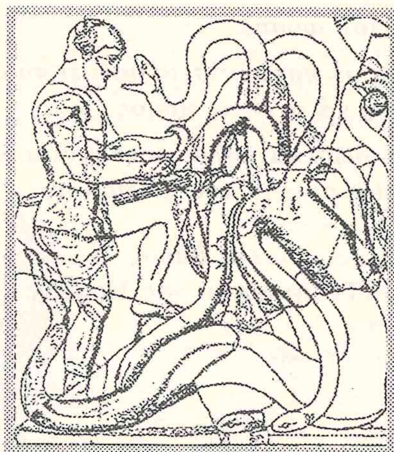
Οἱ δώδεκα ἆθλοι συνδέονται μέ τά δώδεκα σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ.

1ος ἆθλος
Τό Λιοντάρι τῆς Νεμέας

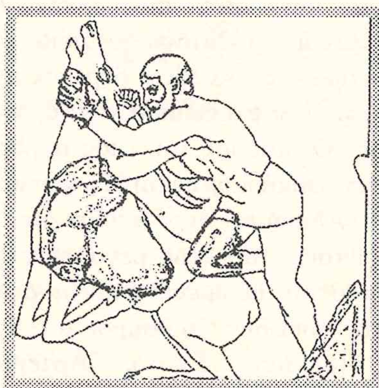
Στό σημεῖο τοῦ Λέοντος, τό 5ο ζώδιο, ὁ ἄνθρωπος γίνεται πεντάκτινος ἀστέρας. Τό πέντε συμβολίζει τήν ἀτομικοποίηση ἐκείνου πού ἀναγνωρίζει τόν ἑαυτόν του, προσανατολίζοντας τήν συνείδηση στίς ἀνώτερες σφαῖρες τῆς ὑπάρξεως. **Λιοντάρι** = ἀρνητικές ὄψεις ὑποσυνειδήτου. **Σπηλιά μέ δύο εἰσόδους**: ἐπίφυση = ἀνώτερες λειτουργίες τοῦ νοῦ, ὑπόφυση = κατώτερες λειτουργίες ἐνστίκτου. Φράσσει τήν ὑπόφυση (= κατώτερη φύση), στρέφεται στίς ἀνώτερες νοητικές λειτουργίες. Παγιδεύει τό λιοντάρι στόν χῶρο πού εἶναι κυρίαρχος.

2ος ἆθλος
Λερναία Ὕδρα

Στήν πύλη τοῦ Σκορπιοῦ. Ὕδρα = φύλακας τοῦ Κάτω Κόσμου. Λέρνη = Θεά τῶν βάλτων = οἱ ὄψεις τοῦ ἀσυνειδήτου πού εἶναι προωρισμένες νά προκαλοῦν νοητική σύγχυση. Χρησιμοποιεῖ τό σπαθί τοῦ Ἑρμοῦ (= νοητική διάκριση) χωρίς ἀποτέλεσμα. Ἔπειτα τήν φωτιά τῆς καθάρσεως, σύμβολο ὑψίστου ἐξαγνισμοῦ καί πνευματικῆς ἐπιτεύξεως.

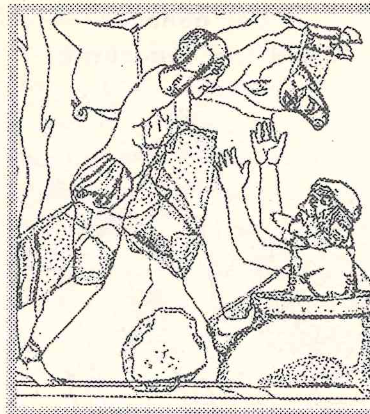
3ος ἆθλος
Σύλληψη τῆς Κερυνίτιδος ἐλάφου

(= φευγαλέα διαίσθηση) Μετά ἀπό προσπάθειες σχεδόν ἑνός χρόνου πού ὁ Ἡρακλῆς διδάσκεται τήν ἐπιμονή καί τήν ὑπομονή, ἀποκτᾶ τελικά τήν ἐνόραση, πού κρύβεται στό ζωδιακό σημεῖο τοῦ Καρκίνου. Ἀφιερώνει τήν ἐλαφίνα στήν ἀγκαλιά τοῦ κόσμου (Ἱερός Τόπος Μυκηνῶν) κλείνοντας τήν διαμάχη μεταξύ Ἀπόλλωνος (συνειδητή φύση του) καί Ἀρτέμιδος (ἀσυνείδητη φύση του)· ἡ τελευταία τόν εἶχε πλανήσει μέ παγίδες πολλές φορές κατά τήν διάρκεια τοῦ ἄθλου.

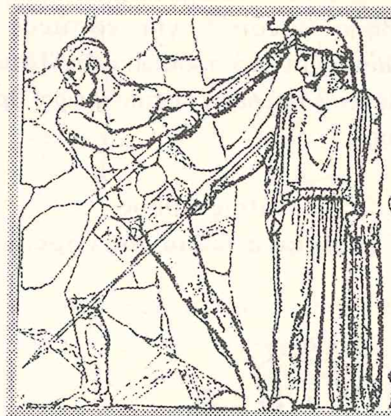
4ος ἆθλος
Ὁ Ἐρυμάνθιος Κάπρος

(ἡ ἐπιθυμία) ἀνεβαίνοντας τό ὄρος τῆς Μυήσεως (= ἀνώτερες σφαῖρες ὑπάρξεως). Στήν μάχη μέ τήν ἐπιθυμία σπρώχνεται ἀπό τήν ἱερή τρέλλα τοῦ Διονύσου (τό κρασί) ἀφοῦ πάνω στήν μέθη του ἐσκότωσε τούς δύο Κενταύρους (ὄψεις τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἡρακλέους): τόν Χείρωνα (καλή σκέψη) καί τόν Φῶλο (σωματική δύναμη). Κυρίαρχος τῆς ἐπιθυμίας εἶναι ἐκεῖνος πού

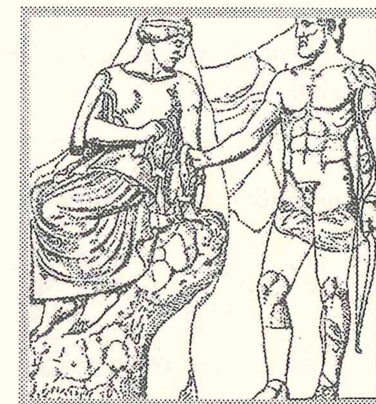
γνωρίζει τήν ἀληθινή ἰσορροπία ἀνάμεσα στήν πνευματική καί τήν ὑλική του ὄψη ἀπελευθερώνοντας τό φῶς τῆς ψυχῆς. Ζυγαριά, τό σύμβολο τοῦ Ζυγοῦ.

5ος ἆθλος
Οἱ Σταῦλοι τοῦ Αὐγείου

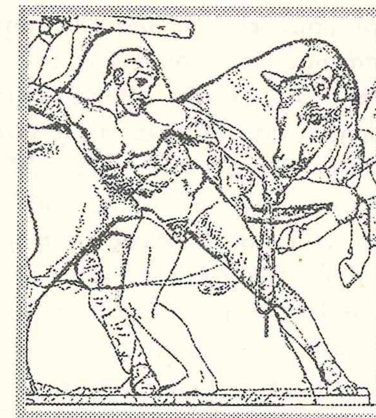
Στήν πύλη τοῦ Ὑδροχόου ἀναλαμβάνει νά τούς καθαρίσει συγχωνεύοντας δύο ποτάμια (ἐνεργητικό καί παθητικό στοιχεῖο). Δημιουργῶντας τήν ὁρμητική ἐνεργειακή κοίτη τῶν δυνάμεων τῆς ζωῆς πού καθαρίζουν τόν βόρβορο τοῦ ὑποσυνειδήτου, προσφέρει ὑπηρεσία, καθαρίζει τόν ἑαυτόν του ἀπό τίς ἀρνητικές συσσωρεύσεις τῆς ἐνσαρκώσεως. Ὑδροχόος: ἀπό ἀνεστραμμένο δοχεῖο κυλοῦν δύο ρεύματα: τῆς ζωῆς καί τῆς μετουσιώσεως.

6ος ἆθλος
Στυμφαλίδες ὄρνιθες

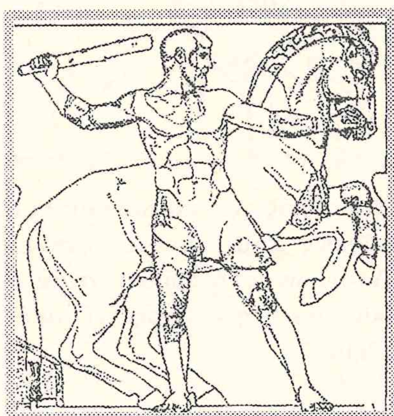
Ἀλαλαγμός τῆς κατωτέρας νοητικῆς μας φύσεως. Σημεῖο τοῦ Τοξότη: τό τόξο τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἐμμονή στόν στόχο. Ἀποδυνάμωση φλυαρίας. Ἡ σιγή εἶναι τό μάθημα.

7ος ἆθλος
Σύλληψη τοῦ Ταύρου τῆς Κρήτης

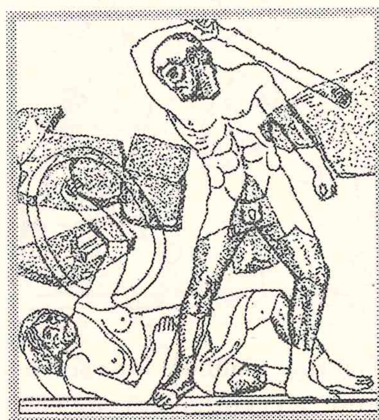
(Σημεῖο τοῦ Ταύρου). Ὁ Μίνως κατεκράτησε τόν Ταῦρο στά ἐπίπεδα τῆς προσωπικότητος (ἔπρεπε νά τόν θυσιάσει), περιορίζοντας τήν δημιουργική δύναμη στό ἐπίπεδο τοῦ σέξ. Ἐκτός ἀπ' τήν ὁριζόντια σεξουαλική πολικότητα ὑπάρχει καί μία κάθετη, ἡ ὁποία ἀγνοήθηκε καί πού ἑνώνει τήν μορφική ὄψη μέ τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς (Ὁ Ἡρακλῆς φέρνει τόν Ταῦρο στό Ἱερό Κέντρο καί τόν ἀπελευθερώνει).

8ος ἆθλος
Οἱ φοράδες τοῦ Διομήδους

(γυιός τοῦ Ἄρεως, κυβερνῶν πλανήτης τοῦ σημείου τοῦ Κριοῦ). Συμβολίζουν οἱ φοράδες τήν ἀπατηλή αὐτοπεποίθηση πού ἔχει δημιουργηθεῖ στόν ἥρωα ἀπό τόν ἄκρατο ἐνθουσιασμό καί τήν ὁρμητικότητα. Πληρώνει τήν ματαιοδοξία του θυσιάζοντας τόν Ἄβδηρο (ἀδύναμες ὄψεις τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ Ἡρακλέους). Τιθασσεύει μόνος τίς φοράδες τῆς προσωπικότητος. Γίνεται ὁ ἴδιος μεσολαβητής ἀνάμεσα στίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς καί τῆς ὑλικῆς του φύσεως (ρόλος Ἑρμοῦ, ἐσωτερικοῦ κυβερνήτη Κριοῦ).

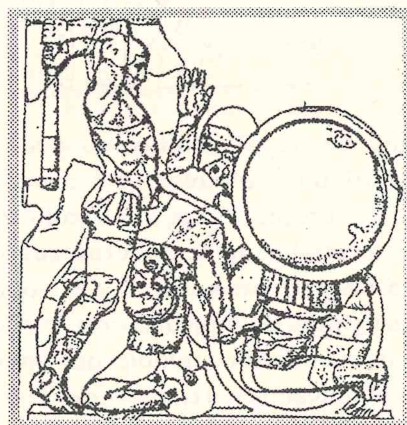
9ος ἆθλος
Ζώνη τῆς Ἱππολύτης

βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων (= προστασία) καί θάνατός της. Δίνει στήν Ἥρα ψυχή του νά φυλάει τήν ζώνη. Γιά νά ἐξιλεωθεῖ γιά τόν θάνατο τῆς σκοτεινῆς ὄψεώς του, ταξιδεύει στό κῆτος μ' ἕνα δρεπάνι (σύμβολο θανάτου) γιά νά ἀναστήσει τήν Ἱππολύτη στό πρόσωπο τῆς Ἡσιόνης.

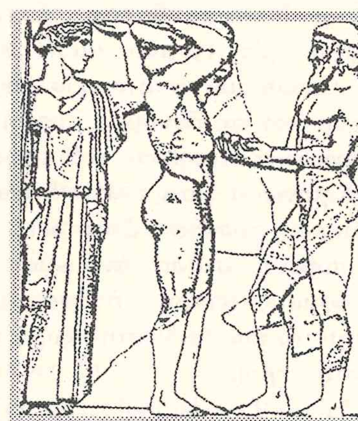
Μένει 3 ἡμέρες καί ἐπιστρέφει θριαμβευτής.

10ος ἆθλος
Τά κόκκινα βόδια τοῦ Γηρυόνη

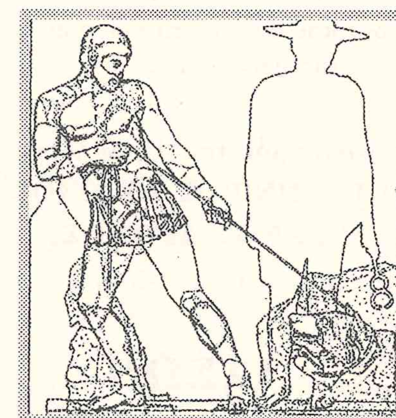
(= κρυμμένες ὑλικές μας ἐπιθυμίες) στό σημεῖο τῶν Ἰχθύων (βαθειές ἐσωτερικές ὄψεις μας). Περνάει τόν Ὠκεανό μέ τήν χρυσῆ κούπα τοῦ Ἀπόλλωνος. Συγκρούεται μέ τόν Ὄρθρο (ἀδελφό τοῦ Κερβέρου) καί ἀπαλάσσεται ἔτσι ἀπό ἕνα μέρος τῶν καρμικῶν του ὑποχρεώσεων. Σκοτώνει μέ τό τόξο του τόν Γηρυόνη καί παίρνει τά βόδια στόν Ἱερό Τόπο. Δέν εἶναι ἀκόμη ἕτοιμος γιά τόν Ἅδη.

11ος ἆθλος
Τά μῆλα τῶν Ἑσπερίδων

Σύμβολα πνευματικῆς γονιμότητος, στήν Πύλη τῶν Διδύμων. Κῆπος τῶν Ἑσπερίδων = ἡ Αἶα, ἡ χώρα τῶν θαυμάτων. Ὀφείλει νά διανοίξει τό κανάλι ἐπικοινωνίας. Ὑποτάσσει τήν κατώτερη συγκινησιακή του φύση (Νηρέας) καί κυριαρχεῖ στήν γήινη ὄψη του νικῶντας τόν Ἀνταῖο (ἀήττητος στά πεδία τῆς μορφῆς) παρασύροντάς τον σέ ἀνώτερα πεδία. (Παλεύει μέ τόν Ἀνταῖο, ἀλλά δέν μπορεῖ νά τόν νικήσει, γιατί κάθε φορά πού ὁ Ἀνταῖος ἀγγίζει τήν Γημητέρα του, παίρνει νέες δυνάμεις. Ὅταν τό ἀντιλαμβάνεται, τόν σηκώνει ψηλά καί τόν πνίγει). Ἀπελευθερώνει στόν Καύκασο τόν Προμηθέα, τό ἀνώτερο φῶς τῆς ψυχῆς του. Σηκώνει τό φορτίο τοῦ κόσμου (σφαῖρα τοῦ Ἄτλαντος). Παίρνει τά μῆλα καί τά ἐπιστρέφει στόν Δία καί τήν Ἥρα (= προβάδισμα στήν θεϊκή του ὑπόσταση).

12ος ἆθλος
Ὁ Κέρβερος τοῦ Ἅδου

Ἡ ἐσχάτη δοκιμασία, ὁ θρίαμβος στόν θάνατο. Ζώδιο τοῦ Αἰγόκερω. Νά νικήσει τόν Κέρβερο. (τριπλῆ κατώτερη φύση του). Μύηση στά Ἐλευσίνια Μυστήρια = ἐπιστρατεύει ὅλο τό ἐσωτερικό του δυναμικό καί ἀνοίγει τήν Πύλη τοῦ Ἅδου. Εἰσβάλλει ὡς πολεμιστής = ἐλευθερώνει τήν ἀρχέγονη δύναμη πού συνταράσσει τά βάθη τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου. Περικυκλώνεται ἀπ' τίς ὀχιώδεις ὑπάρξεις τοῦ ἀσυνειδήτου, τίς ὁποῖες δέν μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίσει μέ τό σπαθί του, ἀλλά μέ τά ἴδιά του τά χέρια = ὀργανωμένη καί ἐλεγχομένη στοιχειακή δύναμη). Νικάει τόν Χάροντα, φθάνει στήν ἀδελφή του τήν Περσεφόνη (= τήν βαθύτερη ὄψη τῆς ψυχῆς

του). Νικάει τόν Κέρβερο μέ τά χέρια του (=τίς δικές του δυνάμεις) καί τόν ἀνασύρει στό φῶς τοῦ ἐπάνω Κόσμου.

Ἡ ὑπόσχεση γάμου μέ τήν Δηιάνειρα (αἰτία κατοπινοῦ θανάτου του) συμβολίζει τήν ἀπόσυρση τοῦ ἥρωος ἀπ' τόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων. Ἡ φωτιά πού αὐτός παραγγέλλει νά τοῦ ἀνάψουν στήν Οἴτη (ἀφιερωμένη στόν Δία) συμβολίζει τήν ἐπιστροφή στόν πατέρα. Ἀκολουθεῖ ἀναγέννηση τοῦ ἥρωα ἀπ' τίς στάχτες του μέσῳ τῆς Ἥρας (γάμος μέ Ἥβη) καί ἀμετάκλητο δέσιμο μέ τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του.

Ἀστερισμός τοῦ Ἡρακλέους:
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΗΡΩΙΚΟΣ ΗΛΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ.

ΙΑΣΩΝ

Περνᾶμε τώρα στόν Ἰάσονα καί στόν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τῆς Ἀργοναυτικῆς Ἐκστρατείας. **Σκοπός εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος.** Αὐτό εἶναι ὁ συνδετικός κρίκος μέ τόν Φρῖξο καί τήν Ἕλλη πού ἀντιπροσωπεύουν τό ἰδανικό πού χάθηκε καί πρέπει νά ἐπαναφερθεῖ. Οἱ ἥρωες πού συμμετέχουν στήν Ἀργοναυτική Ἐκστρατεία δέν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά οἱ δοκιμασμένες ὄψεις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰάσονος, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκπαιδευμένοι καί ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει κάποια ἰσορροπία μέ τό περιβάλλον καί τόν ἑαυτόν τους. Ἡ γνώση τους, ἀποτυπωμένη στό συλλογικό ἀσυνείδητο, καθώς καί οἱ συντονισμένες προσπάθειές τους εἶναι αὐτά πού βοηθοῦν τόν ἄπειρο Ἰάσονα νά ξεπεράσει τά ἐμπόδια καί νά φθάσει στόν τελικό σκοπό του, μέ ὅλες τίς δυνάμεις του.

Εἶναι ἡ ἀφυπνισμένη καί ἐν ἐγρηγόρσει συνείδηση τῶν προγενεστέρων μύθων, πού τόν βοηθάει στήν ἀπόκτηση τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος (πού εἶναι σύμβολο τοῦ Ἀέρα, τῆς πτήσεως στούς Αἰθέρες, τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπό τά δεσμά τῆς ὕλης καί τῶν συνεπειῶν της), ὥστε τελικῶς νά πολωθεῖ ἀνεπηρέαστη ἡ οὐσιαστική του ὕπαρξη στόν πραγματικό της σκοπό.

Ὁ Ἰάσων εἶναι αὐτός πού θεραπεύει καί εἶναι **Μονοσάνδαλος**. Ἔχει δύο φύσεις: ἡ μία (γυμνό πόδι) ἀποκτᾶ πλήρη ἐπαφή μέ τό στοιχεῖο τῆς γῆς, τήν μάνα καί τίς δυνάμεις της, ἡ ἄλλη εἶναι πιό ἐκλεπτυσμένη καί χρειάζεται σχετική μόνωση γιά νά λειτουργήσει σέ ὑψηλότερα ἐπίπεδα. Διατηρεῖ, ὅμως, ἰσορροπημένη στάση ἀνάμεσα στούς δύο κόσμους (εἰκόνα ἀνθρώπου πού πατάει μέ τό ἕνα πόδι στήν ξηρά καί τό ἄλλο στό νερό).

Ὁ Ἰάσων ἔχει ἀναλάβει τήν καρμική ἀποστολή τοῦ ἐξευμενισμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Διός γιά τούς θυσιαστές τοῦ Φρίξου καί τῆς Ἕλλης. Γιά νά γίνει αὐτό πρέπει νά ἐπισκεφθεῖ τήν χώρα ὅπου κανείς δέν μπορεῖ νά δεῖ (Ἅδης, δώματα Αἰήτη)· καί πρέπει νά εἶναι καλά ἐξοπλισμένος. Ἀπαιτεῖται μία μεγάλη συγκέντρωση ἡρώων (πού συνθέτουν τόν ὁμαδικό, τόν τέλειο ἄνθρωπο) μ' ἕνα γοργοτάξιδο καράβι, σύμβολο τῆς σοφίας. Ἔχει 50 κωπηλάτες. Τό 5 εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ἀνθρώπου, τό 50 τῆς τελειότητος. Ἄν ὁ Ἰάσων πετύχει, θά κερδίσει τόν θρόνο (σύμβολο τῆς προσωπικότητος).

Πρίν ξεκινήσουν, θυσιάζουν στόν ἡλιακό θεό Ἀπόλλωνα θεραπευτικός χαρακτήρας τῆς ἀναζητήσεως πού φαίνεται ἀπ' τήν πρώτη κιόλας στιγμή στήν Λῆμνο. Ἀπομακρύνεται ὁ Ἡρακλῆς (ἀρχέγονη δύναμη) ἀπ' τίς Λημνιάδες (ἀντίστοιχο Ἀμαζόνων) καί ἀποκαθίσταται ἡ λευκή ὄψη τῆς Ἀφροδίτης στό νησί. Ἐπιστρέφουν οἱ ἀρσενικοί Κάβειροι καί ἀποκαθίστανται καί τά μυστήρια. Ἰάσων, Ἡρακλῆς, Διόσκουροι καί Ὀρφεύς μυοῦνται στά μυστήρια τῆς Σαμοθράκης καί ὅλοι οἱ μεγάλοι θεοί ἀποκαλύπτονται. Οἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς εἶναι διαθέσιμες γιά τήν ἐπανάκτηση τοῦ χαμένου θησαυροῦ.

Στήν Κύζικο οἱ Ἀργοναῦτες νικοῦν τούς Δολίονες (τιτανικές ὄψεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως) ξεσηκώνοντας τίς στοιχειακές δυνάμεις ἐναντίον τους. Γιά ν' ἀποκατασταθεῖ ἡ ἰσορροπία ἐπικαλοῦνται τήν Μεγάλη Μητέρα στό πρόσωπο τῆς Ρέας, κατόπιν εἰδοποιήσεως τῆς Ἀλκυόνης, ἡ ὁποία ἀνήκει στίς Πλειάδες. Οἱ τελευταῖες συμβολίζουν τήν ἐνσωμάτωση τῆς ὄψεως ἀγάπη καί μεταφέρουν τίς δυνάμεις τους στήν γῆ μέσῳ τῆς ἱεραρχίας τοῦ Πλανήτη. Εἶναι ἡ μύηση ἤ ὁ Ἱερός Τόπος, ὅπου κατοικεῖ τό φῶς.

Οἱ Ἀργοναῦτες κατά τόν διάπλουν τοῦ Βοσπόρου μαθαίνουν ἀπ' τόν Φινέα τό πῶς θά περάσουν στόν ἄλλο κόσμο καί σ' ἀντάλλαγμα τόν ἀπελευθερώνουν ἀπ' τίς Ἅρπυιες περιορίζοντάς τες στόν χῶρο πού τούς πρέπει (ἀνήκουν στήν τάξη τῶν πραγμάτων τῆς Φύσεως γι' αὐτό δέν πρέπει νά θανατωθοῦν). Μετά τό πέρασμα στόν ἄλλο κόσμο συναντοῦν τόν Ἀπόλλωνα στήν Ὑπερβόρεια Μορφή του, ὁ ὁποῖος τούς εὐνοεῖ μέχρι νά φθάσουν στήν Αἶα, τήν χώρα τῶν θαυμάτων.

Ὁ Ἰάσων ἐκεῖ θά συναντήσει τόν φιδόμορφο Δράκοντα πού φυλάει τήν σπηλιά μέ τό Χρυσόμαλλο Δέρας. Μπαίνει στήν κοιλιά τοῦ θηρίου (ὁ Κάτω Κόσμος, ὅπως Ἡρακλῆς Ἡσιόνη) καί κυριαρχεῖ μ' αὐτόν τόν τρόπο στόν θάνατο. **Ἀνασύρει ἀπό τά βάθη τῆς ἐσωτερικῆς του ὑπάρξεως τήν χριστική Συνείδηση, δηλαδή αὐτό τό Χρυσόμαλλο Δέρας.** Κι ὅλα αὐτά μέ τήν βοήθεια τῆς **Μήδειας**, τῆς σκοτεινῆς ὄψεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἥρωα πού ἀνασύρεται ἀπ' τά βάθη τοῦ ἀσυνειδήτου καί παίζει ἐνεργητικό ρόλο στήν ἀναζήτηση.

Οἱ Ἀργοναῦτες ἀναχωροῦν μέ τήν βοήθεια τῆς Μήδειας μετά τήν θυσία τοῦ Ἀψύρτου, τοῦ ἀδελφοῦ της, μία ὄψη πού ἡ μάγισσα ὀφείλει νά ἀφήσει πίσω της γιά ν' ἀνέβει στά βασίλεια τῆς συνειδήσεως. Ἡ ἐξιλέωση γίνεται στό νησί τῆς Κίρκης καί ἀκολουθεῖται ὁ δρόμος πού ἐπέρασε καί ὁ Ὀδυσσεύς.

Στό νησί τῶν Φαιάκων, ὅμως, ἀντί νά ὑποστεῖ ὁ Ἰάσων τόν τελικό καθαρμό, συνδέεται μέ τήν σκοτεινή ὄψη τῆς ψυ-χῆς του, τήν Μήδεια, γεγονός πού θ' ἀπο-τελέσει τήν ὕστατη δοκιμασία του καί κάθαρση γιά τό χρέος πού ἔχει στόν πέρα κόσμο. Ὁ Ἄψυρτος, τό τίμημα γιά τήν ἀνάκτηση τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος, θά πληρωθεῖ στό ἀκέραιο μέ τόν θάνατο τῶν παιδιῶν τοῦ Ἰάσονος. Ἕνα μέρος τῆς δυνάμεως τοῦ ἥρωα πηγάζει ἀπό τήν Μήδεια, πρᾶγμα πού δείχνει ὅτι εὑρίσκεται σέ πλήρη ἐπαφή μέ τίς ψυχικές του δυνάμεις.

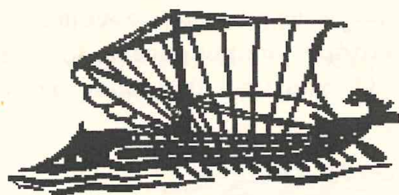
Ἡ κατάρα ἀπομακρύνεται ἀπό τήν χώρα. Ὁ χαμένος θησαυρός ἐπανεκτήθη.

Ὁ μῦθος ἐπλάσθη ἀπό τόν ἄνθρωπο γιά τόν ἄνθρωπο. Διηγεῖται τήν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἱστορία τοῦ συλλογικοῦ ἀσυνειδήτου, τόν ἀγῶνα γιά αὐτοανακάλυψη καί τίς συνειδησιακές κατακτήσεις πού ἔγιναν μέσα ἀπό τό πέρασμα τῶν αἰώνων. Πρόκειται γιά συμπύκνωση ἐμπειριῶν, τίς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά κατανοήσει, γιά νά τίς ξεπεράσει καί νά συνεχίσει τό ἐξελικτικό μονοπάτι ἀπό τό σημεῖο πού τό ἄφησαν οἱ προγενέστεροι.

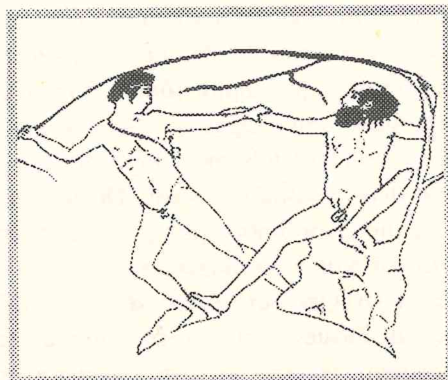
Ὁ μῦθος εἶναι ἡ διαδρομή πού διήνυσε ὁ ἄνθρωπος μέσα στούς αἰῶνες, σέ χιλιετηρίδες τῆς μακραίωνης ἱστορίας του ἀποκτῶντας γνώσεις κι ἐμπειρίες· εἶναι τό ταξίδι τῆς καθόδου καί τῆς μετέπειτα ἐπανόδου ἀπό τήν ὕλη. Χωρίς τόν μῦθο ὁ ἄνθρωπος θά ἔπρεπε νά ξαναρχίσει τήν διαδικασία ἀπ' τήν ἀρχή. Ὁ μῦθος, λοιπόν, εἶναι μία πολύτιμη κληρονομιά, ἡ ὁποία ἀφυπνίζει ἕνα ὁλόκληρο ἀνεκμετάλλευτο δυναμικό μέσα στόν ἄνθρωπο καί τό ἐπαναδραστηριοποιεῖ (ὄχι πάντα συνειδητά).

Ἑπομένως γιά νά παραμείνει ἡ ἁλυσίδα ἀνέπαφη καί γιά νά ἀφυπνίζεται ἡ συλλογική συνείδηση τῶν λαῶν καί νά ἐκδηλώνεται στίς χιλιόμορφες ὄψεις δράσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πρέπει νά φυλαχθοῦν οἱ μῦθοι καί πάνω σ' αὐτούς νά κτίσει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τό μέλλον πλάθοντας νέους μύθους γιά νά ὠθήσει τήν πορεία τῆς ἐξελίξεώς του ἀκόμη πιό πέρα.

ΘΗΣΕΥΣ

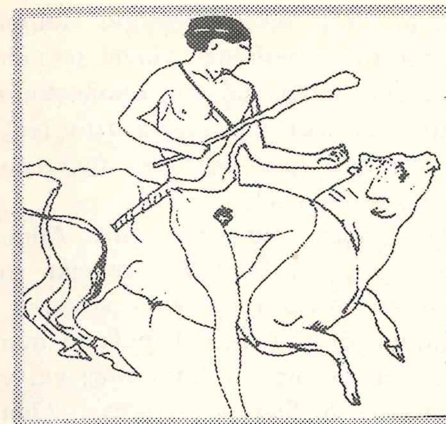
Ἡ ἰδέα τῆς ἐσωτερικῆς πορείας πρός τήν πνευματική ἀναγέννηση κρύβεται καί στούς μύθους τοῦ Θησέως.

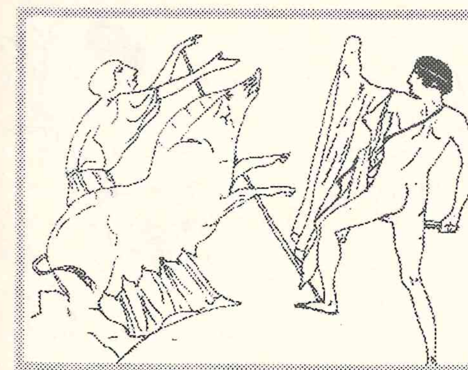
Ὁ Θησεύς εἶναι ἡμίθεος γυιός τοῦ Ποσειδῶνος, πατέρα τῶν ὑδάτων, τῆς αἰώνιας θάλασσας πού φέρνει τήν ζωή στήν πρώτη αὐγή τῆς ὑπάρξεως, δηλαδή στήν θνητή μητέρα του, τήν Αἴθρα.

Ἐκείνη τοῦ ἀποκαλύπτει τήν θεϊκή του καταγωγή καί τόν πραγματικό του προορισμό: Ἡ γήινη φύση μας περικλείει πάντα τό σπέρμα τῆς δοκιμασίας, προκειμένου ν' ἀνυψωθεῖ ἡ συνείδηση στά ἐπίπεδα τῆς ψυχῆς. Ὁ Θησεύς θά βασιλεύσει στήν Ἀθήνα σ' αὐτό τό Ἱερό Κέντρο ὅπου ἐπιστρέφει γιά ν' ἀποδώσει τούς καρπούς κάθε περιπέτειάς του (Ἡρακλῆς-Μυκῆνες). Νέος ἀκόμη, θυσιάζει τά μαλλιά του (πνευματική του ὑποταγή) στόν Ἀπόλλωνα (στήν ἀκτινοβόλο ὄψη τῆς ψυχῆς του). Σύμβολο ἀφιερώσεως πνευματικῆς δυνάμεως στήν ἀναζήτηση τῆς ψυχῆς.

Πρίν ξεκινήσει τό ταξίδι παίρνει μαζί του τά σημάδια ἀναγνωρίσεως ἀπ' τόν Αἰγέα, τόν γήινο βασιλέα. Παίρνει τό ξίφος, τό σύμβολο τῆς νοητικῆς διακρίσεως καθώς καί τά σανδάλια γιά νά βαδίζει στά μονοπάτια τῶν ἐσωτερικῶν κόσμων. Θά τά χρησιμοποιήσει στήν χώρα τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία συμβολίζει τήν ἀπόρριψη στοιχείων τῆς προσωπικότητος τοῦ ἥρωα. Ἐκεῖ σκοτώνει τόν Σίνι, τήν Φαία, τόν Σκίρωνα καί τήν Χελώνα (σύμβολο ζωῆς ἀπ' τά σκοτεινά βάθη τῆς θάλασσας), τόν Προκρούστη (ὑποχθόνιος θεός).

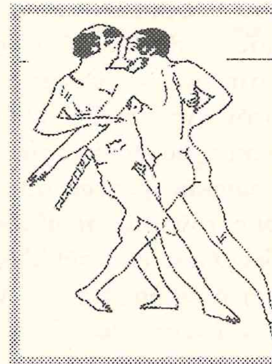

Μέ τίς δοκιμασίες αὐτές ὁ Θησεύς ἀποκτᾶ μερική κυριαρχία στίς ἀρχέγονες στοιχειακές του ὄψεις, ἀλλά πρίν μπεῖ στήν Ἀθήνα ὑποβάλλεται στήν τελετή καθάρσεως πού συμβολίζει τήν προετοιμασία γιά μία συνειδησιακή διεύρυνση πού θά ἐπισφραγίσει τήν ἐσωτερική του ἄνοδο.

Ἡ Μήδεια συμβολίζει τήν πλάνη πού προσπαθεῖ ν' ἀποτρέψει τόν ἥρωα ἀπ' τόν σκοπό του. Ὁ Αἰγεύς ὅμως, ἀναγνωρίζει στόν Θησέα τό σπέρμα τῆς πνευματικῆς του φύσεως καί τοῦ μέλλοντος βασιλέως.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ Θησεύς θά ἔλθει ἀντιμέτωπος μέ τόν Ταῦρο τοῦ Μαραθῶνος (καθυπόταξη τῆς ἐπιθυμίας), τόν ὁποῖο καί θυσιάζει στόν ἡλιακό Ἀπόλλωνα (ἀκτινοβόλος ὄψη τῆς ψυχῆς του). Ὁ Μίνως (ἡ ἀνεξέλεγκτη σεληνιακή μας φύση) ἀπαιτεῖ φόρο αἵματος ἀπό τήν Ἀθήνα (ἕδρα τοῦ ἀνωτέρου ἑαυτοῦ).

Ζητάει νά στέλλονται **ἑπτά νέοι καί ἑπτά νέες (ἀρνητική καί θετική ὄψη τῶν ἑπτά κέντρων τοῦ ἀνθρώπου, τά ὁποῖα εἶναι ἀκόμη αὐθεντικά (παρθενικά) καί δέν ἔχουν ἀρχίσει νά φθείρονται**, ὡς θυσία.

Τά κέντρα αὐτά χάνονται συστηματικά δέσμια τοῦ ἀσυνειδήτου χωρίς νά εἶναι εἰς θέση νά λειτουργήσουν συνειδητά.

Ἡ σωτηρία τους ἀπ' τόν Λαβύρινθο σημαίνει τήν ἀνάδυσή τους στόν συνειδητό κόσμο καί τόν ἔλεγχό τους ἀπ' τήν ἐκδηλωμένη ὕπαρξη ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ γυιοῦ τοῦ Μίνωος Ἀνδρόγεω, ὁ ὁποῖος δέν ἀντεστάθη στόν ταῦρο τῆς ἐπιθυμίας· ἐνῶ ὁ Θησεύς, ὡς ἀνωτέρα φύση, θά τά καταφέρει.

Ἡ θυσία γίνεται κάθε ἐννέα χρόνια (ὁ ἀπαιτούμενος κύκλος γιά τήν ὁλοκλήρωση κάθε ἐνεργειακοῦ κέντρου.

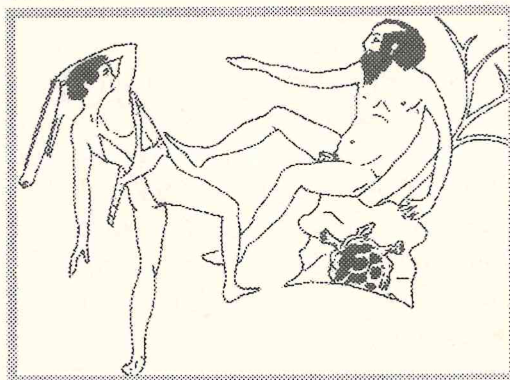
Ὁ Θησεύς συμμετέχει στόν τρίτο θυσιαστικό κύκλο, ἡ ζωή ἔχει ἀποκτήσει τόν ἔλεγχο στά τρία κατώτερα κέντρα πού συνθέτουν τήν δομή τῆς προσωπικότητος. Ὁ Θησεύς θά μπεῖ πρῶτος στόν Λαβύρινθο (λάβρυς=διπλοῦς πέλεκυς, συμβολίζει τήν κυριαρχία τῆς σεληνιακῆς φύσεως πάνω στό κατασκεύασμα τοῦ Δαιδάλου, δηλαδή τοῦ ἐκπαιδευμένου ἑαυτοῦ). Δίκοπο μαχαίρι εἶναι καί ἡ εἴσοδος στόν Λαβύρινθο, δηλαδή τόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ καθενός μας καί τό σύμβολο τῶν ἀνεξερευνήτων ὄψεων τοῦ νοῦ. Ἄν δέν εἶναι κανείς ἕτοιμος, ὅπως ὁ Θησεύς, μπορεῖ ν' ἀποβεῖ μοιραία. Τόν Θησέα βοήθησε καί ὁ ἐκπαιδευμένος ἑαυτός (Δαίδαλος) καί τό παθητικό στοιχεῖο (Ἀριάδνη μίτος). Ἀλλιῶς δέν θά μποροῦσε νά εἶχε κατεβεῖ ἀπροετοίμαστος. Ἡ ἀνέμελη εἴσοδος στό προσωπικό ἀσυνείδητο θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν αὔξηση τῆς ἀνισορροπίας, τήν ἀνικανότητα ἐλέγχου τοῦ νοητικοῦ καί ἄλλα σχετικά ἐπακόλουθα.

Ὁ Θησεύς πρόκειται νά σκοτώσει τόν Μινώταυρο πού ζεῖ στά βάθη τοῦ Λαβυρίνθου (ἀσυνειδήτου) καί συμβολίζει τήν ὑπερίσχυση τῆς κατωτέρας φύσεως καί τῆς ἐπιθυμίας τῆς μορφῆς. Τά καταφέρνει καί ἀπελευθερώνεται ἀπ' αὐτήν (ἀπελευθερώνει τόν Ἱερό Τόπο - ἀνώτερο ἑαυτό ἀπ' τήν κατάρα. Παίρνει μαζί του τήν Ἀριάδνη (= γήινη), ἡ ὁποία, ὅμως, δέν μπορεῖ νά τόν ἀκολουθήσει ὥς τό τέλος καί νυμφεύεται στήν Νάξο τόν Διόνυσο (μιά ὄψη τοῦ ἀνωτέρου ἑαυτοῦ τοῦ ἥρωος).

Ὁ Θησεύς ἐπιστρέφει στήν Ἀθήνα μέ μαῦρα πανιά (θριαμβευτική νίκη τοῦ πνεύματος πάνω στήν ὕλη = κόκκινα ἤ ἄσπρα πανιά). Ὁ Αἰγεύς θυσιάζεται (ἀνανέωση δυνάμεως τοῦ βασιλέως) γιά νά βασιλεύσει ὁ Σωτῆρας-Θησεύς (Οἰδίπους, Κόδρος). Ὁ ἥρωας, κυρίαρχος τῆς ἑνωτικῆς δυνάμεως τῆς καρδιᾶς (= Ἱερό Κέντρο, ἡ Ἀθήνα), **ἑνώνει τό βασίλειό του (= τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό)** σέ ἕνα ἐναρμονισμένο σύνολο.

Ὁ Θησεύς ἀργότερα θά κατεβεῖ στόν Ἅδη. Ὁ Θησεύς εἶναι σύμβολο μιᾶς πιό ἐξευγενισμένης δυνάμεως. Ἡ νοητική εὐφυΐα πού ἔχει ἀναπτύξει καί χρησιμοποιεῖ εἶναι ἀνίκανη νά λύσει τά δεσμά του. Ἐπικαλεῖται, λοιπόν, τόν Ἡρακλῆ, τίς ἀρχέγονες καί φυσικές στοιχειακές δυνάμεις πού λειτουργοῦν ἀποτελεσματικά σ' αὐτό τό πεδίο.

Μέ τήν σειρά του θυσιάζεται καί ὁ ἴδιος, πέφτοντας ἀπό ψηλό βράχο, ἀποδεχόμενος τήν γήινη φύση του, στόν βωμό μιᾶς καλλιτέρας ζωῆς γιά τό σύνολο.

ΟΡΦΕΥΣ

Ὁ Ὀρφεύς, γυιός τῆς Διογέννητης μούσας Καλλιόπης, κατέχει τήν μαγεία τοῦ ἤχου (δῶρο τοῦ Ἀπόλλωνος = ἠλιακή ὄψη τῆς ψυχῆς του). Τό τραγούδι καί ἡ λύρα του καθηλώνουν κάθε εἶδους ἀγριότητα, ἀκόμη καί τίς δυνάμεις τοῦ Κάτω Κόσμου.

Ἡ Εὐρυδίκη, πού συμβολίζει τήν ψυχή τοῦ ἥρωα, εἶναι ἕνα κομμάτι τῆς ὁλοκληρωμένης του ὑπάρξεως. Τό πάθος καί ἡ ἀπόλυτη προσκόλληση τοῦ ἥρωα στό πρόσωπό της, τήν κρατοῦν δέσμια στά ἐπίπεδα τῆς ἐπιθυμίας, χωρίς διέξοδο στά ἀνώτερα πεδία ὅπου ἀνήκει. Τελικά μέ τό δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ στό πόδι (πόδι = ἀδύναμο σημεῖο τοῦ ἥρωα) ξεφεύγει ἀπ' τά δεσμά τῆς γῆς (πόδι = πιό κοντά στό ἔδαφος), καί περνάει στόν Κάτω Κόσμο κατ' ἐπιταγήν τοῦ Διός (οὐράνιος ἀντεραστής τοῦ Ὀρφέως, ὅπως Θησεύς-Ἀριάδνη-Διόνυσος).

Ὁ Ὀρφεύς ἀπαρηγόρητος κατεβαίνει στόν Ἅδη γιά νά ἀναζητήσει ἐκεῖ τό τμῆμα τοῦ ἑαυτοῦ του πού θεωρεῖ ἀπαραίτητο γιά τήν ὁλοκλήρωσή του μέσα στήν ἐνσαρκωμένη φύση του. Μεταφέρει τήν Λύρα (ἡ τέχνη του) δηλαδή τό Ἀπολλώνειο Φῶς τῆς ψυχῆς στά σκοτάδια τοῦ προσωπικοῦ του ἀσυνειδήτου (μαγεύοντας ἀκόμη καί τήν Περσεφόνη, δότειρα τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου). Ἡ συνείδησή του παρ' ὅλα αὐτά εἶναι στραμμένη πρός τά πάνω, στόν κόσμο πού ἀνήκει. Καί ἐνῷ ἡ Περσεφόνη τό εἶχε ἀπαγορεύσει, ὁ Ὀρφεύς ἀθετεῖ τήν ὑπόσχεση καί λόγῳ τῆς ἀκράτου του ἐπιθυμίας, κοιτάζει τήν Εὐρυδίκη στρέφοντας τήν συνείδησή του πρός τά βασίλεια τοῦ ἀσυνειδήτου. Ἔχει ἀποτύχει στήν πρώτη δοκιμασία. Οἱ Πύλες εἶναι πλέον κλειστές. Ἡ εὐκαιρία ἐμφανίζεται μόνο μία φορά. Ἄν μείνει ἀνεκμετάλλευτη χάνεται (καί τό πιθανώτερο εἶναι νά μή ἐπανεμφανισθεῖ μέσα στόν κύκλο μιᾶς ἐνσαρκώσεως). Ὁ Ὀρφεύς ἀποσύρεται σέ μιά σπηλιά (7 μῆνες) καί ἀναπροσανατολίζεται ἐν σχέσει μέ τίς ἀξίες τῆς ζωῆς. Τό πάθος του γιά τήν Εὐρυδίκη ἀντικαθίσταται μέ τό πάθος του γιά ἔργο. Ἐγκαθιδρύει τά Ὀρφικά Μυστή-

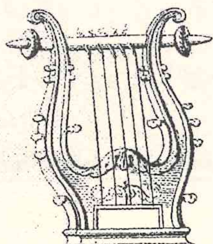
ρια καί διδάσκει στούς ἀνθρώπους τήν αἰτία τῶν πραγμάτων (**ἡ αἰτία τῆς ἐκδηλωμένης ὑπάρξεως εὑρίσκεται στόν ἦχο**).

'Ανεβαίνει στό ὑψηλό ὄρος τῆς μυήσεως (Παγγαῖο) γιά νά λατρεύσει τόν 'Απόλλωνα. Ὅμως, στρέφοντας τήν συνείδησή του ἀποκλειστικά καί μόνον στήν Εὐρυδίκη **ἀγνοεῖ ἀπωθημένες τάσεις (τίς ὁποῖες ὤφειλε νά ἐξισορροπήσει μέσα του) οἱ ὁποῖες στό πρόσωπο τῶν Μαινάδων τόν κατακομματιάζουν, ταυτίζοντάς τον μέ τόν Ζαγρέα.**

Ἡ υπερτάτη αὐτή θυσία τοῦ προσφέρει τήν ἀθανασία ἀφοῦ ὁ ἥρως πού ἀναλαμβάνει νά ὑπηρετήσει τήν ἀνθρωπότητα, ὀφείλει νά κομματιάσει τήν συνείδησή του καί νά τήν ἀνασυνθέσει σέ μιά νέα παγκόσμια ἀντίληψη γιά τόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ 'Ορφεύς συμβολίζει τήν ὑπερτάτη ἰσορροπία τῆς ψυχῆς ἀνάμεσα στήν 'Απολλώνειο καί τήν Διονυσιακή της ὄψη. Εἶναι πνευματικός ἥρωας. Εἶναι τό δύσκολο ταξίδι τοῦ πνεύματος καί ἡ κάθοδός του μέσα στήν ὕλη. Τά λάθη, ὅμως, ἐξισορροποῦνται ἀπ' τήν θυσία του καί τήν προσφορά του.

Πνευματική λάμψη ἐπιζεῖ στά 'Ορφικά Μυστήρια, στήν μαγεία τοῦ ἤχου, στήν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νά τραγουδήσει καί νά δοξάσει τήν θεϊκή ὕπαρξη μέσα του.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ὁ 'Οδυσσεύς ζεῖ ἁρμονικά στό βασίλειό του μέ τήν γυναῖκα του καί τόν γυιό του. Ἔχουμε, δηλαδή, μία ὁλοκληρωμένη πνευματική Τριάδα, ἕνα θεϊκό Τρίγωνο σέ ἁρμονική ἰσορροπία. Ὁ 'Οδυσσεύς ἀναγκάζεται νά ξεκινήσει γιά τήν Τρωική ἐκστρατεία (Τροία = Τό ἕλος τοῦ ὑλικοῦ πεδίου). **Ὁ δισταγμός του συμβολίζει τήν ἄρνηση τῆς ψυχῆς νά ἐνσαρκωθεῖ, γιατί γνωρίζει τόν πόνο πού ἡ ἴδια προδιαγράφει μέσα στήν μορφή.** Μετά τήν ἅλωση τῆς πόλεως (10 χρόνια μετά) καί τήν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου στό ὑλικό πεδίο ἀρχίζει ἡ πορεία τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ θεϊκοῦ σπινθῆρα ('Οδυσσέως) στό πνεῦμα, στήν κατάσταση τῆς πρωταρχικῆς ἠρεμίας, ἐμπλουτισμένου μέ τίς ἐμπειρίες τῶν πεδίων πού διέτρεξε. Δέκα χρόνια εἶναι καί ἡ πορεία τῆς ἐπιστροφῆς κατά τήν ὁποία ἡ ἀνθρώπινη ἀντίληψη δοκιμάζεται καί ξεπερνάει κάθε λογῆς ἐμπόδια, ἀπορρίπτοντας σταδιακά τά φορτία πού τήν δεσμεύουν μέ τήν ὕλη ὡς τήν τελική ταύτιση μέ τό πνευματικό ἰδεῶδες.

Ἡ χώρα τῶν Λωτοφάγων· εἶναι ὁ ἐπίγειος παράδεισος, ἡ ἐμμονή στήν συσσώρευση ὑλικῶν ἀγαθῶν πού κάνει τόν ἄνθρωπο νά ξεχνᾶ τούς οὐσιαστικούς στόχους τῆς ὑπάρξεώς του. Οἱ σύντροφοι πού τρῶνε τούς Λωτούς εἶναι τό μέρος τῆς συνειδήσεως τοῦ 'Οδυσσέως πού παραμένει προσκολλημένο στήν μορφική ὄψη.

Στό νησί τῶν Κυκλώπων ἐγκλωβίζεται ἀπ' τόν Πολύφημο μέσα στήν σπηλιά τοῦ ἀσυνειδήτου. Ὁ Πολύφημος τρέφεται ἀπό τά στοιχεῖα τῆς ψυχῆς τοῦ 'Οδυσσέως (σύντροφοι), εἶναι γυιός τοῦ Ποσειδῶνος (ὠκεανός τῶν συναισθημάτων μας, ἀνεξέλεγκτη συναισθηματική μας φύση) καί ἀντιπροσωπεύει ἕνα κομμάτι τοῦ 'Οδυσσέως.

Ὁ 'Οδυσσεύς ἐπιστρατεύει τόν ἰσχυρό νοῦ του γιά νά ἐξισορροπήσει αὐτές τίς ἀρχέγονες τάσεις πού ὅλοι κρύβουμε μέσα μας. Δέν μπορεῖ νά τόν σκοτώσει· ἀπλᾶ τόν κάνει ἀνίκανο νά ἐμποδίσει τήν φυγή του. **Μέσα στό ἐπίπεδο τοῦ ἀσυνειδήτου ὁ ἥρωας χάνει τήν ταυτότητά του, γίνεται ὁ Κανένας.** Ὅλα αὐτά, ὅμως, προκαλοῦν μία συναισθηματική διαταραχή (τήν ἀντίδραση τοῦ Ποσειδῶνος) πού θά εἶναι τό μόνιμο ἐμπόδιο στήν προσπάθεια τῆς ψυχῆς του.

Ὁ Αἴολος καί τό δεμένο ἀσκί μέ τούς ἀνέμους, συμβολίζει τό νοητικό στοιχεῖο καί τήν ὀρθῶς κατευθυνομένη δύναμη πού μπορεῖ νά ὁδηγήσει στόν τελικό σκοπό. Ὅταν ἡ ψυχή χάνει τήν ἐπαγρύπνησή της (ὁ 'Οδυσσεύς κοιμᾶται) οἱ ἄνεμοι ἐλευθερώνονται: ἡ νοητική σύγχυση πού προκαλεῖται πισωγυρίζει τήν συνείδηση ἀπ' τόν προορισμό της. Ὁ Αἴολος δέν δίνει δεύτερη εὐκαιρία. Ὁ ἥρωας βασισμένος μόνο στίς δικές του δυνάμεις θ' ἀντιμετωπίσει τούς **Λαιστρυγόνες** (τιτανικές ὄψεις τῆς φύσεώς του). Μόνο τό δικό του καράβι ἀπ' τά δώδεκα καταφέρνει νά ξεφύγει, ἔτσι ὁ ἥρωας ἀπογυμνώνεται ἀπ' τίς ὄψεις πού τόν συνδέουν μέ τό παρελθόν.

Φθάνει στό νησί τῆς μάγισσας Κίρκης, ἡ ὁποία γοητεύει τούς συντρόφους του καί τούς μεταμορφώνει σέ χοίρους (ἡ δύναμη τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου πού μπορεῖ νά μεταβάλει ἕναν ἄνθρωπο σέ ζῶον). Ὁ 'Οδυσσεύς μέ τήν δύναμη τοῦ νοῦ (Ἑρμῆς) μένει ἀνεπηρέαστος καί καταφέρνει νά μεταστοιχειώσει τίς ἀρνητικές ὄψεις τῆς ψυχῆς του (Κίρκη) σέ βοηθό του. Αὐτή ἡ ἀλχημική διαδικασία ἀπαιτεῖ τήν χρησιμοποίηση κάθε ἀποθέματος τῆς ἐκδηλωμένης του ὑπάρξεως. Μαθαίνοντας τήν τέχνη τῆς μαγείας ἀπ' τήν Κίρκη, κατεβαίνει στόν Ἅδη ὅπου ἔρχεται πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τίς ἀρνητικές ὄψεις τοῦ ἑαυτοῦ του πού τόν ἐμποδίζουν στό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς. Ἡ ἐνορατική ἱκανότης τῆς ψυχῆς του, στό πρόσωπο τοῦ μάντεως Τειρεσία, τόν συμβουλεύει νά μή πειράξει τά Βόδια στό νησί τοῦ Ἡλίου.

Ἐπιστρέφει στόν Ἐπάνω Κόσμο γιά νά συνεχίσει τό ταξίδι. **Ταξιδεύει μέ τό πλοῖο τοῦ νοῦ στήν θάλασσα τῶν ἐπιθυμιῶν γιά νά φθάσει στήν μυστική ὕπαρξη.** Μέ τήν βοήθεια τῆς Κίρκης θά ἀποφύγει τήν πλανερή γοητεία τῶν Σειρήνων. **Δένεται στό κατάρτι, δηλαδή ἀγκιστρώνεται νοητικά στό ὅραμα τῆς ψυχῆς του γιά ν' ἀποφύγει τήν πρόκληση.** Ἡ ψυχή ἐπαγρυπνεῖ καί τό πλοῖο ξεφεύγει καί φθάνει στήν Σκύλλα καί τήν Χάρυβδι. Ἡ Χάρυβδις εἶναι ἡ ἐσωτερική ἄβυσσος, ἕτοιμη νά κατασπαράξει ὅποιον δέν μπορεῖ νά βαδίσει ἰσορροπημένα ἐπάνω στήν λεπτή γέφυρα τῆς ψυχῆς.

Ὁ Ὀδυσσεύς περνᾶ ἀπό τήν Σκύλλα, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τήν στιγμή ἐκείνη τῆς ἐσωτερικῆς πορείας πού ὁ ἀναζητητής **ἀναγκάζεται νά θυσιάσει κάποια ὄψη τῆς προσωπικότητός του γιά νά περάσει σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα ὑπάρξεως.** Ὁ Ὀδυσσεύς χάνει μερικούς συντρόφους καί περνάει στό νησί τοῦ Ἡλίου. Ἡ ψυχή, ὅμως, χάνει πάλι τήν ἐπαγρύπνησή της, τά βόδια τοῦ Ἡλίου σκοτώνονται καί μοναδική ἐξιλέωση τοῦ ἥρωα εἶναι ἡ ἀπογύμνωσή του ἀπό κάθε στοιχεῖο πού τόν συνδέει μέ τό παρελθόν.

Φθάνει στό νησί τῆς Καλυψοῦς. Εἶναι τό ἐπίπεδο τῆς σπειροειδοῦς ἐξελίξεως κατά τό ὁποῖο ἡ ἐπιθυμία γιά ἀθανασία ξεστρατίζει τήν συνείδηση ἀπό τό ἐσωτερικό ὅραμα. Ἐπικρατεῖ, ὅμως, ἡ πνευματική του θέληση καί μέ τήν βοήθεια τῶν Θεῶν ἐλέγχεται ἡ κατωτέρα φύση του. Ἡ ἐναντίωση τοῦ Ποσειδῶνος στήν ὁμαλή ἐξέλιξη τοῦ ταξιδιοῦ, τόν ρίχνει στό **νησί τῶν Φαιάκων.** Εἶναι ἕνας σταθμός ἐξαγνίσεως καί ἀναδρομῆς τοῦ ἥρωα σέ ὅλο τό ἱστορικό τῆς περιπλανήσεώς του. Εἶναι τό τέλος τῆς μαθητείας.

Στήν Ἰθάκη, ἀπόλυτα κυρίαρχος στήν ἡλιακή του φύση, ξανατεντώνει τό τόξο καί ξεκαθαρίζει τήν ὕπαρξή του ἀπ' ὅλα τά ψεύτικα ἐγώ πού διεκδικοῦσαν τήν ἐξουσία τῆς ψυχῆς, ἀγγίζοντας ἔτσι τήν τελειότητα.

Ἔρχεται καί ἡ ὥρα τῆς ὑπερτάτης θυσίας μέσα ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Τηλεγόνου (γυιός τοῦ Ὀδυσσέως καί τῆς Κίρκης, ἐκεῖνος πού γεννήθηκε μακρυά), ὁ ὁποῖος δέν τόν ἀναγνωρίζει καί τόν σκοτώνει, παίρνοντας τήν θέση του στό πλευρό τῆς Πηνελόπης. Οἱ δυό τους καί ὁ Τηλέμαχος **μεταφέρουν τόν Ὀδυσσέα στήν Αἶα, τήν χώρα τῶν θαυμάτων!**

Ὁ πνευματικός σπινθήρας ἔφθασε στήν τελείωσή του.

Α. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

1. ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ

Ἡ αὐτογνωσία προεβλήθη παλαιότατα καί προβάλλεται πάντοτε σέ κάθε ἄνθρωπο ὡς πρόβλημα πολύπλοκο, δυσκολονόητο καί ἄλυτο. Ὁ μέγας μύστης, φιλόσοφος Πυθαγόρας (580-500 π.Χ.), πρῶτος καθιέρωσε τήν αὐτογνωσία ὡς βασική ἀρχή ἐπί τῆς ὁποίας ἐστήριξε τό μυσταγωγικό καί μορφωτικό πρόγραμμα τῆς Σχολῆς του.

Διά τῆς αὐτογνωσίας ὅλοι οἱ φιλόσοφοι, ἀλλά καί οἱ εὐφυεῖς καί εὐπαίδευτοι ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι ἀποκαλύπτεται ἡ ἀτραπός (ὁ στενός καί δύσβατος δρόμος), πού ὁδηγεῖ πρός τό καθῆκον καί τήν ἀρετή. Διά τῆς αὐτογνωσίας ὁδεύουμε πρός τήν ἀτομική εὐτυχία καί τήν ὁμαδική εὐημερία.

Ἀλλά πρό τοῦ προβλήματος τούτου οἱ πολλοί ἤ ἀδιαφοροῦν ἤ προχειρότατα κρίνουν, ἐπαινοῦν ἤ καί ἐπικρίνουν τόν ἑαυτό τους. Οἱ βαθυστόχαστοι σοφοί καί ἐμπνευσμένοι διανοητές θαρραλέα μέν καί ἐπίμονα ἐπιδίδονται στήν ἐνδοσκόπηση, κατορθώνουν ὅμως πτυχές μόνον νά ἀποκαλύψουν τοῦ Ἐγώ τους.

2. ΓΙΑΤΙ ΔΥΣΚΟΛΟΝ;

Ἡ διάνοια δέν ἐπαρκεῖ οὔτε δύναται ἡ ψυχή, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐγκεκλεισμένη στό ὑλικό σῶμα, νά συλλάβει τήν οὐσία τοῦ Ἐγώ, νά διεισδύσει στά μυχιαίτατα αὐτοῦ, νά ἀποκαλύψει τό σύνολο τοῦ Εἶναι μας.

Ἄν ἡ γνώση ἐπί παντός νοητοῦ ἤ αἰσθητοῦ εἶναι ἐλλιπής, ἀκόμη ἐλλιπεστέρα γίνεται γιά τόν ἄνθρωπο.

Τοῦτο παραστατικότατα διετύπωσαν οἱ σοφοί Αἰγύπτιοι μῦστες διά τοῦ ἐπιγράμματος ἐπί τοῦ βάθρου τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς Ἴσιδος : «Ἐγώ εἰμί», ἔλεγε ἡ θεά Ἶσις, «πᾶν τό γεγονός καί τό ὄν καί τό ἐσόμενον καί τό ἐμόν πέπλον οὐδείς πω θνητός ἀπεκάλυψεν».

Καί πράγματι· ἄν παντός τοῦ πρός ἔρευνα καί μελέτη τιθεμένου, ἡ πλήρης κατανόηση εἶναι ἐξαιρετικά δύσκολη, τοῦ Ἐγώ καθίσταται ἀδύνατη, διότι οἱ μέν ρίζες βυθίζονται στό παρελθόν σέ ἄγνωστο χρόνου διάστημα, ἡ δέ ἐκ τῆς ζωῆς πεῖρα παραμένει, κατά τούς μεγάλους διδασκάλους, διά τῆς ψυχῆς σέ ἀπροσδιόριστο μέλλον.

Τό ἀδύνατο ὅμως τῆς τελείας γνώσεως καί τό ἀκατόρθωτο τῆς πλήρους ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας δέν ἐμποδίζει πάντα ἄνθρωπο προικισμένο μέ

φιλόσοφο νοῦ νά ἀναζητεῖ, νά μελετᾶ, νά ἀποκαλύπτει ὅση δύναται γνώση.

3. ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΡΕΥΝΗΣ

Ἡ καλλιτέρα πρός τοῦτο μέθοδος εἶναι ἄν διερευνηθεῖ ἡ αὐτογνωσία ἱστορικῶς, φιλοσοφικῶς, ψυχολογικῶς καί πρακτικῶς.

Ἡ παράθεση σοφῶν γνωμῶν φωτισμένων ἀνθρώπων, παλαιῶν καί νέων, φωτίζει τό θέμα. Ἡ φιλοσόφηση τό στηρίζει ἐπί λογικῶν στερεῶν θεμελίων. Ἡ ψυχολογική ἀνάλυση παρέχει ἐπόψεις καί ἀπόψεις ὑπό τόν προβολέα τῆς ἐπιστήμης καί τόν ἔλεγχο τῆς πείρας. Ἡ σέ πρακτικό πεδίο ἐφαρμογή τῆς αὐτογνωσίας φέρει μεγάλη ὠφέλεια εἰς πάντα, πάσης ἡλικίας, μορφώσεως καί κοινωνικῆς θέσεως.

Παλαιότατα καί αὐτός ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ἀσκοῦσε ἕνα εἶδος αὐτοκριτικῆς κατόπιν ἐπιτυχίας ἤ ἀποτυχίας του.

Παρῆλθαν ὅμως χιλιάδες χρόνια μέχρις ὅτου προεβλήθη ὡς καθολικό αἴτημα διά πάντα συνετόν, εὐφυῆ καί μορφωμένον ἡ ἄσκηση τῆς αὐτογνωσίας διά τοῦ «γνῶθι σαὐτόν».

4. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

Τό ρητόν τοῦτο, ψῆγμα πνευματικοῦ χρυσοῦ, ἀπευθύνεται πρός πᾶν ἔμβιον ὄν, ἰδιαιτέρως ὅμως πρός τόν λογικόν ἄνθρωπο.

Κατά τόν σοφόν μύστη Πλούταρχο τόν Χαιρωνέα ἱερέα καί ἐπόπτη τοῦ Δελφικοῦ ἱεροῦ, στό θεωρούμενο τοῦτο πάνσεπτο τέμενος τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, οἱ βασιλεῖς, οἱ ἄρχοντες, οἱ πλούσιοι, πλούσια ὑλικά ἀφιερώματα ἀφιέρωναν· οἱ σοφοί, σοφά λακωνικώτατα ρητά ἀνέθεταν, ὡς πνευματικά ἀναθήματα.

Πρῶτος, κατά τήν παράδοση, ὁ Χείλων Δαμαγήτου ὁ Λακεδαιμόνιος, ἕνας τῶν ἑπτά σοφῶν, καταφρονῶν τά ὑλικά ἀγαθά, προσέφερε στό Μαντεῖο τῶν Δελφῶν τήν γνώμη «Γνῶθι σαὐτόν».

Τοῦτον ἐμιμήθησαν καί ἄλλοι σοφοί καί ἑκατοντάδες ρητῶν, διά δύο λέξεων συνήθως ἐκφραζομένων, ἐδωρήθησαν γιά νά εἶναι ἐκεῖ στούς Δελφούς ἀναγεγραμμένα ἐπί παραστάδων, κιόνων, στηλῶν, τοίχων κλπ.

Ὁ Στοβαῖος (τόν Ε μ.Χ. αἰῶνα) στήν Ἀνθολογία του (ΙΙΙ, 1, 173) μᾶς διέσωσε 147 παραγγέλματα μέ τήν σημείωση *«Σωσιάδου τῶν 7 Σοφῶν Ὑποθῆκαι»*.

Ὁ Πλάτων στόν *«Πρωταγόρα»* (343β) ὑποστηρίζει ὅτι τά πρῶτα δωρηθέντα ἀποφθέγματα στούς Δελφούς ἦσαν τό «Γνῶθι σαὐτόν» τοῦ Χείλωνος καί τό «Μηδέν ἄγαν» τοῦ Σόλωνος. Στόν Χαρμίδη προσθέτει καί τό τοῦ Θαλῆ (643-548 π.Χ.): «ἐγγύα· πάρα δ' ἄτα», ἤτοι: ἐγγυήθηκες; θά ἀκολουθήσει ἡ συμφορά· ἡ σημερινή παροιμία: ἐγγυητής «καλοπληρωτής».

Κατά τόν Πλούταρχο, τό «Γνῶθι σαὐτόν» προήρχετο ἀπ' αὐτόν τόν θεό Ἀπόλλωνα καί ἦταν ἀναγεγραμμένο πολλαχοῦ στά Δελφικά ἱερά. (Ἐπί κίονος, παραστάδος, μετόπης Ναοῦ, προπυλαίων κ.ἄ. Βλ. Διοδ. ΙΧ, 14 Μακρ. Σατ. 1, 66 Πλούταρχ. Ἠθ. 392Α).

5. ΝΟΗΜΑ ΤΟΥ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

Παρελήφθη τό «γνῶθι σαὐτόν» ἀπό τούς σοφούς καί θιασῶτες μυστηριακῶν ὀργανώσεων καί προβάλλεται ὡς πρωταρχικός ὅρος αὐτοενδοσκοπήσεως, αὐτοκαθάρσεως, προσπαθείας πνευματικῆς ἀνόδου καί ἠθικῆς τελειοποιήσεως.

Ὅπως ὁ μεταβαίνων πάλαι ποτέ στούς Δελφούς γιά μαντεία ἠναγκάζετο νά ἀναγνώσει ἐπί τοῦ προπυλαίου τό ρητό τοῦτο, κατά ὅμοιο τρόπο καί ἐκεῖνος πού ἐπιθυμεῖ τήν καλλιτέρευση τοῦ Ἐγώ του ὀφείλει νά ἀρχίζει ἀπό τήν αὐτογνωσία.

Ἔλεγε τότε συμβολικά, διά τῶν ἐμπείρων σοφῶν ἱερέων του, ὁ Ἀπόλλων: ἄνθρωπε, πρίν εἰσέλθεις στό ἄδυτο καί ζητήσεις ἀπάντηση στό ἐρώτημά σου, γνώρισε πρῶτα τόν ἑαυτό σου· μελέτησέ τον· προσπάθησε νά ἀποκαλύψεις τά πλεονεκτήματα καί μειονεκτήματά σου· τίς τάσεις, τίς ὁρμές, τίς κλίσεις, τίς ἕξεις, τίς ἐπιθυμίες, τίς δυνατότητες· γνώρισε τό Εἶναι σου· τότε μόνον θά σέ ὠφελήσει ὁ χρησμός μας (ἡ πρόγνωση γιά τό μέλλον σου).

Ἀκριβῶς τά ἴδια πρέπει νά ἀκούει ἐνδομύχως ψιθυριζόμενα ὁ εἰς ὑψηλούς στοχασμούς βυθιζόμενος καί διατελῶν ὑπό συνθῆκες ἰδιαζούσης ψυχολογικῆς ἀνατάσεως.

Ἀλλά τί εἶναι Ἐγώ; Εἶναι δυνατή ἡ αὐτογνωσία;

Ὁ Χείλων ὅταν ἐρωτήθη: «Τί τό χαλεπώτατον;» (τό δυσκολώτατον), «τό γιγνώσκειν ἑαυτόν» ἀπήντησε· «πολλά γάρ ὑπό φιλαυτίας» (τῆς ἀγάπης τοῦ ἑαυτοῦ μας) «ἕκαστον ἑαυτῷ προτιθέναι» (προβάλλονται ἐμπόδια μεταξύ τοῦ ἐγώ κρίνοντος καί κρινομένου ὑπό τοῦ ἰδίου).

Τήν ὑπό τῆς φιλαυτίας συσκότιση αὐτή τῆς κρίσεως τοῦ αὐτοκρινομένου ἄριστα ὁ Αἴσωπος ἐδίδαξε διά τοῦ γνωστοῦ μύθου «ἕκαστος δύο πήρας (σάκκους) φέρει· τήν μίαν ἔμπροσθεν διά τά ἀλλότρια (ξένα), τήν δέ ὄπισθεν διά τά ἴδια (ἰδικά του) ἐλαττώματα» (τά ὁποῖα δέν θέλει νά βλέπει).

6. ΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ ΤΟΥ ΕΓΩ

Ἄς ἐπιχειρήσουμε διερεύνηση τοῦ Ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου φιλοσοφικῶς, ψυχολογικῶς, μυστηριακῶς.

Πρῶτος ἐδίδαξε τό τριμερές τοῦ Ἐγώ ὁ πρῶτος τῶν φιλοσόφων, ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος (643-548 π.Χ.), ἐρωτηθείς «τίς ὁ εὐδαίμων;»· «ὁ τό μέν σῶμα ὑγιής, τήν δέ ψυχήν εὔπορος (εὐκολοπροσάρμοστη, γαληνία), τήν δέ φύσιν εὐπαίδευτος» (ἱκανότητα, χάρισμα ἐξ ἐμφύτου πρός μάθηση, πρός πνευματικότητα)· βλ. Διογένους Λαερτίου *Βίοι φιλοσ. Θαλῆς* βιβλ. Ι παρ. 37.

Σῶμα, ψυχήν καί Νοῦν ἐδίδαξε καί ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων, ὁ μύστης Πλάτων (428-347 π.Χ.)

Ἡ ψυχή γιά νά ἐκδηλώσει, στό ὑλικό πεδίο, τίς θεῖες αὐτῆς ἰδιότητες ἔχει ἀνάγκη Νοῦ καί ὁ νοῦς ἵνα νοῇ, μετατρέπει τά διά τῶν αἰσθήσεων συλλαμβανόμενα ἐρεθίσματα σέ γνώσεις, ἔχει ἀνάγκη σώματος. (Βλ. Πλάτ. *Τίμαιος* 30β).

Ἡ κατά Πλάτωνα φιλοσοφική τριμερής τοῦ Ἐγώ διάκριση ἐξακολουθεῖ, στά

κύρια σημεῖα, νά ἰσχύει. Ἐπ' αὐτῆς στηρίζεται ἡ ψυχολογική θεώρηση.

Τό σῶμα εἶναι τό αἰσθητό, τό σχέση ἔχον πρός τήν ὑλική τῆς ζωῆς ἐκδήλωση· τό τρεφόμενο καί συντηρούμενο δι' ὑλικῶν προμηθειῶν.

Ἡ ψυχή εἶναι ὁ πυρήν τοῦ Ἐγώ· ἔχει σχέση πρός τήν ἀρετή· διακρίνει τίς ἀντιθέσεις· τρέφεται ὑπό τοῦ ἀγαθοῦ καί τοῦ δικαίου· ὁδηγεῖ τό ἐγώ, τήν γηΐνη παρουσία τοῦ ἀνθρώπου, ὡς σύνολο λαμβανομένη, πρός τήν προοδευτική καλλιτέρευση.

Τό πνεῦμα ἐκδηλώνεται διά τοῦ νοῦ· ψυχή καί πνεῦμα ἐκφράζουν τήν ἠθικότητα καί λογικότητα, προνόμια πού κοσμοῦν μόνον τόν ἄνθρωπο ἐκ τῶν γηΐνων αἰσθητῶν ὄντων.

Ὁ νοῦς εἶναι ὁ δέκτης τῶν διά τῶν αἰσθήσεων διαβιβαζομένων ἐρεθισμάτων· τά ἐλέγχει, τά ἀναγνωρίζει, τά ταξινομεῖ καί τά μετατρέπει εἰς αἰσθήματα (τά πρωταρχικά καί ἁπλούστερα τῶν ψυχολογικῶν φαινομένων), σέ ἀντιλήψεις, παραστάσεις, γνώση, μάθηση, ἐπιστήμη καί Σοφία, τήν ἀνωτάτη δυνατή γιά τόν ἄνθρωπο πνευματική κατάκτηση καί ἐκδηλουμένη πάντοτε μέ τήν κορυφαία ψυχική ἀρετή, τήν ἀγάπη. Ἀναρριπίζεται ὁ νοῦς καί τρέφεται διά τῆς περισυλλογῆς, τοῦ στοχασμοῦ, τῆς σκέψεως.

Πνεῦμα καί νοῦς δέν ταυτίζονται· ὁ νοῦς εἶναι σύνδεσμος σώματος καί ψυχῆς· ἀποτελεῖ τά νοητά ἄυλα νήματα - συνδέσμους μεταβιβάσεως ἐκ τοῦ ὑλικοῦ πεδίου πρός τό πνευματικό. Τό πνεῦμα εἶναι ἡ θεία τοῦ Ἐγώ ἐκδήλωση· ἡ πέραν τῆς ψυχῆς ἐπέκταση· ἀνταύγεια φωτός ἐκ τοῦ Ἀπείρου Φωτός...

Τό σῶμα ἀποτελεῖ τό ὑλικό φορτίο καί ἐξαναγκάζει τό Ἐγώ νά ζεῖ καί κινεῖται σέ χῶρο καί χρόνο. Πλεονέκτημα τούτου εἶναι ἡ ὑγεία, ἡ ὁποία διαπιστώνεται διά τῆς ἀρτιμελείας, τῆς εὐεξίας, τῆς ἀγωνιστικῆς διαθέσεως καί τῆς ἀνθεκτικότητος κατά παντός δυναμένου νά τήν διαταράξει.

Τοῦ πνεύματος, τό διά τοῦ νοῦ ἐκδηλούμενο μέγα προσόν εἶναι ἡ εὐφυΐα· ἀποτελεῖ, ἡ εὐφυΐα, ἰδιότητα καί ἱκανότητα ἐκφραζομένη διά τῆς ὀξύτητος τῆς ἀντιλήψεως, διά τῆς ἀγχινοίας καί κριτικῆς εὐστοχίας, τῆς ἰσχυρᾶς μνήμης, διά τῆς ἀναλυτικῆς καί συνθετικῆς δεινότητος τῆς φαντασίας, διά τῆς ταχύτητος τῆς σκέψεως, διά τῆς διεισδυτικότητος τοῦ νοῦ στήν οὐσία τῶν Ὄντων.

Ἡ ἔλλειψη τούτων ἀποτελεῖ νοητικό ἐλάττωμα καί ἀνωριμότητα πνευματική.

Ἡ σέ ἀνώτερο βαθμό ἐκδήλωση τῆς εὐφυΐας εἶναι ἐξαίρετο προνόμιο τῶν ἰδιοφυῶν καί μεγαλοφυῶν.

Τῆς ψυχῆς προτέρημα εἶναι, μέ τήν ἀγαθοποιό συμπαράσταση τοῦ πνεύματος, τό λεπτό τῆς διανοήσεως ἔργο, ἀρετές δέ ἡ θεληματικότητα, ἡ ἠθικότητα, ἡ ἁγνότητα, ἡ τάση πρός τελειοποίηση, ἡ πρός τό θεῖον ἀνάταση, ἡ ἁγιότητα.

Ψυχή καί πνεῦμα πρέπει νά ἡγεμονεύουν τοῦ σώματος διά τοῦ νοῦ· ὁ νοῦς διά τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων τοῦ σώματος συλλέγει πληροφορίες περί τοῦ ἔσω καί ἔξω τοῦ Ἐγώ κόσμου καί τίς παρέχει γιά νά συντελεῖται διά κραδασμῶν ἡ διανόηση, δηλ. ἡ ἐπεξεργασία τῶν γνώσεων πρός βαθυτέρα κατανόηση.

Ἡ διά τοῦ τρόπου τούτου ἀπόκτηση μαθήσεως καί πείρας ἐπί τῶν ὄντων δέν ἀποτελεῖ τήν μόνη μέθοδο.

Γίνεται καί περαιτέρω ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας διά ἰδιαιτέρων ἱκανοτήτων, δι' αἰσθήσεων λεπτοτέρων καί τελειοτέρων· ἀναζητεῖται ἡ οὐσία τῶν ὄντων, ἤτοι ἡ ἀλήθεια, διά δυνάμεων μυστηριωδῶν καί δυσκολοεξηγήτων, ὅπως μυστηριώδης παραμένει καί ἡ ἰδία ἡ ὑφή καί ἡ ὀντότητα τῆς ἐννοίας τῆς ψυχῆς.

Ἡ διόραση, ἡ διαίσθηση, ἡ διακοή, ἡ τηλεπάθεια, ἡ τηλεκινησία εἶναι μερικές μόνο ἐκ τῶν ὑπερφυῶν τοῦ Ἐγώ, ὡς συνόλου, ἰδιότητες· δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐνεργεῖ ὡς ἑνιαία θεία δύναμη.

Φωτιζόμενο ὑπό τοῦ πνεύματος τό Ἐγώ καί περιβεβλημένο καί ὑπό τῆς ψυχῆς συντονίζεται καί ἀποδίδει ἀνάλογα μέ τήν ἐνυπάρχουσα σέ αὐτό ἐμφύτως «σφραγῖδα δωρεᾶς» σέ κάθε ἄνθρωπο· συντελεῖ πρός τοῦτο καί ἡ κατά τόν βίο καλλιέργεια καί ἡ ἀποκτωμένη πεῖρα.

7. Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

Μέθοδος αὐτογνωσίας

Ἡ ἀντίθεση π.χ. γένεση καί φθορά, ζωή καί θάνατος, φῶς καί σκότος κλπ., ὁ μέγας αὐτός δημιουργικός νόμος ἐφαρμόζεται καί στά τοῦ Ἐγώ μέρη.

Τήν ὑγεία τοῦ σώματος ἀκολουθεῖ ἡ ἀσθένεια· τήν νεανική ἀκμή καί σφριγηλότητα ἡ γεροντική παρακμή καί ἀτονία. Τήν εὐφυΐα ἡ ἀφυΐα· τήν παίδευση ἡ ἀμάθεια· τήν ἠθικότητα ἡ ἀνηθικότητα· τήν ἀρετή ἡ κακία καί γενικά εὑρίσκονται σέ πάλη καί ἐναλλαγή τά ἀντίθετα.

Καί στά τοῦ Ἐγώ μέρη καί καθ' ἕκαστον καί ὡς σύνολο ἀντιμάχονται καί ἀντιπαλαίουν τό κακό καί τό ἀγαθό, τό ἐλάττωμα καί τό προτέρημα, ἡ ἱκανότητα καί ἡ ἀνικανότητα, ἡ δραστηριότητα καί ἡ ἀδράνεια, ἡ νευρικότητα καί ἡ νηφαλιότητα, ἡ θεληματικότητα καί ἡ ἀβουλία, γιά νά ἀρκεσθοῦμε σέ μερικές μόνον ἀντιθέσεις.

Ἡ αὐτογνωσία εὑρίσκεται στό λεπτό ἀλλά καί δύσκολο αὐτό ἔργο νά ἐρευνηθοῦν καί ἀποκαλυφθοῦν οἱ ἀντιθέσεις αὐτές πού ἐνυπάρχουν μέσα μας καί νά καθορισθεῖ ὁ βαθμός ἐκδηλώσεως τούτων.

Ἐκ τῆς ὑπερεκτιμήσεως συνολικά τοῦ Ἐγώ μας προκύπτουν ἡ ἐγωπάθεια, ἡ ὑπεροψία, ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ τύφος, ἡ ἀλαζονεία, ἡ θρασύτητα, ὁ αὐταρχισμός, ἡ σκληρότητα καί ἄλλα ἐλαττώματα, τά ὁποῖα συσκοτίζουν ἤ ἐμποδίζουν τήν διαύγεια τῆς περί αὐτογνωσίας κρίσεως καί ὁδηγοῦν σέ πάθη πού βλάπτουν καί τό ἴδιο τό Ἐγώ καί τούς ἄλλους.

Ἡ ὀρθή ἐκτίμηση τῆς ἀξίας τοῦ Ἐγώ ὑπό τοῦ ἑαυτοῦ του ὁδηγεῖ πρός τήν αὐτογνωσία, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζουν τό αὐτοσυναίσθημα, ἡ αὐτοπεποίθηση, τό θάρρος, ἡ νηφαλιότητα, ἡ ἀνοχή, τό φιλελεύθερο καί ἀδούλωτο, τό φιλοδίκαιο καί πᾶν ἐνάρετο.

Ἡ ὑποτίμηση τρίτον τῆς αὐτοαξίας προκαλεῖ τό συναίσθημα τῆς μειονεξίας, τήν δειλία, τό ἄγχος, τήν ἀγωνία, τήν δουλοφροσύνη, τήν παράλυση τῆς δραστηριότητος, τήν ἐξουθένωση τοῦ Ἐγώ ὑπό τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἡ ὑπερεκτίμηση καί ἡ ὑποτίμηση (ἡ ὑπερβολή καί ἡ ἔλλειψη) φέρουν σέ ἔντονα πάθη, ὅπως τήν θρασύτητα, τήν μισαλλοδοξία, τήν μωροδοξία, τήν δει-

σιδαιμονία, τήν ζήλεια, τόν φθόνο, τό μῖσος, τήν συκοφαντία, τόν φανατισμό, τήν ἐκδίκηση, τήν ἀδικία, τήν ἁρπακτικότητα, τίς βαναυσότητες, τήν ἐγκληματικότητα.

Ταῦτα καί ἄλλα τοῦ Ἐγώ βασανιστικά πάθη καλεῖται καί δύναται κάθε καλοπροαίρετος ἄνθρωπος νά καταστέλλει ἤ καί νά παρεμποδίζει τήν ἐκδήλωσή τους καί ὡς ἐπιθυμίες ἀκόμη.

Πρέπει νά προηγηθεῖ τό δύσκολο τοῦτο κατόρθωμα γιά νά δυνηθεῖ, χωρίς φιλαυτία, ἀλλά μέ εἰλικρινῆ καί διαυγῆ κρίση, νά γνωρίσει τίς ἱκανότητές του (σωματικές, ψυχικές, πνευματικές), νά τίς ἀξιοποιήσει στόν ἀνώτερο δυνατό βαθμό, πρός ἰδία ὠφέλεια καί τῆς ἀνθρωπότητος. Ἰδού ὁ ὑψηλότερος, τῆς γηΐνης διελεύσεώς του στόχος.

8. ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΕΓΩ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΗ

Ἔχουμε:

α) «Ἐγώ» ὑπό τήν περιορισμένη σημασία σέ ἕνα πρόσωπο αὐτοτελῶς λαμβανόμενο· σέ αὐτό τό διακριτό, τό περιορισμένο, τό πραγματικό Ἐγώ ἀναφέρεται καί πρέπει νά ἐφαρμόζεται ἡ αὐτογνωσία.

β) Ἐπέκταση τοῦ Ἐγώ σέ πρόσωπα ἤ πράγματα ἐκτός τοῦ προσωπικοῦ Ἐγώ κείμενα. Ὅταν λέγει τό σπίτι μου, τά βιβλία μου, ἡ οἰκογένειά μου, τό παιδί μου, ἐκεῖνο τό μοῦ πού προσθέτει τοῦ δημιουργεῖ τήν παραίσθηση ὅτι ὅλα αὐτά τά ἐκτός τοῦ προσωπικοῦ του Ἐγώ κείμενα ἀποτελοῦν ἑνιαῖο καί ἀναπόσπαστο τοῦ ἑαυτοῦ του τμῆμα.

Αὐτή ἡ ἐπέκταση πρός τά ἔξω τοῦ προσωπικοῦ Ἐγώ προκαλεῖ σύγχυση μέχρι ποῦ φθάνει τό Ἐγώ του νά συσκοτίζει τήν κρίση, νά ἐμποδίζει τήν αὐτοκριτική, νά ἀποτρέπει τήν σκέψη του νά στραφεῖ πρός τά ἔσω καί ἀποτελεῖ οὐσιωδέστατο ἐμπόδιο τῆς πρός αὐτογνωσία προσπαθείας. Τήν ἐπέκταση αὐτήν ὀνομάζουμε, χάριν εὐκρινείας, «Ἔξω Ἐγώ». Τό Ἔξω τοῦτο Ἐγώ γεμίζει τήν σκέψη καί τήν ζωή πολλῶν, τόσο πολύ, ὥστε νά πιστεύουν ὅτι αὐτό καί μόνο εἶναι τό Ἐγώ τους. Ἀπορροφᾶ ὅλη τήν δραστηριότητά των καί τήν ζωτικότητα καί ὁδηγεῖ σέ πλήρη παραμέληση τοῦ προσωπικοῦ, τοῦ κυρίως Ἐγώ, ἀπό ἐπόψεως αὐτομελέτης.

«Ἡ ψυχή», λέγει ὁ Σίλλερ, «τόσο περισσότερο ἐκτείνεται μέσα της ὅσο περισσοτέρους περιορισμούς εὑρίσκει ἔξω της». Ὁ μέγας αὐτός Γερμανός ποιητής διέγνωσε μία μεγάλη ἀλήθεια.

Ἡ μελέτη τῶν ἐκτός τοῦ Ἐγώ ὁδηγεῖ πρός τήν ἑτερογνωσία· ἡ τῶν ἐντός πρός τήν αὐτογνωσία.

9. ΤΥΠΟΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Θεωρητικοί, πρακτικοί.

Τήν μεγάλη ποικιλία τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ ποῦ καί πῶς καί πρός τίνα σκοπό ἀναζητοῦν τήν γνώση θά ἠδυνάμεθα νά κατατάξουμε σέ δύο ὁμάδες: τούς θεωρητικούς καί τούς πρακτικούς.

Οἱ θεωρητικοί, προικισμένοι μέ λεπτή διάνοια καί φιλόσοφο, δηλ. ἀνήσυχο, ἐρευνητικό, διεισδυτικό νοῦ, δέν ἀρκοῦνται στήν διαπίστωση τῶν πραγμάτων, ἀλλά προωθοῦν τήν σκέψη τους

βαθύτερα, ἐπιχειροῦντες τήν ἀποκάλυψη σχέσεων καί αἰτίων γενέσεως καί σκοποῦ ὑπάρξεως.

Στήν ἔρευνά τους συμπεριλαμβάνουν πᾶν τό ἐπιστητόν (τό δυνάμενο νά γίνει γνωστό) καί ἐκ τῶν πορισμάτων τῆς μελέτης καί τῶν ἰδίων καί τῶν ἄλλων συνάγουν συμπεράσματα περί πάντων καί ἐπινοοῦν θεωρίες καί κοσμοθεωρίες.

Οἱ θεωρητικοί αὐτοί χαράσσουν κατευθύνσεις καί διά τῶν ἐμπνεύσεών τους καί τῶν ἐπιτευγμάτων τους ἐπιτυγχάνεται ἡ πρόοδος καί ἡ ἀνέλιξη τοῦ πολιτισμοῦ.

Σέ αὐτούς ἀνήκουν οἱ μεγάλοι ποιητές, καλλιτέχνες, ἐπιστήμονες, φιλόσοφοι.

Οἱ πρακτικοί ἀρκοῦνται στήν διαπίστωση τῶν πραγμάτων· λαμβάνουν ἕτοιμα τά ἐπινοήματα τῶν θεωρητικῶν καί ἐφαρμόζουν αὐτά σέ πρακτικά ἔργα· γίνονται μεγάλοι ἐπιχειρηματίες, ἔμποροι, βιομήχανοι, τεχνικοί· συναθροίζουν πλοῦτο καί διαθέτουν ὅλη τους τήν πνευματικότητα καί δραστηριότητα στήν αὔξησή του καί τήν μερική ἀπόλαυσή του.

Οἱ πρακτικοί αὐτοί ἔχουν σχεδόν μόνο «Ἔξω Ἐγώ». Εἶναι τόση ἡ ἐπέκταση τοῦ ἐγώ σέ ὑλικά πράγματα καί τόση ἡ ἀπασχόληση τοῦ Νοῦ τους μέ αὐτά, ὥστε τά περί αὐτογνωσίας, αὐτοσυγκεντρώσεως, αὐτοενδοσκοπήσεως, εὐτυχίας ἐκ τῶν ἔσω κλπ. νά τά νομίζουν τόν ὀλιγώτερο χαμένο χρόνο.

Ἰδού ἄλλη αἰτία γιά τήν παραμέληση τῆς αὐτογνωσίας.

Καί ὅμως οἱ πρακτικοί αὐτοί οὐδέ στιγμή γαλήνης καί ψυχικῆς ἠρεμίας ἀπολαμβάνουν· διαρκῶς συμβαίνει νά εἶναι ἀνήσυχοι, σκεπτικοί, πολυπράγμονες, ἀγωνιῶντες, ἀπορροφημένοι ἀπό πρακτικά σχέδια, ἀπό ὑλικά ἀποκτήματα, ἀπό τήν ἀγωνία τῆς ἐπιτυχίας ἤ ἀποτυχίας, ἀπό τό ἄγχος τῆς αὐξήσεως τῶν ὅσων ἔχουν ἤ τῆς ἐκ τῶν χειρῶν τους ἐξαφανίσεως.

Ἡ ἐπέκταση τοῦ Ἐγώ τους πρός τά ἔξω ἔχει τόσον εὐρυνθεῖ ὥστε χάνουν τήν συναίσθηση τοῦ ἑαυτοῦ τους.

Πόσους ἐξ αὐτῶν δέν ἀκοῦμε νά παραπονοῦνται συχνά ὅτι « στήν καθημερινότητα δέν προφθάνουν νά ἀναπαυθοῦν»! Κανείς σχεδόν ἐξ αὐτῶν δέν λέγει: ἀφήνω ὀλίγο χρόνο καί γιά τόν ἑαυτό μου, γιά τά ἐκλεκτά βιβλία μου, γιά τίς σκέψεις μου. Θά ἐχαίροντο καί αὐτοί στιγμές γαλήνης καί μακαριότητος, ἄν ἐδιδάσκοντο σύμμετρη στροφή καί ἐπέκταση τοῦ Ἐγώ τους πρός τά ἔσω καί πρός τά ἔξω. Θά ἀπέφευγαν νά διατηροῦν σέ συνεχῆ συναγερμό τόν ἑαυτό τους· δέν θά διεδέχοντο τίς στιγμιαῖες χαρές τους ἔντονες θλίψεις· τίς παροδικές ὑλικές ἀπολαύσεις πικρίες καί ἐνίοτε ἐξευτελισμοί.

10. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ ΕΞΩΣΤΡΟΦΙΚΟΙ, ΕΣΩΣΤΡΟΦΙΚΟΙ

Οἱ θεωρητικοί, αὐτοί οἱ ὀλίγοι ἐκλεκτοί, πρέπει νά διακριθοῦν σέ δύο κατηγορίες:

α) τούς ἐξωστροφικούς· αὐτούς οἱ ὁποῖοι περισσότερο πρός τήν ἑτερογνωσία ἀφοσιώνονται· καί

β) τούς ἐσωστροφικούς ἤ ἐνδοσκοπικούς, αὐτούς πού θέτουν ὡς κύριο μέλημα τήν μελέτη τοῦ ἑαυτοῦ τους πρῶτον.

Οἱ πρῶτοι ἐνδιαφέρονται καί ἀρχίζουν τήν ἔρευνα, μελέτη, φιλοσόφηση τοῦ ἐκτός τοῦ Ἐγώ τους κόσμου, γιά νά καταλήξουν, τέλος, σέ συμπεράσματα καί περί τοῦ Εἶναι τους. Ἀποτελοῦν τό μεγαλύτερο των θεωρητικῶν πλῆθος· σέ αὐτούς ἀνήκουν οἱ μεγάλοι δημιουργοί πνευματικῶν ἔργων.

Οἱ δεύτεροι, ὀλίγοι, ἐλάχιστοι, ἀλλά οἱ πλέον ἐκλεκτοί, μετά ζήλου καί αὐτοθυσίας ἐπιδίδονται στήν διείσδυση καί διερεύνηση τῶν μυχίων τοῦ ἐγώ πτυχῶν· διά τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, τοῦ διαλογισμοῦ, τοῦ στοχασμοῦ, τῶν ἐνοραματικῶν συγκινήσεων καί δονήσεων τῆς ψυχῆς τους κατορθώνουν νά ἀξιοποιήσουν ἀνεξάντλητες δυνατότητες τοῦ Ἐγώ τους πρός μεγάλη καί πανανθρώπινη ὠφέλεια.

Οἱ ἐπινοήσεις τους, τά σοφά τους διδάγματα, οἱ ἐνάρετες πράξεις τους καί ὁ ἅγιος βίος τους προβάλλονται ὡς φωτεινά παραδείγματα γιά ὅσους δύνανται νά ἐννοήσουν αὐτά καί νά τά ἀκολουθήσουν.

Σέ αὐτούς ἀνήκουν οἱ μεγάλες ὀντότητες, οἱ μῦστες, οἱ ἱδρυτές θρησκειῶν καί οἱ ἑρμηνευτές τους.

Αὐτοί ἀνήγειραν καί ἀνεγείρουν τούς φωτοβόλους τηλαυγεῖς φάρους τοῦ πνευματικοῦ καί ἠθικοῦ προσανατολισμοῦ· ἀνήκουν στούς φωτισμένους ὁδηγούς καί τούς ἀξίους εὐεργέτες τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἀνήκουν στούς μεγαλοφυεῖς.

Περί τούτων σέ ποιητική γλῶσσα ὁ σύγχρονος Ἰνδός φιλόσοφος Κρισναμούρτι λέγει:

«Ὁ μεγαλοφυής ἔχει πάντοτε μέσα του ἕνα ἡφαίστειο πού δημιουργεῖ ταραχή καί ἐξακοντίζει φλόγες πρός τούς Οὐρανούς· ἐνῶ ὁ μικρός (κοινός) ἄνθρωπος ἀρκεῖται νά προχωρεῖ ἤρεμα, χωρίς νά δημιουργεῖ αὐτές τίς φλόγες, χωρίς νά ἐξακοντίζει αὐτά τά ἄστρα πρός τό στερέωμα». (Βλ. Κρισναμ. *«Ἡ πηγή τῆς Σοφίας»*, 1930 σελ. 32).

Ὁ κύριος παράγων γιά νά γεννηθεῖ μεγαλοφυής καί νά ἀναδειχθεῖ σέ προσωπικότητα εἶναι ἡ φύση, ἤτοι ἡ ἐξ ἐμφύτου δωρεά ἰσχυρῶν προσόντων· διά τοῦ ἐπικτήτου, δηλ. διά τῆς ζωῆς, καλλιεργοῦνται μόνο καί ἐκδηλοῦνται οἱ ἐξαίρετες ἤ μή ἱκανότητες τίς ὁποῖες τό πρόσωπο ἐκ γενετῆς φέρει.

Οἱ ἔξοχες φύσεις (μεγαλοφυεῖς καί ἰδιοφυεῖς) διά τοῦ παραστήματος, τῆς ὑγείας, τῆς σφριγηλότητος, τῆς εὐκινησίας, τοῦ βλέμματος, τῆς ἱκανότητος πρός μάθηση, τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς, τοῦ ψυχικοῦ σθένους, τῆς ἁγνότητος, τοῦ ἤθους, τῆς σταθερότητος, τῆς ἀκάμπτου προσηλώσεως πρός ὑψηλά ἰδανικά, καί λοιπῶν τοῦ ἐγώ ἐκδηλώσεων, ἀκτινοβολοῦν ἐπιρροή καί ἐκπέμπουν μαγνητικά κύματα ἀνάλογα τοῦ κύρους τῆς προσωπικότητός τους.

Ἡ μαγνητική ἀκτινοβολία ὑπερόχων προσωπικοτήτων ἐστάθη ἱκανή νά ἀκινητήσει ἤ νά ἀνατρέψει τούς γνωστούς ὡς φυσικούς νόμους.

Τοῦτο φανερώνει ὅτι μέσα του τό Ἐγώ διαθέτει μυστηριώδεις ἀνεξάντλητες δυνάμεις.

Δι' αὐτῶν οἱ μεγάλοι μῦστες ἐπέτυχαν καταπληκτικά ἔργα, μερικά τῶν ὁποίων, δυσεξήγητα μέ τούς γνωστούς νόμους τῆς φύσεως, ἀποκαλοῦνται θαύματα.

11. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ (580-500 π.Χ.)

Ὁ μύστης αὐτός ἐπέβαλε πρακτικῶς στούς μαθητές του τήν ἄσκηση τῆς αὐτογνωσίας.

Κατά Ἰάμβλιχο (τοῦ Γ΄ μ.Χ. αἰῶνος) οἱ μαθητές του ἦσαν: *ἀκουστικοί (ἤκουον μόνον· οὐδέν ἠρώτων, οὐδέν ἔλεγον)· μαθηματικοί (ἡ φιλοσόφησις ἐγίγνετο διά τῶν ἀριθμῶν, ὡς συμβόλων ἑρμηνευομένων)· φυσικοί (οἱ ἀνωτέρου βαθμοῦ εἰσήγοντο εἰς πληρεστέραν γνῶσιν τῆς φύσεως τῶν ὄντων)· καί τετάρτη τάξις: οἱ ἀνωτάτην μύησιν καί γνῶσιν κατέχοντες.*

Ἠσκοῦντο στίς μυστηριακές ἀρετές πρῶτον τῆς σιγῆς (νά σιωποῦν) καί τῆς ἐχεμυθείας (νά κρατοῦν ἀπόλυτα μυστικά ἀπό ἄλλους ὅ,τι ἄκουγαν ἤ ἐδιδάσκοντο καί μάθαιναν). Διά τούτων κατόρθωναν θελματική χρήση τοῦ Νοῦ, ἠρεμία, ἀταραξία, αὐτόβουλη τῆς σκέψεως κατεύθυνση, ὅπου ἡ ἠθική ἀπαιτεῖ καί ἡ λογική καί ὄχι ὅπου τό συναίσθημα (ἡ συγκίνηση) καί ἡ τυχαία ἐκ τῶν ἐρεθισμῶν παρόρμηση. Ἐπεδίωκαν καί τόν ἔλεγχο τῶν ὁρμῶν, ἐπιθυμιῶν, ὀρέξεων καί ἐν γένει παθῶν καί ὅλων ὅσων ἀποτελοῦν ἐμπόδιο πρός αὐτογνωσία.

Ἐπέβαλλε ἔπειτα ὁ Πυθαγόρας στούς μαθητές του νά ἐφαρμόζουν στήν ζωή τους τίς ἀρετές:

α) τῆς εὐσεβείας· «θεούς τίμα, πρῶτα καί σέβου».

β) Τῆς εὐορκίας· «Σέβου ὅρκον», συνέπεια καί ἀκριβῆ τήρηση τοῦ δοθέντος ὅρκου, ἀλλά καί πάσης ὑποσχέσεως.

γ) Τιμή πρός γονεῖς· «Τούς γονεῖς τίμα».

δ) Τῆς ἐγκρατείας· «Εἰθίζεο, γαστρός μέν πρώτιστα καί ὕπνου, λαγνείας, θυμοῦ...», δηλ. ἄς συνηθίζεις νά κυριαρχεῖς στίς ἐπιθυμίες πρῶτα πρῶτα τοῦ φαγητοῦ καί τοῦ ποτοῦ, τοῦ ὕπνου, τῶν ἀφροδισίων, τῆς ὀργῆς (θυμοῦ)· ἀπόφευγε τίς αἰσχρές πράξεις, καί μέ ἄλλους καί μόνος.

ε) Τῆς δικαιοσύνης· «δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε».

στ) «Γνῶθι θανέειν πέπρωται ἅπασι·» δηλ. ἄς γνωρίζεις ὅτι πεπρωμένον εἶναι ὅλοι ἀνεξαιρέτως νά πεθάνουν· ἄρα νά εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι· ἁγνοί καί ἐνάρετοι.

ζ) Τῆς λιτότητος· «ὑγείας τῆς περί τό σῶμα χρή ἔχειν· ἀλλά μέτρον (τό κανονικόν, οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον) ποτοῦ, σίτου, γυμνασίων». Ἀρίστη συμβουλή καί προτροπή.

η) «Μηδέ ἀνελεύθερος ἴσθι· ἐπί πᾶσι μέτρον ἄριστον»· ἡ ἐλευθερία μεγάλο ἀγαθόν· ἀρετή ἡ διαφύλαξη αὐτῆς.

θ) Διά τῆς προσευχῆς μεγάλες δυνάμεις κατακτᾶ: «Ἀλλ' ἔρχου ἐπ' ἔργον θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι»· ἤτοι: ἀλλά ἀναλάμβανε μετά θάρρους τό ἔργον ἀφοῦ προσευχηθεῖς εἰς τόν Θεόν νά σέ βοηθήσει νά τό τελειώσεις.

ι) Διά τῆς καθάρσεως σώματος καί ψυχῆς σώζεται τό Ἐγώ.

ια) Τῆς φρονήσεως συνεχής ἐπιδίωξη: «Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην», ἤτοι: ὑπεράνω ὅλων ἄς ἔχεις κυβερνήτη τόν νοῦ, ἄριστον.

Τό κορύφωμα ὅμως τῆς πρακτικῆς

ἐφαρμογῆς τῆς αὐτογνωσίας ὑπό τῶν Πυθαγορείων κατωρθώνετο μέ τόν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν πρό τοῦ ὕπνου αὐτοέλεγχον μέ τά πολυθρύλητα τρία ἐρωτήματα: Οἱ περίφημοι αὐτοί στίχοι τῶν χρυσῶν ἐπῶν ἔχουν ὡς ἑξῆς: (στιχ. 40-45).

«Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, πρίν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρίς ἕκαστον ἐπελθεῖν· Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; Ἀρξάμενος δ' ἀπό πρώτου ἐπέξιθι καί μετέπειτα δεινά μέν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο· χρηστά δέ τέρπου. Ταῦτα πόνει· ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρή ἐρᾶν σε».

Ἤτοι σέ πιστή κατά λέξη καί νόημα μετάφρασή μας:

Μή δεχθεῖς ποτέ στά μάτια σου τόν ὕπνο πρίν ἐξετάσεις προσεκτικά ἕνα ἕνα τά ἔργα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ρωτῶντας τόν ἑαυτόν σου : εἰς ποῖα ἔσφαλα; τί καλόν ἔκανα; τί ἔπρεπε νά κάμω καί τό παρέλειψα;

Ἀφοῦ ἀρχίσεις ἀπό τό πρῶτο τῆς ἡμέρας ἔργο προχώρει μέχρι τό τελευταῖο· ἔπειτα ἀπό τόν ἔλεγχο νά ἐπιπλήττεις (καταδικάζεις) τόν ἑαυτό σου γιά τίς κακές πράξεις· γιά τίς καλές νά εὐχαριστεῖσαι ὁλόψυχα. Μέ αὐτά ἀσχολήσου· αὐτά μελέτα μέ προσοχή· αὐτά εἶναι ἀνάγκη νά ἀγαπήσεις μέ ζῆλο.

Τά σχόλια περιττεύουν.

Μόνον ἡ περικοπή αὐτή, ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν Πυθαγορείων, ἄν παρέμενε, θά ἦταν ἱκανή νά δείξει τό ὑπέροχο αὐτῆς ἠθικό ὕψος. Γιά ὅσους τήν ἐφήρμοσαν ἤ δύνανται νά τήν ἐφαρμόσουν ἀνοίγεται διάπλατα ὁ δρόμος πρός τήν Ἁγιότητα.

Καί ὅμως πέρασαν 2.500 χρόνια· καί τήν θαυμασία αὐτήν μέθοδο, τήν διά τοῦ αὐτοελέγχου καί τῆς καθημερινῆς αὐτοκριτικῆς ἀνύψωση τοῦ Ἐγώ σέ μεγαλειώδη θέωση, δέν ἐπεχείρησαν νά ἐφαρμόσουν οἱ παιδαγωγοί στήν ἐκπαίδευση τῶν νέων.

Δέν εἶναι παράδοξο τοῦτο· ἡ καθολίκευση τῆς ἐκπαιδεύσεως μόλις ἀπό τίς ἀρχές τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἤρχισε καί ἀπό τοῦ παρόντος ἐπεβλήθη συστηματικώτερα. Ἔπειτα, κατά τούς δύο αὐτούς τελευταίους αἰῶνες, οἱ ἐπιστημονικές ἐπιτυχίες τῶν ἐρευνητῶν στίς θετικές λεγόμενες ἐπιστῆμες ἐθάμβωσαν τούς συντάκτες τῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων καί ἐπίστευσαν στήν παντοδυναμία τῆς ἑτερογνωσίας· γιά τήν αὐτογνωσία δέν παρέμεινε θέση.

Ἰδού μία σημαντική καί κεφαλαιώδης ἀτέλεια τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας προγραμμάτων ὅλων τῶν βαθμίδων.

Εἶναι ἀκατανόητο ὅσο καί ἀπαράδεκτο γιά τήν ἑτερογνωσία μέν νά ἀφιερώνονται τόσοι κόποι καί μόχθοι καί δαπάνες καί ἀγωνίες καί νά δοκιμάζονται πικρίες καί ἀπογοητεύσεις· γιά τήν αὐτογνωσία ὅμως, δηλαδή δι' αὐτό τοῦτο τό νοοῦν, τό ἐκλεκτόν, μεγα καί θεῖον Ἐγώ, νά μή διατίθενται οὔτε ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας κάθε ἡμέρα.

Ἐπιβάλλεται σήμερα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος καταπληκτικές στήν ἑτερογνωσία ἐπιτυχίες ἔχει, νά στραφεῖ καί πρός τήν αὐτογνωσία.

Τί ὠφελεῖ ἄν οἱ ἐπιστήμονες ἐπέτυχαν νά «ζυγίζουν» τά ἄστρα καί ὑπολογίζουν τό βάρος τους, ἤ νά μετροῦν τόν ἀριθμό τῶν πρωτονίων καί ἠλεκτρονίων

«τῶν ἀτόμων» καί διά τῆς διαταραχῆς τῆς ἀναλογίας τῆς συνθέσεως αὐτῶν νά ἀποδεσμεύουν τήν γιγαντιαία ἐνέργεια, πού ἐγκλείουν, ἄν δέν ἀποκαλύψουν καί δέν ἀξιοποιήσουν καί τήν ἐντός τοῦ Ἐγώ ἐνυπάρχουσα ἐξ ἴσου ἀξιοθαύμαστη δυναμικότητα;

Πᾶσα πνευματική ἤ ἠθική κατάκτηση διά τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ συντελεῖται· τό Ἐγώ νοεῖ, ἐπινοεῖ, θαυματουργεῖ σέ ἀποκαλύψεις τῶν νόμων τῆς φύσεως.

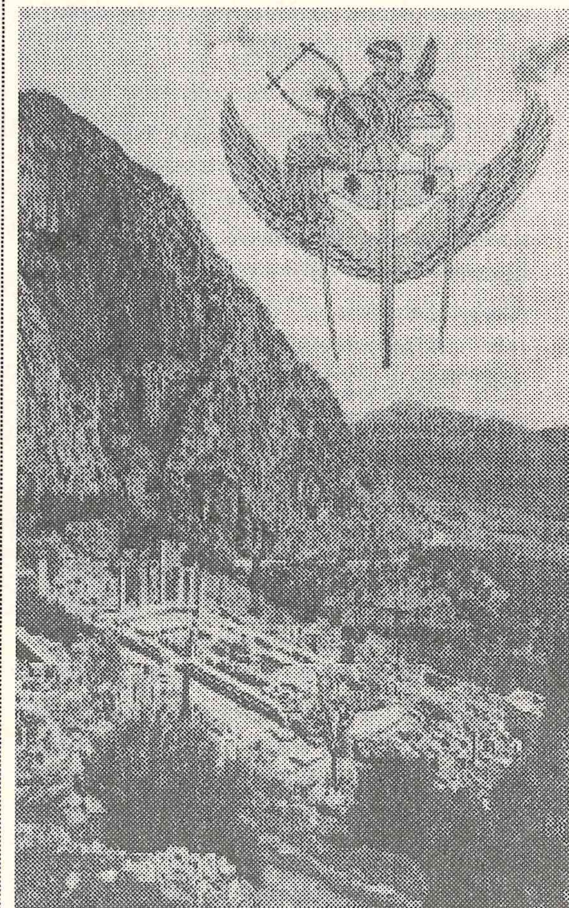
Δέν θά ἀπεκάλυπταν περισσότερα καί ὠφελιμώτερα ἄν ἰσόρροπο, οἱ ἐπιστήμονες ἐρευνητές, διέθεταν χρόνον γιά τήν μελέτη καί τῆς φύσεως τοῦ Ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου, καί ὑπεδείκνυαν καί σέ κάθε ἄνθρωπο αὐτοπροσπάθεια πρός αὐτομελέτη καί αὐτοκαλλιέργεια τῶν ἱκανοτήτων τους;

«Εἰς ἑαυτόν συνελοῦ...» (εἰς τόν ἑαυτόν σου συγκεντρώσου) παραγγέλλει ὁ φιλόσοφος αὐτοκράτωρ Μάρκος Αὐρήλιος, «ἔνδον βλέπε» (μέσα σου βλέπε) «ἔνδον ἡ πηγή τοῦ ἀγαθοῦ καί ἀεί ἀναβλύειν δυναμένη ἐάν ἀεί σκάπτῃς».

Ἡ πηγή ὅθεν τοῦ ἀγαθοῦ (αὐτοῦ δηλαδή πού σώζει καί ὠφελεῖ) ἀναβλύζει μέσα ἀπό τό Ἐγώ, ἄν ὅμως πάντοτε ἀνασκάπτεται (ἐπίμονα προσπαθεῖ τό ἴδιο τό Ἐγώ διά τοῦ στοχασμοῦ νά αὐτοαποκαλυφθεῖ) καί αὐτοκαλλιεργεῖται καί ἀξιοποιεῖ τίς ἱκανότητές του καί αὐτοδιερευνᾶται καί καταστέλλει τίς ὁρμές καί πάθη του· ἄν συνεχῶς γίνεται αὐτή ἡ προσπάθεια, τότε καί διαυγής, ὅπως ἡ πηγή ὕδατος, θά ἀναβλύζει ἀπό μέσα του καί θά πλημμυρίζει τό Εἶναι του ἀπό χαρά καί εὐτυχία.

Τό κλειδί λοιπόν τῆς θύρας διά τῆς ὁποίας διερχόμενος ὁ ἄνθρωπος κατευθύνεται πρός τήν εὐδαιμονία εἶναι ἡ αὐτογνωσία.

Διά τῆς αὐτογνωσίας φερόμεθα ταχύτερα καί σταθερώτερα πρός τήν γνώση καί μάθηση, τῶν ὁποίων τήν ἀκροτάτη βαθμίδα κατέχει ἡ προσπέλαστος γιά τόν ἄνθρωπο Σοφία· φθάνουμε πρός τήν δυνατή γαλήνη καί ἠρεμία πνεύματος καί ψυχῆς, προϋποθέσεων εὐτυχίας· ὁδηγούμεθα διά τῆς συνετῆς ἠθικῆς διαβιώσεως πρός τήν τελείωση καί πρός τήν ἁγιότητα, τόν μοναδικό ἀλλά ὕψιστο σκοπό τῆς γηΐνης τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρξεως.

Η ΣΙΩΠΗ ΣΤΟΥΣ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥΣ

Ἡ σιωπή ἀπετέλεσε σέ εἰδικές περιπτώσεις ἀπό τῶν παλαιοτάτων χρόνων ἀντικείμενο μελέτης καί ἰδιαιτέρας σπουδῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι κατενοήθη πλήρως ἡ βαθυτέρα ἀξία καί ἡ μεγίστη σημασία αὐτῆς, τόσο ἀπό πλευρᾶς βελτιώσεως καί χαλιναγωγήσεως τῶν παθῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο καί γενικότερα καλλιεργείας τῆς ἀρετῆς καί τῆς αὐτοκυριαρχίας.

Γνωστό ἀπό τήν ἀρχαία μας ἱστορία ὅτι **οἱ Σπαρτιᾶτες συνήθιζαν τούς νέους νά εἶναι σέ πολλές περιπτώσεις ὀλιγόλογοι, πιστεύοντες ὅτι μέ τήν συγκράτηση τῆς γλώσσης ἐθίζεται ὁ ἄνθρωπος στήν αὐτοσυγκέντρωση καί αὐτοκυριαρχία** τά ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα γνωρίσματα καί βασικές προϋποθέσεις γιά τήν βαθύτερη ἀντιμετώπιση, κατανόηση καί λύση τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς.

Ναί μέν ὁ ἔναρθρος λόγος, παραλλήλως πρός τό λογικό, ἀποτελοῦν τά ἰδιάζοντα γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ, πρός ἀντιδιαστολή μέ τά λοιπά ἄλογα ὄντα, τοῦτο ὅμως δέν σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν παντί καί πάντοτε, ποιῶν κατάχρηση τοῦ θείου τούτου δωρήματος, πρέπει νά χρησιμοποιεῖ τήν γλῶσσα εἰκῆ καί ὡς ἔτυχε ἄνευ χαλινοῦ καί κριτικοῦ ἐλέγχου, διότι τότε θά φανεῖ ἐπιπόλαιος, ἀπρόσεκτος, θίγων ἑαυτόν καί τούς ἄλλους καί μή δικαιολογῶν τήν ἀποστολήν του, ὡς κορωνίδα τῆς δημιουργίας. Πρός τοῦτο καί παρά τῷ λαῷ ἐπεκράτησε τό λεγόμενον γιά εἰδικές περιπτώσεις «ὁ λόγος εἶναι ἄργυρος καί ἡ σιωπή χρυσός».

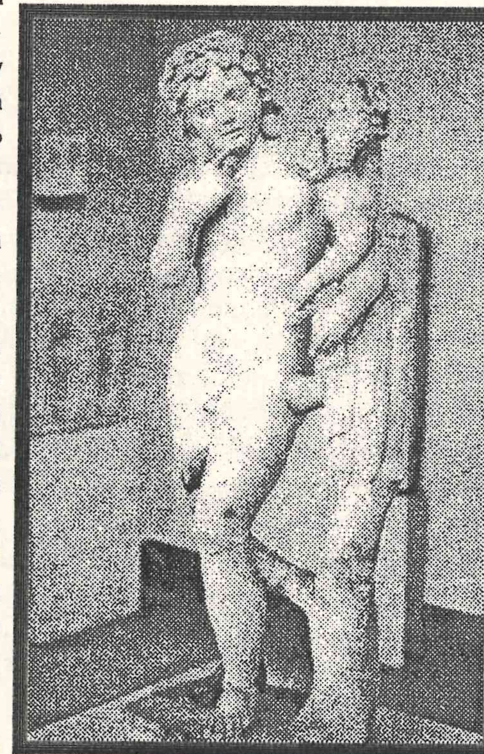
Σταθμό ὅμως ἰδιαίτερο στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, ἀπετέλεσε ἐπί τοῦ προκειμένου, ὁ μέγας μύστης τῆς ἀρχαιότητος, φιλόσοφος καί ἐπιστήμων, Πυθαγόρας.

Αὐτός ἀποτελεῖ ἐξέχουσα φυσιογνωμία στήν ἱστορία τοῦ Πνεύματος. Ἡ πολυμερής του διάνοια ἡπλώθη σέ ὅλα τά σημεῖα, τά ὁποῖα ἀπασχολοῦν τόν ἄνθρωπο καί θά τόν ἀπασχολοῦν ἐσαεί. Ἠθέλησε νά δεῖ τήν κοινωνία, ὄχι ὡς μία ἄβουλη καί ἀνοργάνωτη μᾶζα, φερομένη καί παραπαίουσα ἀπό τοῦ ἑνός σημείου στό ἄλλο, ἄνευ προορισμοῦ καί πυξίδος ἀσφαλείας, ἀλλά ὡς σύνολο πειθαρχημένων ὄντων, μέ συνείδηση τῆς ἀποστολῆς τους.

Πρός αὐτή τήν κατεύθυνση διδάσκων καί νουθετῶν, μοχθῶν καί ἐρευνῶν, ἐθεώρησε βασικό σημεῖο τῆς διδασκαλίας του, τήν βραδυλογία καί τήν σιωπή. Ἐπίστευε ὅτι ὑπάρχουν στόν κόσμο προβλήματα, τά ὁποῖα δέν ἑρμηνεύονται μέ τό πρῶτο βλέμμα, μέ τήν ἐπιπόλαια ἀντιμετώπιση, ἀλλά μέ βαθύτερα ψυχική καί πνευματική συγκέντρωση, μέ περισυλλογή.

Πῶς θά εἶναι ὅμως δυνατόν ἡ περισυλλογή αὐτή νά γίνει, ἄν δέν προηγηθεῖ μόνωση καί ἐσωτερική προπαρασκευή; Πῶς θά εἶναι δυνατόν νά διεισδύσω στά μυστήρια τοῦ Κόσμου, νά θαυμάσω τόν ὑπέρτατο νοῦ, τόν διακοσμήσαντα τήν Φύση; Πῶς ἄλλως παρά μέ τήν ψυχική ἐμβάθυνση καί ἐνόραση καί ὄχι μέ ἐπιφανειακή καί ἐπίπλαστη ἔρευνα;

Γνωστό ἄλλωστε ἀπό τήν ἱστορία τῆς φιλοσοφίας ὅτι αὐτός πρῶτος ὀνόμασε τό Σύμπαν κόσμο, ὅτι δηλαδή εἶναι ἕνα ὑπέροχο στολίδι ἀπό τά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ, μέ μαθηματική ἀκρίβεια καί συνάρτηση λειτουργοῦν, ὁ ἴδιος δέ ἐκ μετριοφροσύνης δέν ὀνόμασε τόν ἑαυτό του σοφό, ἀλλά φιλόσοφο, δηλαδή φίλο τῆς σοφίας, διότι σοφός, ἐν πλήρει σημασίᾳ τῆς λέξεως εἶναι μόνον ὁ τά πάντα γνωρίζων θεός.

Ὁ Πυθαγόρας ἐδίδασκε στούς μαθητές του, ἐπί μακρό χρονικό διάστημα ὅτι πρέπει κατ' ἀρχήν νά πιστεύσουν ὅτι **ἡ σιωπή εἶναι ἐπιβεβλημένη γιά τά ζητήματα ἐκεῖνα γιά τά ὁποῖα ἀπαιτεῖται ψυχική προετοιμασία καί προπαρασκευή.** Στήν περίπτωση αὐτή δέν θά γίνουν μέτοχοι τῆς γνώσεως, οἱ πολλοί οἱ ἀμύητοι, ἀλλά μόνον οἱ ὀλίγοι, οἱ μεμυημένοι.

Τοῦτο βεβαίως δέν σημαίνει ὅτι περιφρονοῦμε τούς ἀμύητους καί δέν τούς θεωροῦμε συνανθρώπους μας, ἀλλ' ὅτι δέν τούς θεωροῦμε καί ἀξίους καί ψυχικῶς προπαρασκευασμένους νά παρακαθήσουν καί νά παρακολουθήσουν τά θέματα ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἀπαιτοῦν τοιαύτην προπαρασκευή.

Ἄλλωστε καί ὁ Ἡράκλειτος, μέγας φιλόσοφος καί αὐτός διεκήρυξε σχετικῶς: **«Ἡ φύσις κρύπτεσθαι φιλεῖ. Χρυσόν γάρ οἱ διζήμενοι, γῆν πολλήν ὀρύσσουσι καί εὑρίσκουσιν ὀλίγον».**

Ἡ φύση κρύβει τά βαθύτερα προβλήματά της. Ὅπως γιά νά ἀνεύρωμεν τόν χρυσό, ἀνασκάπτουμε μεγάλα τμήματα τῆς γῆς καί εὑρίσκουμε ὀλίγον, ἔτσι καί γιά νά κατανοήσουμε τά μεγάλα τοῦ Κόσμου μυστικά, πρέπει πολύ νά μοχθήσουμε καί πολύ ἱδρῶτα νά καταβάλουμε.

Οἱ μαθητές τοῦ Πυθαγόρου, ἔπρεπε κατ' ἀρχήν νά ἀκροόνται μόνο τῶν μαθημάτων τοῦ διδασκάλου, χωρίς νά ὁμιλοῦν. Ἔπρεπε νά προσέχουν ἰδιαιτέρως, ὅσον χρόνον ὁ διδάσκαλος μιλοῦσε διά συμβολικῶν λέξεων καί φράσεων, νά διεισδύουν στήν βαθύτερη ἑρμηνεία τῶν λεγομένων, νά κατανοοῦν τήν ἔννοια

τῶν ἀλληγορικῶν συμβόλων. Τοῦτο προϋπέθετε βεβαίως ψυχική αὐτοσυγκέντρωση, κριτική ἐπεξεργασία, ἀγῶνα ψυχικό, λαχτάρα ἐρεύνης πρός μάθηση, πίστη. Παροιμιώδης ἔμεινε ἡ πίστη τῶν μαθητῶν πρός τόν διδάσκαλον «Αὐτός ἔφα».

Σκοπός τῶν γραμμάτων εἶναι νά μάθουμε αὐτά ὄχι ἁπλῶς δι' ἑαυτά ἀλλά γιά τήν μόρφωση καί τελειοποίηση τοῦ χαρακτῆρος, γιά νά ἀποβοῦμε χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας.

Θά πρέπει δηλαδή κατά πρῶτον νά παλαίσουμε μέ τόν ἑαυτόν μας, νά πατάξουμε κατά τό δυνατόν ὅσα κατατυραννοῦν τήν ψυχή μας, ἐγωισμούς, πάθη, μισαλλοδοξίες, νά ἀγαπήσουμε τόν ἄνθρωπο, νά φροντίσουμε νά τόν τελειοποιήσουμε, γιά νά ἔχουμε τό δικαίωμα, νά ἐπαναλάβουμε τό τοῦ Μενάνδρου « **Ὡς χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ἦ**».

Τόν σκοπό αὐτόν, διά τῆς σιωπῆς, τῆς καταλλήλου προπαρασκευῆς καί καλλιεργείας, τόν ἐπέτυχαν οἱ Πυθαγόρειοι. Ἔφθασαν στό σημεῖο νά θυσιάζεται ὁ εἷς γιά τόν ἄλλον, νά συνδεθοῦν τά μέλη των μέ ἄρρηκτη φιλία μέχρι αὐτοθυσίας (Φιλία Δάμωνος - Φιντίου).

Πρέπει ὅθεν ἡ σιωπή καί ἡ ἐχεμύθεια, νά μήν γίνεται ἀντικείμενο παρανοήσεως καί παρεξηγήσεως, οὔτε ἔνδειξη περιφρονήσεως πρός τούς πολλούς, ὅπως εἴπαμε καί ἀνωτέρω, ἀλλά πίστη ὅτι ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει ἡ κατάλληλη ψυχική προετοιμασία, δέν εἶναι δυνατόν στόν ἀμύητο νά συλλάβει τίς βαθύτερες ἔννοιες πού ἀπεργάζονται τήν βαθύτερη τελείωση τοῦ ἀνθρώπου, μακράν ἀπό τά ποικίλα πάθη πού συνταράσσουν τήν κοινωνία.

Στό Πυθαγόρειο σύστημα, ἡ γειτνίαση πρός τά μυστήρια τοῦ Κόσμου ἐγένετο βαθμηδόν καί κατά βαθμούς, ἀναλόγως τῆς προθυμίας, τῆς προσοχῆς, τῆς παρακολουθήσεως τῶν μελῶν αὐτῆς, προωθοῦσα τούς ἐπιθυμοῦντες νά εἰσέλθουν στά Ἄδυτα τῆς Ἀρετῆς καί τῆς Γνώσεως, μέ γνώμονα πάντοτε ὅτι δύσκολος ἡ ὁδός τῆς Ἀρετῆς καί οἱ μοχθοῦντες θά εὐτυχήσουν νά δοῦν αὐτήν. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐστηρίζετο καί ἡ βαθυτέρα σημασία τῶν μυήσεων.

Προϋποθέτει πίστη, ἐμμονή, θάρρος καί καρτερία, πάταξη τῶν κακῶν ἕξεων, τῆς ὑλιστικῆς ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς, τῶν ποταπῶν συμφερόντων.

Δέν ἀπηρτοῦντο βεβαίως οἱ Πυθαγόρειοι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει καί ὑλικές ἀνάγκες τίς ὁποῖες ὑποχρεοῦται νά θεραπεύσει πρός ὄφελος ἑαυτοῦ, τῆς οἰκογενείας καί τῆς κοινωνίας, ἀλλά δέν σημαίνει τοῦτο ὅτι πρέπει νά ἀφοσιωθοῦμε μόνο στίς ὑλικές παραβλέποντες τίς πνευματικές.

Ὁ μέγας Πυθαγόρας διεκήρυττε τήν πνευματική ὑπεροχή, τήν ἐσωτερική προσήλωση πρός τό Θεῖον, τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν σκοτεινή ὁδό τῆς πλεονεξίας. Διέβλεπε ὅτι τό μεγαλεῖο τοῦ ἀληθοῦς ἀνθρώπου δέν ἔγκειται στίς μάταιες ἐπιδείξεις, τίς κομπορρημοσύνες, τίς κατακρίσεις καί τούς φανατισμούς, ἀλλά στήν ἐσωτερική καλλιέργεια, διά τῆς ἐπισταμένης μελέτης καί τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ.

Ἡ διέλευση τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ Κόσμου τούτου ἐπίστευε ὅτι πρέπει νά γίνει ἐντός τῶν πλαισίων τῆς Ἀληθείας καί τῆς Τελειότητος.

Τό ἐσωτερικόν φῶς, καταυγάζει τήν ψυχή μας, ὅταν μακράν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου, σέ κατάσταση σιωπῆς καί

αὐτοσυγκεντρώσεως αἰσθανθοῦμε «νά λαχταρίζει μέσα μας κάθε εἴδους μεγαλεῖο», ὅπως εἶπε καί ὁ ἐθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός.

Παροιμιώδης ἔμεινε ἡ Πυθαγόρειος ἐντολή «**Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα;**

Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;».

Ἰδού τό ἀποκορύφωμα τῆς ἀνθρωπίνης τελειώσεως, ἡ ὁποία θά ἐπιτευχθεῖ διά τῆς αὐστηρᾶς αὐτοκριτικῆς καί τοῦ διαρκοῦς αὐτοελέγχου.

Ἐάν ἡ καθ' ἕκαστον, τελείωση αὐτή ἐπιτευχθεῖ, αὐτομάτως θά ἐπέλθει καί ἡ τῶν ἄλλων, ἡ τοῦ συνόλου τῆς κοινωνίας τελείωση ὁπότε

«ἀλλήλοις τε ὁμιλεῖν, ὡς τούς μέν φίλους, ἐχθρούς μή ποιῆσαι, τούς δ' ἐχθρούς, φίλους ἐργάσασθαι».

ΤΟ ΖΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥ ΖΗΝ

Τό νά λέμε ὅτι ὁ χριστιανισμός ἀποτελεῖ μία συνέχεια τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος εἶναι σάν νά λέμε ὅτι ἐπί Τουρκοκρατίας ὁ Ἑλληνισμός ἀναβίωσε τήν ἀρχαία του δόξα!

Στόν πλανήτη Γῆ συνέβησαν δύο ἀνεπανάληπτα θαύματα:

Ἡ Δημιουργία τῆς ζωῆς καί ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Τό ζῆν καί τό εὖ ζῆν, τά ὁποῖα ἴσως εἶναι καί τά μοναδικά στό σύμπαν.

Ὁ χριστιανισμός ἐπέφερε τόν σκοταδισμό καί τήν ὑποδούλωση σέ κάποιον Γιαχβέ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συζοῦσαν, συνέτρωγαν καί συνέπιναν μέ τούς θεούς τους. Ὁ χριστιανισμός μετέτρεψε τόν ἄνθρωπο σέ δοῦλο, σερνόμενο σκουλήκι μπροστά στήν μεγαλοσύνη τοῦ θεοῦ του.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἄναψαν δάδες καί φώτισαν τήν ἀνθρωπότητα. Δημιούργησαν Παρθενῶνες, φιλοσοφικές σχολές, πανεπιστήμια, πανέμορφα ἔργα τέχνης, ἔγραψαν συγγράμματα, ἔχτισαν θέατρα καί ἔγραψαν ἀθάνατες τραγωδίες καί ἄλλα θεατρικά ἔργα. Ὁ χριστιανισμός ἔσβησε τίς δάδες, γκρέμισε τίς σχολές καί τά ἔργα τέχνης. Ἔσπασε τά ἀγάλματα, ἔκαψε τά συγγράμματα καί ἔγραψε προσευχητάρια!

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπελευθέρωσαν τό πνεῦμα καί γύμνασαν τό σῶμα. Ὁ χριστιανισμός ὑποδούλωσε τό πνεῦμα καί τιμώρησε τό σῶμα ὡς βδελυρό σαρκίο πλῆρες ἀνοσιουργημάτων!

Ὁ Λέων ὁ Ἴσαυρος ἔλεγε στόν ρασοφόρο ἀγράμματο συρφετό πού εἶχε κατακλείσει τό Βυζάντιο: «*Μᾶς ἀρέσει νά εἰρωνευόμαστε τήν λατρεία τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά καλύτερα θά εἶναι νά μιμηθοῦμε τήν ἀρετή τους*».

Ἐάν ὁ χριστιανισμός καί δή ἡ ὀρθοδοξία ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος; Μά βέβαια. Ὁ πρῶτος τό σκότωσε καί ἡ δεύτερη τό ἔθαψε.

Γ. Καραγιαννάκος

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΑΡΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Δέν εἶναι σωστό νά νομίζουμε ὅτι τό νερό ἤ ὁ ἥλιος ἤ ἡ γῆ ἤ ὁ οὐρανός εἶναι ὁ Ὄσιρις ἤ ἡ Ἶσις, οὔτε ἐπίσης πώς ὁ Τυφῶνας εἶναι ἡ φωτιά ἤ ἡ θάλασσα ἤ ὁ καλοκαιρινός καύσωνας, ἀλλά δέν θά εἶναι καί καθόλου παράλογο οὔτε καί ἀπερίσκεπτο, ἄν στόν Τυφῶνα ἀποδίδουμε τήν κάθε ὑπερβολή καί τήν κάθε στέρηση καί ἐπίσης λογικό εἶναι νά σεβόμαστε καί νά τιμᾶμε τό κάθε ὄμορφο καί ἀγαθό καί ὠφέλιμο σάν ἔργο τῆς Ἴσιδος καί σάν εἰκόνα καί ἔκφραση τοῦ Ὄσιρι, αὐτό δέν θά ἦταν καθόλου ἁμαρτία.

Ἔτσι θά σταματήσει καί ὁ Εὔδοξος νά δυσπιστεῖ καί νά ἀναρωτιέται πῶς καί δέν ἔχει ἡ Δήμητρα τήν ἐπιμέλεια τῶν ἐρωτικῶν ὑποθέσεων ἀλλά ἡ Ἶσις καί πῶς ὁ Διόνυσος οὔτε τίς πλημμύρες τοῦ Νείλου μπορεῖ νά προκαλέσει, οὔτε καί νά κυβερνᾶ στούς νεκρούς. Γιατί πιστεύουμε ὅτι ἀπό κάποια κοινή ἀρχή οἱ Θεοί αὐτοί ἔχουν ταχθεῖ νά φροντίζουν γιά ὅλα ὅσα ἀνήκουν στόν χῶρο τοῦ ἀγαθοῦ. Καί κάθε τι στήν φύση καλό καί ἀγαθό, ὑπάρχει καί ὀφείλεται σέ αὐτούς, γιατί ὁ ἕνας (ὁ Ὄσιρις) προσφέρει τίς ἀρχές καί ἡ ἄλλη (ἡ Ἶσις) τίς δέχεται καί τίς μοιράζει.

Ἔτσι θά ἀνασκευάσουμε τίς πολλές καί ἐνοχλητικές γνῶμες τῶν ἀνθρώπων, πού ἄλλοτε μέ τίς ἐποχιακές καιρικές μεταβολές καί ἄλλοτε μέ τήν καρποφορία καί τήν σπορά καί τήν καλλιέργεια τῆς γῆς, χαίρονται νά συνδυάζουν ὅλα ὅσα ἀφοροῦν τούς δύο αὐτούς θεούς καί λένε πώς ὅταν θάβεται ὁ Ὄσιρις συμβολίζει τόν σπόρο πού εἰσχωρεῖ στήν γῆ μέ τήν σπορά καί μετά πάλι ἐπιστρέφει στήν ζωή καί ἀνασταίνεται, πού ἑρμηνεύεται σάν ἡ ἀρχή τῆς βλαστήσεως.

Γι' αὐτό καί λέγεται ὅτι ἡ Ἴσιδα ὅταν αἰσθάνθηκε ὅτι εἶναι ἔγκυος, κρέμασε τήν ἕκτη μέρα τοῦ μηνός Φαωφί φυλακτό στόν λαιμό της καί ἔτσι γεννήθηκε ὁ Ἁρποκράτης, κατά τό χειμερινό ἡλιοστάσιο, πρόωρος καί ἀνώριμος, σάν μερικά ἄνθη καί φυτά πού ἀνθίζουν πρίν ἀπό τήν ἐποχή τους. Γι' αὐτό καί φακές πού τήν ἐποχή αὐτή φυτρώνουν, τίς προσφέρουν καταρχήν σ' αὐτόν θυσία καί μετά ἑορτάζουν τίς λοχεῖες μέρες. Τό τέλος τῆς περιόδου μετά τόν τοκετό, οἱ μέρες τῆς λεχοῦς σέ ἀνάμνηση τῶν ἡμερῶν τῆς Ἴσιδος μετά τήν γέννηση τοῦ Ἁρποκράτη, ἀμέσως μετά τήν ἀνοιξιάτικη ἰσημερία. Ὁ λαός μέ χαρά καί ἀγάπη τά ἀκούει ὅλα αὐτά καί τά πιστεύει, γιατί τόν γοητεύουν καί τά βλέπει νά ὑπάρχουν ἀκόμα καί στό πιό ἁπλό καί συνηθισμένο κομμάτι τῆς ζωῆς του.

Καί δέν πρέπει νά συμβολίζουν μέ τά ὀνόματα αὐτά τόν Νεῖλο καί τήν χώρα πού αὐτός ποτίζει, οὔτε νά θεοποιοῦν τά ἕλη οὔτε τούς λωτούς καί νά ἀποστεροῦν τούς θεούς αὐτούς ἀπό τούς ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν Νεῖλο καί Βοῦτο καί Μέμφιδα. Ὅμως τήν Ἴσιδα καί τούς γύρω ἀπ' αὐτή θεούς ὅλοι τούς ξέρουν, μερικοί μάλιστα ἀπό τούς ὁποίους πρίν ἀπό λίγο ἔμαθαν νά τούς ἀποκαλοῦν μέ τά Αἰγυπτιακά τους ὀνόματα, ἄν καί τήν δύναμη τοῦ καθενός ἀπό παλιά ἤξεραν καί τιμοῦσαν. Καί κατά δεύτερον, τό ὁποῖο εἶναι καί τό σημαντικότερο πρέπει νά προσέξουν πολύ καί νά φοβοῦνται μήπως κάνουν λάθος ταυτίζοντάς τους μέ τούς ἀνέμους καί τά ποτάμια καί μέ τούς καρπούς καί τήν γεωργία, μέ τίς κινήσεις τῆς γῆς καί τίς μεταβολές τῶν ἐποχῶν καί ἐξαφανίσουν ἔτσι τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων καί γκρεμίσουν τούς θεούς, ὅπως παθαίνουν ὅσοι ταυτίζουν τόν Διόνυσο μέ τό κρασί καί τόν Ἥφαιστο μέ τήν φλόγα τῆς φωτιᾶς. Ὅπως καί γιά τήν Περσεφόνη, λέει κάπου ὁ Κλεάνθης, ὅτι εἶναι ὁ ἀέρας πού περνάει ἀνάμεσα στούς καρπούς καί ἐξανεμίζεται.

Αὐτοί λοιπόν καθόλου δέν διαφέρουν ἀπό ἐκείνους πού θεωροῦν σάν κυβερνήτη τοῦ καραβιοῦ τά πανιά καί τά σκοινιά καί τήν ἄγκυρα καί σάν ὑφαντή τήν ρόκα καί τά νήματα καί σάν γιατρό τά καθαρτικά ὑγρά καί τό κριθαρόζουμο.

Ὅμως αὐτοί δημιουργοῦν φοβερές καί ἄθεες δοξασίες ὅταν προσδίδουν τά ὀνόματα τῶν θεῶν σέ ἀναίσθητα καί ἄψυχα πράγματα, πού ἀναγκαστικά θά φθαροῦν ἀπό τούς ἀνθρώπους πού

Ο ΑΡΠΟΚΡΑΤΗΣ ὁ θεός τῆς Σιγῆς (ἀρχαῖον αἰγυπτιακόν ἀνάγλυφον)

χρησιμοποιοῦν αὐτά τά πράγματα μέ τά ὀνόματα τῶν θεῶν γιά τίς καθημερινές τους ἀνάγκες. Γι' αὐτό καί δέν εἶναι δυνατόν νά τά θεωρήσει κανείς αὐτά σάν θεούς.

Γιατί ὁ θεός δέν εἶναι κάτι χωρίς πνεῦμα καί χωρίς ψυχή καί ὑποχείριο στούς ἀνθρώπους. Καί ἐκείνους μονάχα πού χαρίζουν ὅλα ὅσα χρειάζονται ἀτελείωτα καί παντοτινά, αὐτούς πιστέψαμε γιά θεούς καί δέν πιστεύουμε ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι θεοί γιά ἄλλους ἀνθρώπους οὔτε σέ βαρβάρους καί Ἕλληνες οὔτε σέ βόρειους καί νότιους.

Ἀλλά ὅπως ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη καί ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ καί ἡ θάλασσα εἶναι κοινά σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ἀλλιῶς ὀνομάζονται ἀπό τούς μέν ἀλλιῶς ἀπό τούς δέ, ἔτσι καί ὁ Λόγος **πού τά κυβερνᾶ αὐτά εἶναι ἕνας καί μία ἡ πρόνοια πού τά ἐλέγχει καί ὑπάρχουν βοηθητικές δυνάμεις πού ἔχουν ταχθεῖ εἰδικά γιά τό καθένα,** ὅπως διαφορετικά εἶναι τά ὀνόματα καί διαφορετικές καί οἱ τιμές πού ἔχουν καθορισθεῖ μέ νόμους ἀπό τόν κάθε λαό.

Καί γιά νά τά συμβολίσουν αὐτά χρησιμοποιοῦν καθιερωμένα σύμβολα, ἄλλοι λιγότερο κατανοητά καί ἄλλοι περισσότερο, ὅλα ὅμως ὁδηγοῦν τό πνεῦμα στήν κατανόηση τοῦ θείου, ὄχι ὅμως δίχως κίνδυνο παρανοήσεως. Γιατί ὑπάρχουν ἀρκετοί πού ἔσφαλαν ὁλότελα καί κατρακύλησαν στήν δεισιδαιμονία καί ἄλλοι πού προσπάθησαν νά ἀποφύγουν τό τέλμα τῆς δεισιδαιμονίας, ἀλλά ἔκαναν τό λάθος καί ἔπεσαν στόν γκρεμό τῆς ἀθεΐας.

Τήν δέκατη ἔνατη μέρα τοῦ πρώτου μηνός τήν ἑορτάζουν πρός τιμήν τοῦ Ἑρμοῦ καί τρῶνε μέλι καί σύκα λέγοντας *«εἶναι γλυκιά ἡ ἀλήθεια»*.

Καί τό φυλακτό τῆς Ἴσιδος πού ὁ μῦθος λέγει ὅτι κρέμασε γύρω στό λαιμό της ἑρμηνεύεται σάν *«φωνή τῆς ἀληθείας»*.

Ὅσο γιά τόν Ἁρποκράτη δέν πρέπει νά θεωρηθεῖ οὔτε σάν θεός ἀτελής, οὔτε νήπιο, οὔτε κανένα ἀπό τά πρώιμα λαχανικά, ἀλλά σάν θεός πού διευθύνει καί διορθώνει τίς ἐπιπόλαιες καί ἀδιαμόρφωτες γνῶμες τῶν ἀνθρώπων σχετικά μέ τούς θεούς. Γι' αὐτό ἔχει τό δάκτυλό του στό στόμα, σάν σύμβολο σιωπῆς καί ἐχεμυθείας. Κατά τόν μήνα Μεσορή, τοῦ προσφέρουν πρώιμους καρπούς καί λένε **«ἡ γλῶσσα εἶναι τύχη, ἡ γλῶσσα εἶναι δαίμων».**

«Περί Ἴσιδος καί Ὀσίριδος» Μετ.: Μ. Ἑσπερίδου

Νά ὑπάρχεις Ἑλληνικός

δηλώνει τέσσερεις τρόπους συμπεριφορᾶς.

Ὅτι δέχεσαι τήν ἀλήθεια πού ἔρχεται μέσα ἀπό τήν φύση, ὄχι τήν ἀλήθεια πού φτιάχνει τό μυαλό τῶν ἀνθρώπων.

Ὅτι ζεῖς σύμφωνα μέ τήν ἠθική τῆς γνώσης, ὄχι μέ τήν ἠθική τῆς δεισιδαιμονίας καί τῶν προλήψεων.

Ὅτι ἀποθεώνεις τήν ὀμορφιά, γιατί ἡ ὀμορφιά εἶναι δυνατή σάν τόν νοῦ σου καί φθαρτή σάν τήν σάρκα σου.

Καί κυρίως αὐτό ὅτι

ἀγαπᾶς τόν ἄνθρωπο.

Πῶς ἀλλιῶς; Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τό πιό τραγικό πλάσμα μέσα στό σύμπαν.

Δ. Λιαντίνης

Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Νά κατανοήσουμε τήν οὐσία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας εἶναι πολύ δύσκολο, διότι αὐτή ἦταν ἡ ἐκδήλωση τῶν κατά καιρούς ἀκμασάντων καί κανονικῶς λειτουργησάντων Μυστηρίων. Δυνάμεθα ὅμως νά ἐξετάσουμε τό ὑλικό τό ὁποῖο μᾶς παρέχει ἡ προμυθική περίοδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί κυρίως ἡ Ἑλληνική Μυθολογία, ἡ ὁποία κατά πᾶσα πιθανότητα πηγάζει ἐκ τῆς Πελασγικῆς.

Ἡ ἀρχική Πελασγική θρησκεία ἦταν κατά βάση φυσιολατρική, θεοποιουμένων τῶν φυσικῶν δυνάμεων καί νόμων. Ἔπλασαν τούς θεούς καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἀνθρώπων. Καθ' ὅσον δέ ἀναπτύσσετο ἡ διάνοια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, στούς θεούς αὐτούς ἔβλεπαν συμβολικῶς τούς ἐργάτες ὄχι μόνο τῆς φυσικῆς ἀλλά καί τῆς ἠθικῆς τάξεως.

Τοιουτοτρόπως ἡ Δήμητρα, ἡ Γῆ μήτηρ, ἀπό θεά τῶν φυτῶν καί τῆς χορηγοῦ τοῦ σίτου ἐγένετο ἡ εὑρέτρια καί προστάτις τῆς γεωργίας καί ἀργότερα στά Ἐλευσίνια μυστήρια ὁ μῦθος αὐτῆς καί τά ἐν αὐτοῖς δρώμενα ἐσυμβόλιζαν ἐκτός τῶν φυσικῶν γεγονότων, ἄλλα γεγονότα σχέσιν ἔχοντα μέ τήν ἀνθρώπινη ψυχή.

Κατά τόν **Σπ. Νάγο, τά μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος ὑπῆρξαν τά θεμέλια τοῦ διαφωτισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τά ὑποδείξαντα σέ αὐτήν τό φῶς τῆς σωτηρίας.** Ἡ εἰκόνα τῆς παλαιούσης πρός τό σκότος ψυχῆς διετυπώθη στά μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος ἐν πληρεστάτῃ περιγραφῇ. Ἡ δέ ἀποκάλυψη τῶν μέσων μέ σκοπό νά νικήσει κάποιος τό σκότος ὑπεδείχθη ὑπό τούτων πλήρως καί ἰδού γιατί **οἱ μυηθέντες ὡμολόγησαν ὅτι ὁ μυηθείς στά Ἐλευσίνια ἄνθρωπος θά ἔχει μετά θάνατον εὐδαιμονία.**

Νά κατανοηθοῦν τά ἀπόρρητα Μυστήρια δέν ἦταν δυνατόν ἄν ὁ ἐπιθυμῶν τοῦτο δέν ἦταν μυημένος σέ αὐτά καί κατάλληλος ψυχικῶς γιά τήν κατανόησή τους. Ἡ μύηση ἦταν διά σειρᾶς δοκιμασιῶν βαθμιαία ἀπό βαθμοῦ σέ βαθμό μέ προϋπόθεση ἀπό τοῦ κατωτάτου, τοῦ ἐξαγνισμοῦ καί τῆς καθάρσεως, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, στόν ὁποῖον ὁ μεμυημένος ἐλέγετο ἐπόπτης, δηλαδή κατεῖχε τήν ἐξ ἐποπτείας Γνώση.

Ἡ παλαιά θρησκεία θεωροῦσε θεούς καί ἀνθρώπους ἀδιακρίτως ὡς παράγοντες τῆς παγκοσμίου θείας φύσεως συνεξελισσομένους, τούς μέν θεούς ὡς νόμους αὐτῆς, τούς δέ ἀνθρώπους ὡς δημιουργήματα αὐτῆς, ἐξελισσομένους δι' αὐτῶν σέ θεία κατάσταση.

Ἀλλά τί εἶναι φύση; ἐρωτᾶ ὁ Θαλῆς τό 600 καί ποιά ἡ ἀρχή τοῦ σύμπαντος; Ἀπεφάνθη δέ ὅτι ἀρχή τοῦ παντός εἶναι τό ὕδωρ. Ὁ Ἀναξίμανδρος τό 570 εἶπε ὅτι εἶναι τό ἄπειρον. Ὁ Ἡράκλειτος τό 500 τό πῦρ. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς τό 450 ὁ ἀήρ, ἡ γῆ καί τό ὕδωρ. Ὁ Ἀναξαγόρας διεκήρυξε ὅτι ὁ νοῦς εἶναι ἡ ἀρχική οὐσία, ἐκ τῆς ὁποίας τά πάντα προέρχονται. Τέλος ὁ Λεύσιππος διετύπωσε τήν θεωρία τῶν ἀτόμων.

Ἐκ τούτων καταφαίνεται ὅτι στά μυστήρια εἶχε τήν καταγωγή της ὄχι μόνο ἡ ἀρχαία ἑλληνική θρησκεία, ἀλλά καί ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία, ἰδιαιτέρως δέ ἡ Πυθαγόρειος διδασκαλία.

Ὁ Πυθαγόρας τῆς κοσμογονικῆς Μονάδος καί Δυάδος ἐδίδαξε ὄχι μόνο τήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀλλά καί τήν προΰπαρξη αὐτῆς καί τήν διαδοχικήν αὐτῆς ἐνσάρκωση, πιστεύοντας ὅτι διά τῶν ὀργανισμῶν ἐξελίσσεται αὐτή.

Τό γνῶθι Σαὐτόν στρέφει τόν ἄνθρωπο πρός τόν ἐσωτερικό του κόσμο, εἶναι καθαρά ἐσωτερική φιλοσοφία, ἀντίλαλος καλῶς λειτουργούντων μυστηρίων.

Ὁ Σωκράτης, παλαιά ψυχή ἤ μεμυημένος σέ Μυστήρια, καθωδηγεῖτο ὑπό θείας ἐμπνεύσεως καί περιέσωσε τό ἔργο τοῦ Πυθαγόρου, τό ματαιωθέν ὑπό τοῦ σχολαστικισμοῦ, τοῦ Ἐκκλησιαστικισμοῦ καί τοῦ Στρατιωτικισμοῦ.

Ὁ Πλάτων ὅπως καί ὁ Σωκράτης, ἐδίδασκε τήν ἔρευνα τοῦ ἠθικοῦ σκοποῦ τῆς δημιουργίας καί τήν συμμόρφωση τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς πρός αὐτόν. Ἐπίστευε ὅτι **ὁ ἄνθρωπος εἶναι συμβολική εἰκόνα τοῦ θεοῦ, ὅταν ἄριστα ἐκτελεῖ τήν ἠθική καί θεία ἀποστολή του.** Ἡ δέ ἀληθής γνώση (Ἀλήθεια) εἶναι ἔλλαμψις, φωτισμός θεόθεν.

Εἶναι γεγονός ὅτι διδασκαλίες καί δοξασίες ὡς ἄνω προέρχονται μυστηριακῶς μέν ὑπό τοῦ Ὀρφέως, συμβολικῶς δέ ὑπό τοῦ Πυθαγόρου καί ἐπιστημονικῶς (κατά τήν ἐσωτερική ἐπιστήμη) ὑπό τοῦ Πλάτωνος.

Μέγα δίδαγμα τοῦ Πλάτωνος εἶναι ὅτι γιά νά αὐξάνει τῆς ψυχῆς μας ἡ ὁμοιότης μέ τήν θεότητα, πρέπει νά ζοῦμε ἐναρέτως, γιά νά πορευθεῖ ἡ ψυχή μας πρός τήν ἀνάλογη γι' αὐτήν εὐδαιμονία. Ἡ ἀρετή εἶναι ἡ ὑγεία, ἡ τάξη καί ἁρμονία τῆς ψυχῆς. Ἐπίσης μεγίστη σημασία ἀπέδιδε ὁ Πλάτων στούς στοχασμούς μας, διότι γνώριζε ὅτι οἱ στοχασμοί τοῦ ἀνθρώπου λαμβάνουν ὑλική ὑπόσταση ἀνάλογη, καλή ἤ κακή.

Ἐκ τῆς θεωρίας αὐτῆς ὁ Ἀριστοτέλης διετύπωσε τήν διδασκαλία του περί ἀνελίξεως τῶν πάντων διά τῶν κοσμογονικῶν νόμων τῆς φύσεως καί τῆς δυναμικῆς ἐκδηλώσεως καί ἐξελίξεως αὐτῶν, μέ τήν ἰδέα ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν μικρογραφίᾳ τό Σύμπαν.

Ὅ,τι ἔλεγε ὁ Πλάτων Ὕλη, ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε Δύναμη. Ὅ,τι ὁ Πλάτων ἔλεγε Ἰδέα, ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε Ἐνέργεια. Ὁ Ἀριστοτέλης θεωροῦσε τήν πραγματικότητα ὡς ἀποτέλεσμα Δυνάμεως καί Ἐνεργείας καί ἐδίδασκε ὅτι ἡ Φύση, ἀνελισσομένη πορεύεται πρός τήν ἐκπνευμάτωση καί ἡ θεία Δημιουργία ἐξελισσομένη ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν θεία Πνευματικότητα.

Ὅταν ὁ Σωκράτης καθιέρωσε τήν σπουδαιότητα τῆς ἠθικῆς ὡς πρακτικό σκοπό πάσης φιλοσοφίας, οἱ ἄνθρωποι ἔστρεψαν τήν προσοχή τους πρός αὐτήν μέ ἀποτέλεσμα τήν Στωική διδασκαλία.

Ἐπί 400 χρόνια τό ὑπέροχο τοῦτο σύστημα, διδαχθέν ὑπό τοῦ Ζήνωνος, τοῦ Χρυσίππου, τοῦ Κλεάνθους, τοῦ Ἐπικτήτου καί τῶν διαδόχων τους, παρήγαγε τούς μᾶλλον ὑπερόχους χαρακτῆρες. Οἱ Στωικοί διά τῆς ἁπλότητος καί εἰλικρινείας τοῦ βίου, ἀπέδειξαν ὅτι πράγματι ἦσαν ὅ,τι συμβούλευαν τούς ἄλλους, νά εἶναι Ἄρχοντες τῆς ψυχῆς τους.

Ἡ στωική πίστη, ὅπως τήν διετύπωσε ὁ Ἐπίκτητος δέχεται ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ Λόγος, Δημιουργός τῶν πάντων καί πατήρ τῶν ἀνθρώπων (πρόγονος). Τρεῖς βαθμίδες ὁδηγοῦν τόν ἄνθρωπο πρός τήν τελειότητα: **Διαυγής Νοῦς, Ὑγιής Πόθος καί Ἀγαθή Δράση. Ἐάν θέλεις νά μήν εἶσαι δοῦλος, ἔλεγαν, φρόντιζε νά μήν ἔχεις κανέναν δοῦλο σου. Διότι ἐάν ἀνέχεσαι νά ἔχεις δούλους εἶναι τεκμήριο ὅτι εἶσαι σύ πρῶτος δοῦλος τῆς δουλείας τήν ὁποίαν ἐξασκεῖς στούς ἄλλους.**

Ὁ Στωικός εἶναι ἀπέριττος, κύριος ἑαυτοῦ, δοῦλος οὐδενός, κόλαξ οὐδενός, τύραννος οὐδενός καί ὀλιγαρκής.

Τήν Πλατωνική φιλοσοφία παλινώρθωσε τό 200 ὁ Ἀμμώνιος Σακκᾶς στήν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Πλωτῖνος ὁ ὁποῖος ἐκλήθη τό ὕστατον Φῶς τῆς Ἑλλάδος ἦταν μαθητής τοῦ Ἀμμωνίου. Οἱ θεμελιώδεις ἀρχές τοῦ νεοπλατωνισμοῦ κατά τούς ἀνωτέρω εἶναι: **Ἑνότητα καί Ἀγαθότητα τοῦ θεοῦ. Σφαῖρες ὑποστάσεως, ἐκπορευόμενες ἐκ τοῦ θεοῦ.** Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μικροσκοπική ἀναπαράσταση τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ ψυχή προϋπῆρχε τοῦ σώματος, ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει μετά τόν θάνατό του καί ἐνσαρκώνεται σέ νέο σῶμα, ἐξελισσομένη διά τῶν ὀργανισμῶν. Ἡ ψυχή εἶναι προορισμένη γιά τήν θέωση καί ὁ νοῦς φωτίζεται δι' ἐλλάμψεως. Ἡ ψυχή δύναται νά ἔλθει σέ ἔκσταση ἐσωτερικῶς ἑνουμένη μέ τόν θεό. Οἱ διαβαθμίσεις τῆς ὑποστάσεως εἶναι: **Θεός-Νοῦς-Ψυχή-Λόγος-Αἴσθηση-Ζωτικότητα-Ὕλη.**

Ὁ Πλωτῖνος δίδει τήν κάτωθι ἐντολή σέ κάθε ἄνθρωπο, ἐπιθυμοῦντα νά βαδίσει σέ μία πραγματική ψυχική ἐξέλιξη:

Καθάρισον τήν ψυχήν σου ἀπό πάσης φρούδης ἐλπίδος καί ἀπό παντός φόβου περί ἀνθρωπίνων πραγμάτων καί τότε ὁ ἐνδότερος ὀφθαλμός σου θά ἀρχίσει νά βλέπει τήν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ σωτήρ σου καί ὁ φρουρός σου. Ἄνευ τῆς ἀγάπης ὁ κεντρόφυξ νόμος θά ἐξεσφενδόνιζε τήν ψυχήν σου εἰς τάς παγερωτέρας τῆς ἐξωτέρας ζώνης.

Μή λησμόνει ὅτι ὑπεράνω τῆς λογικῆς εἶναι ἡ Διαίσθησις καί ὅτι τό θεῖον φῶς, διά τῆς διαισθήσεως, ἔρχεται πληροῦν τήν καρδίαν γηθοσύνης. Θαύμαζε τό κάλλος, τήν συμμετρίαν καί τήν τάξιν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου ἵνα αἰσθανθεῖς ἀγάπην πρός τόν πνευματικόν κόσμον, τοῦ ὁποίου ὁ ὑλικός εἶναι ἁπλῆ ἀναπαράστασις καί ἀτελής εἰκών.

Ζήτει τήν πληρεστέραν ἀπεικόνισιν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου εἰς τόν ὑλικόν, ἵνα μή φοβῆσαι περί τῆς τύχης τοῦ ἀτόμου σου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύναται τις νά συμπεράνει ὅτι **ἡ ἀρχαία Ἑλληνική θρησκεία καί φιλοσοφία ἔχουν κοινή τήν καταγωγή ἐκ τοῦ ἀδύτου τῶν μυστηρίων.** Γιά τοῦτο πάντες οἱ συγγραφεῖς μετά σεβασμοῦ ὡμιλοῦσαν περί αὐτῶν.

Ἄκρως ἀντίθετος ὑπῆρξεν ἡ Ἰδέα περί τῶν μυστηρίων καί ἰδίως τῶν Ἐλευσινίων, τήν ὁποίαν ἐσχημάτισαν οἱ πατέρες τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, Ἰδίως δέ τῆς Λατινικῆς ἐκκλησίας, λόγω τῶν μικρῶν γνώσεων, τίς ὁποῖες εἶχαν σέ σχέση πρός τά Μυστήρια καί λόγῳ τῆς τερατώδους μεταμορφώσεως, τήν ὁποίαν ὑφίσταντο οἱ περιγραφές τους, ἕως ὅτου φθάσουν μέχρι τῶν «ἁγίων» τους ἑδρῶν.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ ΤΑΚΑΣ

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ - ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗ

Οἱ ἔννοιες τῆς μετενσαρκώσεως καί μετεμψυχώσεως προϋποθέτουν τήν ἀποδοχή τῆς ἐννοίας τῆς ὑπάρξεως καί ἀθανασίας τῆς ΨΥΧΗΣ ἡ ὁποία, μετά τόν θάνατο τοῦ ὀργανισμοῦ, διατηρεῖται ὡς χωριστή καί ἀνεξάρτητη ὕπαρξη ἀπό τόν ὀργανισμό, ὁ ὁποῖος ἀποσυντίθεται, καί ἀκολούθως ἐνσαρκώνεται σέ ἄλλον ὀργανισμό. Ἡ ἐκ νέου ἐνσάρκωση μιᾶς ψυχῆς ἔχει γίνει πολλές φορές κατά τό ἱστορικό της παρελθόν καί θά γίνει πολλές φορές στό μέλλον.

Μεταξύ τῶν ὅρων μετενσάρκωση καί μετεμψύχωση ὑπάρχει διαφορά. Μέ τόν ὅρο μετενσάρκωση νοεῖται ἡ ἐκ νέου ἐνσάρκωση τῆς ψυχῆς ἀπό ἀνθρώπινο ὀργανισμό μόνο σέ ἄλλον ἀνθρώπινο ὀργανισμό ἐνῶ μέ τόν ὅρο μετεμψύχωση νοεῖται ἡ ἐνσάρκωση ἀπό ἀνθρώπινο ὀργανισμό σέ ἄλλον ὀργανισμό ἀνθρώπου ἤ ζώου.

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά διευκρινιστεῖ ὅτι οἱ δεχόμενοι τήν ἔννοια τῆς μετενσαρκώσεως θεωροῦν ὅτι μία ψυχική ἀτομικότητα ἐξελίσσεται μέσω ὅλων τῶν ζωικῶν μορφῶν καί ὅτι ἀρχικά ἐξελίσσεται μέσω ὀργανισμῶν ζώων καί ὅταν ἡ ἐξέλιξη της ψυχικῆς αὐτῆς ἀτομικότητας ξεπεράσει κάποιο ὅριο τότε ἐνσαρκώνεται σέ ὀργανισμούς ἀνθρώπων καί μόνον, διότι στήν ἐξελικτική αὐτή πορεία δέν ὑπάρχει ὀπισθοδρόμηση ἀφοῦ ἡ ἐνσάρκωση σέ ὀργανισμούς ζώων θεωρεῖται ὀπισθοδρόμηση. Οἱ δεχόμενοι τήν ἔννοια τῆς μετεμψυχώσεως θεωροῦν ἐπίσης ὅτι μία ψυχική ἀτομικότητα ἐξελίσσεται μέσω ὅλων τῶν ζωικῶν μορφῶν καί ὅτι ἀρχικά ἐξελίσσεται μέσω ὀργανισμῶν ζώων καί ὅταν ἡ ἐξέλιξη της ψυχικῆς αὐτῆς ἀτομικότητας ξεπεράσει κάποιο ὅριο τότε ἐνσαρκώνεται σέ ὀργανισμούς ἀνθρώπων ὅμως ἄν οἱ πράξεις τῆς ψυχικῆς αὐτῆς ἀτομικότητας δέν συνάδουν μέ τόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό τότε σέ ἑπόμενη ἐνσάρκωση λαμβάνουν ὀργανισμό ζώου. Εἶναι ἀναγκαῖο νά δοῦμε τί εἶναι ψυχή, ὥστε ἀκολούθως νά κατανοήσουμε τήν διαφορά ὀργανισμοῦ καί ψυχῆς.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΗ

Ψυχή[1] (ἤ ἄλλως Ψυχική Ἀτομικότητα) εἶναι ἡ φυσική ἐκείνη ἐμφάνιση ἡ ὁποία ἔχει ἀφ' ἑαυτῆς τήν δύναμη τῆς νοήσεως, εἶναι ἡ Συνείδηση ἀφοῦ Ψυχή καί Συνείδηση εἶναι τό ἴδιο.

Οἱ τύψεις τοῦ συνειδότος δηλαδή ἐκεῖνο πού ἐλέγχει τίς σκέψεις καί τίς πράξεις μας ὅταν αὐτές δημιουργοῦν γιά μᾶς τούς ἴδιους ἤ γιά τούς ἄλλους θλίψεις, πίκρες, δοκιμασίες κλπ. δέν εἶναι ἡ Συνείδηση ἀλλά αὐτό πού γίνεται

μέσα στήν Συνείδηση, ἀπό τή λειτουργία τῆς Συνείδησης καί σύμφωνα μέ τίς ἰδέες[2] καί τά συναισθήματα[3] πού ὑπάρχουν στήν Συνείδηση δηλ. στήν οὐσία τῆς ψυχῆς.

Ἐπίσης πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι οἱ Ἰδέες[4] (πού ἀποτελοῦν τό περιεχόμενο τῆς συνείδησης) εἶναι αὐτές πού ἐλέγχουν τίς πράξεις μας ὅταν αὐτές ἀναφέρονται σέ γεγονότα μή φυσικά καί σέ πράξεις πού ἀναιροῦν τόν πραγματικά ἐκπληρούμενο ἀπό τήν ψυχή σκοπό. Ἡ διάνοια[5], ὡς γνωστό, εἶναι τό μέσο διάγνωσης τῆς ἀλήθειας τῶν πραγμάτων καί τῶν λειτουργιῶν τῆς φύσεως.

Ὁ σχηματισμός τῶν ἰδεῶν στή διάνοια γίνεται διά τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος διά τῶν ὁποίων λαμβάνουμε γνώση τῶν τελουμένων στήν Φύση. Τό αἰσθησιακό ὅμως σύστημα τοῦ ὀργανισμοῦ διά τοῦ ὁποίου γίνονται οἱ ἰδέες μας εἶναι δεκτικό ἀλλοίωσης καί μεταβολῆς καί συνεπῶς εἶναι δυνατόν νά σχηματίζονται στήν διάνοιά μας ἰδέες ἐκ πλάνης. Οἱ ἀπό πλάνη σχηματιζόμενες ἰδέες στήν διάνοιά μας προορίζονται νά ἐξαφανισθοῦν μέ τήν μετατροπή τους σέ πραγματικές καί ἀληθεῖς ἰδέες πού νά σχετίζονται μέ τήν ἀληθῆ ἔννοια τῶν καθόλου νόμων τῶν οὐσιῶν τῆς φύσεως.

Ἡ ψυχική ἀτομικότητα δέν εἶναι πλάσμα, οὔτε στοιχεῖο τῆς οὐσίας τῆς φύσεως ὥστε νά ὑπόκειται σέ φθορά, ἀλλά εἶναι ἐξέλιξη τοῦ ὑπέρτερου τῶν στοιχείων τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως, σέ σύγκριση πρός τό ἐνεργητικό τῶν ἄλλων στοιχείων αὐτῆς.

Τοῦτο ἐμφανίζει νέους κόσμους τῆς οὐσίας τῆς φύσεως, κόσμους νοητικούς καί θείους. Ἐκ τοιούτου ψυχικοῦ ὄντος γίνονται οἱ ἰδέες, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τό περιεχόμενο τῆς συνειδήσεώς μας, καί οἱ ὁποῖες ἐλέγχουν τίς πράξεις μας, ὅταν αὗται ἀναφέρονται εἰς γεγονότα μή φυσικά καί σέ πράξεις πού ἀναιροῦν τόν ὑπό τῆς φύσεως ἐκπληρούμενο σκοπό.

Ἡ οὐσία τῆς ψυχῆς δέν εἶναι ἄσχετη μέ τίς οὐσίες τῆς φύσεως. Ἔγινε ἀπό τίς οὐσίες τῆς Φύσεως καί λειτουργεῖ στόν κόσμο τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως. Γι' αὐτό οἱ δυνάμεις τῆς Ψυχῆς, πού τίς διακρίνουμε μέ τήν ἔννοια τῶν Ἰδεῶν, ἔχουν ἄμεση σχέση πρός τίς οὐσίες καί μορφές τῆς Φύσεως.

Ἄν διαχωρίσουμε τήν οὐσία τῆς Ψυχῆς ἀπό τίς κοσμικές οὐσίες τότε γίνεται ἀκατανόητη καί ἡ φύση τῆς ψυχῆς καί ὁ σκοπός τόν ὁποῖο πληροῖ ἡ ψυχή μέ τήν δημιουργία τῶν Ἰδεῶν.

Ἄν πάλι ἀποξενώσουμε τίς Ἰδέες τῆς Ψυχῆς ἀπό τήν καθόλου λειτουργία τῆς Φύσης καί ἀπό τήν ἀναφορά τους πρός τίς λειτουργίες αὐτές τότε γίνεται ἀκατανόητη ἡ ἔννοια τῶν Ἰδεῶν γιατί δέν θά εἶχαν ἀντικειμενικό σκοπό ἀφοῦ ὁ ἀντικειμενικός τους σκοπός θά ἦταν ἔξω ἀπό τήν οὐσία τῆς Φύσης καί τίς λειτουργίες της.

Στήν περίπτωση ὅμως αὐτή θά ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νά μήν ἔχει τήν τάση νά ἐπεκτείνει τίς Ἰδέες του ἀλλά νά τίς ἀποφεύγει καί νά ἀπομονώνεται ἡ διανόησή του παρατηροῦσα πάντοτε πρός τό ἐσωτερικό της δηλαδή πρός τήν ψυχή ἀπό τήν ὁποία ἐκπορεύτηκε ἡ διανόηση.

Ἡ Ψυχή, δηλαδή ἡ Συνείδηση, ἐρχόμενη στό Εἶναι της ἀπό τίς οὐσίες τῆς Φύσεως ἀποτελεῖ τήν ἐμφάνιση τοῦ νοητικοῦ Σταθμοῦ τῆς Φύσεως.

Τόν σταθμό αὐτόν τόν διαδέχονται ἄπειροι σταθμοί. Τούς σταθμούς αὐτούς τούς διακρίνουμε στήν ἐπέκταση τῆς δημιουργίας τῶν Ἰδεῶν πού εἶναι τά χαρακτηριστικά ἰδιώματα τῆς ψυχῆς καί στόν ἄπειρο καί ἀτελεύτητο πολλαπλασιασμό τους.

Ἡ ψυχή χωρίς τό ἰδεολογικό αὐτῆς Εἶναι (περιεχόμενο) δέν μπορεῖ νά κατανοήσει τόν περιβάλλοντα αὐτήν κόσμο οὔτε μπορεῖ νά προαχθεῖ καί ἐξελιχθεῖ.

Ἐπίσης τό ἰδεολογικό Εἶναι τῆς Ψυχῆς οὐδέποτε χάνεται ἀφοῦ ὅ,τι γίνεται στήν φύση δέν μπορεῖ νά χάσει τό Εἶναι του καί οἱ δημιουργούμενες νέες ἰδέες ἔχουν ὡς βάσεις τους τίς προγενέστερες ἰδέες.

Οἱ βάσεις αὐτές τῶν ἰδεῶν οὐδέποτε ἀνατρέπονται γιατί σέ ἐνάντια περίπτωση θά ἀνατρεπόταν τό ὅλο. Ἡ ψυχή μας εἶναι συνέχεια τῶν γεγονότων τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς, τόν ροῦ τῆς ὁποίας στόν ἄπειρο χρόνο τίποτε δέν μπορεῖ νά ἀνακόψει.

Πρωταρχική ἐκδήλωση τοῦ ψυχικοῦ Ἐγώ (τῆς συνείδησης), εἶναι ἡ αἰσθησιακή του δύναμη. Τήν δύναμή του αὐτήν τήν ἐξωτερικεύει μόνον διά τοῦ ὀργανισμοῦ του καί εἰδικότερα διά τῶν ὀργάνων του.

Τήν ἐξωτερίκευση τῆς αἰσθησιακῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς, ἀκολουθοῦν ὅλες οἱ ἄλλες δυνάμεις της, ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες γίνονται ἰδεατές καί συναισθηματικές.

Τό οὐσιαστικό αὐτό ψυχικό Εἶναι, χωρίς τή ὀργανική φύση, δέν θά μποροῦσε νά γίνει ἰδεατό καί συναισθηματικό, οὔτε θά κατανοεῖτο ἡ ἔννοια τοῦ συνειδητοῦ Εἶναι.

ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ἡ Συνείδηση, τό Εἶναι τῆς συνειδήσεως, χωρίζεται σέ δυό ἔννοιες: τήν φυσική Συνείδηση καί τήν ἠθική Συνείδηση.

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ εἶναι αὐτό τοῦτο τό ψυχικό μας ΕΓΩ. Τό Ἐγώ τοῦτο, διά τῆς οὐσιαστικῆς του ἐμφανίσεως στήν Φύση ἐξεδήλωσε τίς δυναμικές του ἐνέργειες, τίς ὁποῖες διά τῆς ὀργανικῆς του φύσεως καί τῆς ἐπαφῆς του πρός τά ἐξωτερικά φαινόμενα τῆς Φύσεως, τίς μετέβαλλε σέ γνωστικές καί συναισθηματικές. Πρωταρχική ἐκδήλωση τοῦ ψυχικοῦ τούτου Ἐγώ, εἶναι ἡ αἰσθησιακή αὐτοῦ δύναμη.

Τήν δύναμή του αὐτήν τήν ἐξωτερικεύει μόνον διά τοῦ ὀργανισμοῦ του καί εἰδικότερα διά τῶν ὀργάνων του. Τήν ἐξωτερίκευση τῆς αἰσθησιακῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς, ἀκολουθοῦν ὅλες οἱ ἄλλες δυνάμεις της, δηλαδή ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες γίνονται ἰδεατές καί συναισθηματικές. Τό οὐσιαστικό αὐτό ψυχικό εἶναι, ἄνευ τῆς ὀργανικῆς του φύσεως, δέν θά μποροῦσε νά καταστεῖ ἰδεατό καί συναισθηματικό, οὔτε θά προσλάμβανε τήν ἔννοια τοῦ συνειδητοῦ Εἶναι.

Κάθε ψυχικό πλάσμα εἶναι ἀτομικό, ὡς ἐκ τούτου καί τό συνειδητό Εἶναι κάθε ὄντος εἶναι ἀτομικό καί γιά τόν λόγο αὐτό κάθε συνείδηση ἔχει καί ἰδιάζοντα χαρακτηρισμό. Κατ' ἀκολουθία φυσική συνείδηση εἶναι αὐτό τοῦτο τό ψυχικό Εἶναι τῶν ὄντων τῆς Φύσεως τό ὁποῖον διά τῆς λειτουργίας τῆς ὀργανικῆς αὐτοῦ φύσεως ἔγινε ἰδεατό καί συνειδητό καί διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, γνώρισε,

γνωρίζει καί ἐν συνεχείᾳ θά γνωρίζει ἑαυτό καί αὐτό ἀκριβῶς σημαίνει καί ἡ γραμματική ἔννοια τῆς λέξεως συνείδηση, "δηλαδή ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἔγνωσε ἤ σύνοιδε ἑαυτό".

ΗΘΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Εἶναι τό γνωστικό καί συναισθηματικό περιεχόμενο τῆς φυσικῆς συνειδήσεως. Τό περιεχόμενο τοῦτο ὅμως δέν εἶναι πάντοτε τό αὐτό σέ ὅλες τίς φυσικές συνειδήσεις, διότι ὅλες οἱ φυσικές συνειδήσεις δέν ἔχουν ἐκδηλώσει καί μετατρέψει τίς δυνάμεις τοῦ οὐσιαστικοῦ τους Εἶναι σέ γνωστικές καί συναισθηματικές ἰδιότητες.

Ἡ διαφορά αὐτή προέρχεται ἐκ δύο αἰτίων, πρώτον ἐκ τῆς διαφορετικῆς αὐτῶν ἀφετηρίας κατά τήν ἐμφάνισή τους στήν ὀργανική αὐτῶν φύση καί δεύτερον ἐκ τοῦ περιβάλλοντος στό ὁποῖο βρέθηκαν καί ἐνεργοῦν.

Τό περιβάλλον ἀσκεῖ μεγίστη ἐπίδραση στήν ἰδεατή καί τήν συναισθηματική διάπλαση τῶν ἰδεῶν καί συναισθημάτων τους πού ἐκδηλώθηκαν σέ λειτουργία δυνάμεων τῆς φυσικῆς συνειδήσεως, γι' αὐτό τόν λόγο καί ὁ ἔλεγχος τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως (δηλαδή οἱ τύψεις τοῦ συνειδότος) ἐπί τῶν διαφόρων διανοήσεων, πράξεων καί ἐν γένει σκέψεων τῶν ἀνθρώπων εἶναι διάφορος.

Ἐπίσης αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον σέ ἄλλους μέν ἀνθρώπους τό περιεχόμενο ἀπό ἰδέες καί συναισθήματα τῆς φυσικῆς συνείδησης ἐπιδοκιμάζει καί τίς πλέον ἔκτοπες καί μή φυσικές καί ἠθικές πράξεις ἐνῶ σέ ἄλλους συμβαίνει τό ἀντίθετο. Ἐπειδή τό ἠθικό περιεχόμενο τῶν φυσικῶν συνειδήσεων ἐμφανίζει διαφορετική ἐξελικτική δύναμη τῶν ἰδεῶν καί συναισθημάτων, γιά τοῦτο δυνάμεθα νά κατατάξουμε τήν ἠθική συνείδηση τῶν ἀνθρώπων σέ κατηγορίες πού ποικίλουν ἀνάλογα μέ τόν βαθμό τῆς ἐξελίξεως ἑκάστης φυσικῆς συνειδήσεως.

Ἔτσι σέ ἄλλες δέν μεταβλήθηκαν οἱ ἰδέες καί τά συναισθήματα σέ ἰδεατό καί συναισθηματικό Εἶναι σέ προηγούμενες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις καί σέ ἄλλες μεταβλήθηκαν οἱ ἰδέες καί τά συναισθήματα σέ ἰδεατό καί συναισθηματικό Εἶναι δυνάμει τῆς φυσικῆς λειτουργίας τῆς διανοίας καί ἀναλόγως τῆς ἐπιδράσεως ἡ ὁποία ἀσκήθηκε ἐπί αὐτῆς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος στό ὁποῖο βρίσκεται καί ἐνεργεῖ. Τό φαινόμενο τοῦτο εἶναι μεγίστης ἀξίας καί μόνον βαθεῖς ἐρευνητές τῶν νόμων τῆς ψυχικῆς καί ὀργανικῆς φύσεως θά δυνηθοῦν νά ἐκτιμήσουν.

Μέ βάση τό φαινόμενο αὐτό, δυνάμεθα νά χωρίσουμε τήν ἠθική συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου σέ δυό κατηγορίες: σέ ἐκείνη ἡ ὁποία ἔγινε ἐκ μεταβολῆς τῶν δυνάμεων τῆς φυσικῆς συνειδήσεως σέ ἰδέες καί συναισθήματα κατά τίς προηγούμενες ὑπάρξεις αὐτῆς καί σέ ἐκείνη ἡ ὁποία ἔγινε καί μεταβάλλεται στήν παροῦσα διάνοια αὐτῆς.

Γιά νά κατανοηθεῖ σαφέστερα τό μέγα αὐτό φαινόμενο ἀρκεῖ νά ποῦμε ὅτι, ἐάν ἡ ἠθική συνείδηση ἡ ὁποία γίνεται ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῆς παρούσης διανοίας καί ἐκ τῶν γεγονότων καί τῶν ἐπικρατουσῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρωπίνου περιβάλλοντος, ἐξηρτάτο ἀπολύτως ἀπό τό περιεχόμενο τῆς φυσικῆς συνειδήσεως, τό ὁποῖον ἔγινε σέ προηγούμενες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις αὐτῆς, τότε δέ θά ἠδύνατο νά διαφέρει ἐκείνου.

Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά καί οὐδεμία θά εἶχε ἡ ἐνεστῶσα διάνοια ἐλευθερία ἐρεύνης τῶν φαινομένων τῆς Φύσεως καί τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν οἱ ὁποῖες πρέπει νά διακανονίζουν τίς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων κοινωνικές σχέσεις. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδεμία θά ἠδύνατο νά συντελεσθεῖ μεταβολή καί ἐπί τοῦ προηγουμένου σχηματισθέντος ἠθικοῦ περιεχομένου τῆς φυσικῆς συνειδήσεως καί θά ἦταν ἀντίθετο στούς φυσικούς νόμους τῆς ἐξελίξεως τῆς οὐσίας ἐκ τῆς ὁποίας ἔγιναν οἱ φυσικές συνειδήσεις. Ἡ μή ἐξέλιξη τῶν δυνάμεων τῆς οὐσίας ἐκ τῆς ὁποίας ἔγιναν οἱ φυσικές συνειδήσεις, θά τερμάτιζε τίς ἐνέργειες αὐτῆς καί ὡς ἐκ τούτου θά χανόταν τό Εἶναι αὐτῆς. Τό Εἶναι τῆς οὐσίας ταύτης ὑπάρχει καί θά ὑπάρχει, διότι οἱ νόμοι αὐτῆς διηνεκῶς πολλαπλασιάζονται κατά τίς ἐνέργειές τους.

Τό διπλοῦν ἠθικό περιεχόμενο τῶν φυσικῶν συνειδήσεων στήν ἀνθρώπινη φύση, εἶναι προορισμένο σέ ἕνωση τῶν ἐνεργειῶν του. Γιά νά γίνει ὅμως αὐτό, πρέπει ἀναγκαῖα νά μεταβληθεῖ ἡ ὅλη οὐσιαστική κατάσταση τῆς φυσικῆς συνειδήσεως.

Τοῦτο θά ἐπιτευχθεῖ ὅταν αὐτή ἐκδηλωθεῖ σέ ἐνεργητικές ἰδεατές καί συναισθηματικές ἰδιότητες δηλαδή ἐκεῖνο πού δύναται νά ἐκδηλωθεῖ σέ ἁρμονία πρός τούς φυσικούς νόμους, διά τῆς ἀνθρώπινης φύσεως.

Ὅταν συντελεσθεῖ τό γεγονός τοῦτο, τότε ἡ φυσική συνείδηση θά προαχθεῖ καί θά λειτουργήσει σέ ἄλλη φύση εὑρισκομένη πέραν τῆς ἀνθρώπινης τοιαύτης. Πρό τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος γίνεται βαθμιαία ἁρμονική συλλειτουργία μεταξύ τοῦ περιεχομένου τοῦ εὑρισκομένου στή φυσική συνείδηση καί τοῦ περιεχομένου τοῦ εὑρισκομένου στή διάνοια καί αὐτό ἀποτελεῖ τόν ἔλεγχο καί κατά συνέπεια τήν μεταβολή τούτων.

Ὁ ἔλεγχος δέν γίνεται μόνον ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ περιεχομένου πρός τό ὑπάρχον στήν διάνοια, ἀλλά καί ἀντιθέτως. Αὐτό ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἠθικῶν βάσεων τοῦ σχηματισμοῦ τους. Οἱ δυνάμεις τῆς φυσικῆς συνειδήσεως δέν γίνονται μόνον ἰδεατές. Ὅσες ἔγιναν κατά τρόπο κακό, ἀνώμαλο καί μή φυσικό, ὑπόκεινται σέ μεταβολή. Αὐτό ἀκριβῶς τό θαυμάσιο ἔργο, ἔργο τῆς ἀνθρώπινης διάνοιας, πού ἀποσκοπεῖ στήν μεταβολή τοῦ ἠθικοῦ περιεχομένου τῶν φυσικῶν συνειδήσεων καί τό ὁποῖο ἔγινε σέ προηγούμενες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ὀφείλουν νά προσέξουν οἱ ἄνθρωποι.

ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

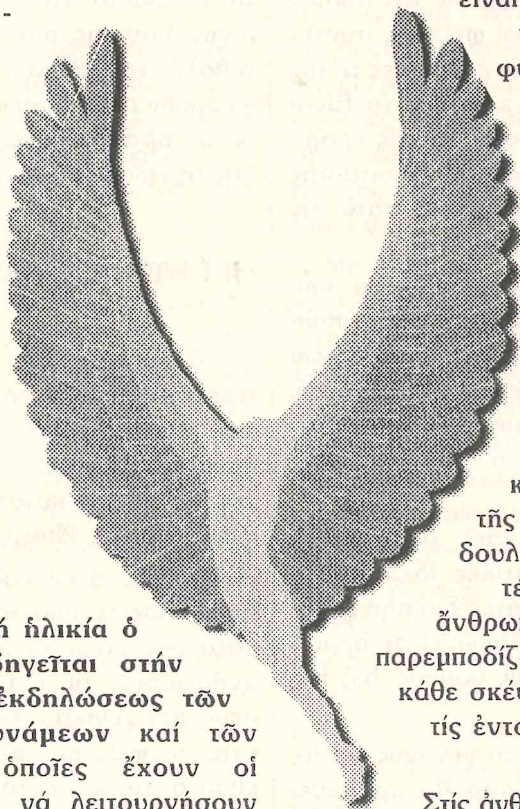
Οἱ ἐντολές τῆς Συνειδήσεως ἀποτελοῦν τό ὑψηλότερο ἠθικό ἐπίπεδο ἐλέγχου στόν κάθε ἄνθρωπο καί τό ὁποῖο πρέπει πάντα νά λαμβάνει ὑπόψη του καί νά μήν ἐγκαταλείπεται στήν ἀδιαφορία καί τίς ἰδιοτροπίες του.

Ἐπειδή τό περιεχόμενο τῆς φυσικῆς Συνειδήσεως ἀπό ἰδέες καί συναισθήματα δέν εἶναι τό αὐτό σέ ὅλους τους ἀνθρώπους, οἱ ἐντολές τῆς Συνειδήσεως καί γενικά ὁ ἔλεγχος πού ἀσκεῖται στίς σκέψεις καί στίς πράξεις μας δέν εἶναι ὁ αὐτός σέ κάθε ἄνθρωπο. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον σέ ἄλλους

μέν ἀνθρώπους ἡ Συνείδηση ἐπιδοκιμάζει καί τίς πλέον ἀπεχθεῖς καί μή φυσικές καί ἠθικές πράξεις ἐνῶ σέ ἄλλους συμβαίνει τό ἀντίθετο γιατί τό ἠθικό περιεχόμενο τῶν φυσικῶν συνειδήσεων (ἡ ἠθική Συνείδηση) ἀπό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο ἐμφανίζει διαφορετική ἐξελικτική δύναμη τῶν ἰδεῶν καί συναισθημάτων.

Στίς ἐντολές τῆς Συνειδήσεώς μας θά ὑπακούσουμε μόνον ἐφόσον ὑπάρχει ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως. Ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, εἶναι νόμος φυσικός, νόμος τῆς λειτουργίας τῆς συνειδήσεως, ὁ ὁποῖος ἐκδηλώνεται ὡς δύναμη τῆς συνειδήσεως.

Ἀλλά ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως λειτουργεῖ καί ἐκδηλώνεται στήν ἀνθρώπινη κοινωνία; Πληροῖ τόν σκοπό της ὁ ὁποῖος μέλλει βραδύτερα νά μεταμορφωθεῖ σέ ἠθικό πνευματικό νόμο;

Ἡ ἐξέταση δέν εἶναι δυσχερής. Ἀρκεῖ νά ἐξετάσουμε ὅσα λαμβάνουν χώρα κατά τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἀνθρώπου στή κοινωνία.

Ἔτσι ἀπό μικρή ἡλικία ὁ ἄνθρωπος δέν ὁδηγεῖται στήν διευκόλυνση τῆς ἐκδηλώσεως τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων καί τῶν ἀπαιτήσεων τίς ὁποῖες ἔχουν οἱ δυνάμεις αὐτές γιά νά λειτουργήσουν καί νά ἐξελιχθοῦν ὡς ἰδέες καί συναισθήματα, ἀλλά ὁδηγεῖται νά παραδεχθεῖ ἰδεολογικό σύστημα τό ὁποῖο τοῦ ὑπαγορεύει πνευματική δουλεία, γιατί παρεμποδίζει τή φυσιολογική ἐνέργεια τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς οἱ ὁποῖες ἔρχονται νά ἐπισκοπήσουν τίς λειτουργίες τοῦ ὑλικοῦ κόσμου γιά νά μεταβληθοῦν βραδύτερα σέ γνώσεις, κοινωνικό σύστημα τό ὁποῖον τοῦ ὑπαγορεύει οἰκονομική δουλεία, γιατί καταναλίσκει ὅλες του τίς δυνάμεις, σωματικές καί πνευματικές, πρός τό σκοπό τῆς ἐξοικονομήσεως τῶν χρειωδῶν τοῦ βίου του καί ὡς ἠθική (πού κατά τά μυστήρια εἶναι φυσικός νόμος) πᾶν ὅ,τι τόν ἀποξενώνει ἀπό τήν ἁρμονία τῆς Φύσεως πρός τήν ὁποίαν ἔπρεπε νά εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένος γιά νά λειτουργεῖ φυσιολογικά ὁ ὀργανισμός του καί πᾶν ὅ,τι τούς χωρίζει καί τούς κρατεῖ σέ ἀπόσταση, ὥστε νά μή ἐπιτυγχάνεται διά τῆς ἀλληλοβοηθείας αὐτῶν ὁ κοινωνικός τους σκοπός, σκοπός πού ἀναφέρεται στήν προαγωγή καί ἐξέλιξη τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς τους. Αὐτές οἱ δουλεῖες ἐπιβάλλονται στό τέκνο τῆς Φύσεως, τόν ἄνθρωπο, μέ ἀποτέλεσμα νά παρεμποδίζουν καί ἐκμηδενίζουν κάθε σκέψη πού ἐμπνέεται ἀπό τίς ἐντολές τῆς Συνειδήσεώς του.

Στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες ἐάν ὑπῆρχε πλήρης ἀντίληψη τῶν ὑποχρεώσεων τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων πρός τό σύνολο τῆς κοινωνίας, ἐάν ὑπῆρχε σεβασμός τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων τῶν ἀτόμων, ἐάν ὑπῆρχε προσαρμογή ὅλων τῶν ἀνθρώπων πρός τούς φυσικούς ὅρους τῆς ζωῆς, τότε οὐδέποτε θά ἐδημιουργεῖτο ψυχικός πόνος καί ὅλα τά ἀρνητικά συναισθήματα ὡς καί ἐκεῖνα τά ὁποῖα σκληρά δοκιμάζουν τήν ἀνθρώπινή μας ζωή.

Ἡ θεία Φύση παρέχει στούς ἀνθρώπους ὅλα τά μέσα νά διάγουν βίο ἀπολύτως φυσικό καί νά ἀπολαμβάνουν ὅλα τά δῶρα τῆς χαρᾶς, τῆς εὐτυχίας καί τῆς εὐδαιμονίας.

Ὅμως οἱ ἄνθρωποι μέ τήν χρήση τῆς δύναμης τοῦ ἰσχυρότερου ἀποστεροῦν αὐτά τά μέσα ἀπό τούς συνανθρώπους τους πού τούς παρέχει ἡ Φύση.

Ἀρκεῖ πρός τοῦτο μόνον ἡ εἰλικρινής τους διάθεση καί ἡ ἀναγνώριση διά τῶν ἐν λειτουργίᾳ νόμων τοῦ κοινωνικοῦ συγκροτήματος πρός ὅλα τά κοινωνικά ἄτομα, τῶν μέσων ἐκείνων τά ὁποῖα θά ἔδιδαν σέ αὐτά τήν χαρά, τήν εὐτυχία καί τήν εὐδαιμονία.

Ὅταν ἀπομακρύνονται ἀπό τήν ἀνθρώπινη ζωή, τότε μόνον ἐννοοῦν τό μέγεθος τῶν ἀκροτήτων τους καί τῆς ἀνοησίας τους. Ἡ ἀνθρώπινη ζωή ἔχει ἄπειρες ὀμορφιές, ἡ κακία ὅμως τῶν ἀνθρώπων τίς ἀπομακρύνει ἀπό αὐτές καί ὡς ἐκ τούτου δημιουργοῦνται οἱ ψυχικοί πόνοι, οἱ δοκιμασίες καί ὅλες ἐκεῖνες οἱ πικρίες, οἱ ὁποῖες μας παρακολουθοῦν σέ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας.

Τό πολύτιμο της ἀνθρώπινης ζωῆς μέ τίς θεῖες ὀμορφιές της τό αἰσθάνονται οἱ ψυχές ἐκεῖνες πού δύνανται νά γνωρίζουν κατά βάθος αὐτήν καί τούς σκοπούς τούς ὁποίους ἔχει.

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗ

Τό θέμα τῆς ἀποδοχῆς ἤ μή τῆς ἐννοίας τῆς μετενσαρκώσεως μπορεῖ νά ἀντιμετωπισθεῖ τόσο μέ ἄμεσες ἀποδείξεις ὅσο καί μέ ἔμμεσες ἀποδείξεις.

Ἄμεσες ἀποδείξεις εἶναι α) οἱ ἀναδρομές σέ προηγούμενες ἐνσαρκώσεις πού μπορεῖ νά ὁδηγηθεῖ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀπό ὁρισμένους ψυχοερευνητές μέ ὑπνωτισμό καί β) οἱ ἀναμνήσεις ἀπό προηγούμενες ἐνσαρκώσεις πού ἔχουν ὁρισμένοι ἄνθρωποι, γιά τίς ὁποῖες ἔχουν γραφεῖ πολλά βιβλία, τά ὁποῖα μπορεῖ νά μελετήσει ὁ ἐνδιαφερόμενος.

Ἔμμεσες ἀποδείξεις ἔχουμε ὅλοι ἀπό τήν πεῖρα τῆς ζωῆς. Σχετικά εἶναι γνωστό ὅτι μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουν τεράστιες διαφορές ὅπως π.χ. ἄλλοι εἶναι ἀρτιμελεῖς καί ὑγιεῖς ἐνῶ ἄλλοι μέ σωματικές δυσμορφίες ἤ μέ σοβαρή διαταραχή τῆς ὑγείας τους καί μάλιστα μερικές φορές ἀπό τήν παιδική τους ἡλικία, ἄλλοι γεννιοῦνται σέ πλούσιες οἰκογένειες καί ἔχουν ἐξασφαλισμένη ἀπό οἰκονομική πλευρά ἄνετη ζωή ἐνῶ σέ ἄλλους συμβαίνει τό ἀντίθετο.

Αὐτές οἱ διαφορές θά πρέπει νά εἶναι ἀπαράδεκτες τόσο γι' αὐτούς πού πιστεύουν στήν ὕπαρξη ἑνός Θεοῦ[7] καί μάλιστα Θεοῦ δικαίου πρός ὅλους καί ὄχι Θεοῦ πού νά μοιράζει τά ἀγαθά τῆς γῆς κατά τρόπο τόσο ἄνισο καί μεροληπτικό ὅσο καί γι' αὐτούς.

Ἡ μόνη ἐξήγηση πού μπορεῖ νά δοθεῖ εἶναι ὅτι αὐτές οἱ ἀνισότητες εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τοῦ Ἀντιπεπονθότος τό ὁποῖο εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ Θείου Νόμου τῆς Δικαιοσύνης καί ὄχι κάποιου Θεοῦ.

Ἔτσι αὐτοί οἱ ὁποῖοι σέ κάποια προη-

γούμενή τους ἐνσάρκωση παραβίασαν τούς Νόμους τῆς Φύσεως καί ἔκαναν κακή χρήση αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν στεροῦνται ὁρισμένων ἀγαθῶν σέ ἑπόμενες ἐνσαρκώσεις, ὥστε μέ τήν στέρηση καί τόν πόνο διδαχθοῦν ὥστε νά πράττουν τό ὀρθό καί τό πρέπον.

Βεβαίως τώρα γεννᾶται τό ἐρώτημα «τί σχέση ἔχει τό θέμα τῆς Μετενσαρκώσεως μέ τό θέμα τῆς Ἠθικῆς Συνειδήσεως». Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό εἶναι ὅτι ἡ ἀποδοχή τῆς ἔννοιας τῆς μετενσαρκώσεως διευκρινίζει τήν προέλευση τῶν διαφορῶν τῶν Ἠθικῶν Συνειδήσεων ἀπό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο γιατί τό γνωστικό καί συναισθηματικό περιεχόμενο τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως ἔχει ἄμεση σχέση μέ

α) τήν διαφορετική ἀφετηρία ἑκάστης ψυχῆς,

β) τό πλῆθος τῶν ἐνσαρκώσεών της καί τά «μαθήματα» πού πῆρε σέ κάθε ἐνσάρκωση ἀφοῦ ἡ κάθε ἐνσάρκωση πλουτίζει τό γνωστικό καί συναισθηματικό περιεχόμενο τῆς κάθε ψυχῆς καί

γ) ἀπό τήν δεκτικότητα κάθε ψυχικῆς ἀτομικότητας νά κατανοήσει αὐτά τά «μαθήματα» καί νά κάνει βίωμά της τούς νόμους τῆς Θείας Φύσεως.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Τά σχετικά μέ τήν σύσταση τῆς ψυχῆς θά εὕρει ὁ ἀναγνώστης στό τεῦχος 20 τοῦ περιοδικοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ.

2 Ὅπως ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ εἶναι δυναμικές ἐκδηλώσεις τῶν οὐσιῶν τῆς μή νοητικῆς φύσεως ἔτσι καί ΟΙ ΙΔΕΕΣ εἶναι δυνάμεις τῆς ψυχῆς καί Νόμοι τῆς νοητικῆς πνευματικῆς φύσεως. Ὅπως ἐκ τῶν λειτουργούντων νόμων τῆς μή νοητικῆς φύσεως ἐξαρτᾶται ἡ προαγωγή καί ἡ ἐξέλιξη τῶν οὐσιῶν τῆς μή νοητικῆς φύσεως ἔτσι καί ἐκ τῶν Ἰδεῶν (δηλαδή ἐκ τοῦ ἰδεολογικοῦ εἶναι τῆς ψυχῆς) ἐξαρτᾶται ἡ προαγωγή καί ἐξέλιξη τῆς ψυχῆς. Οἱ ΙΔΕΕΣ γίνονται ἐκ τῆς ἀναπλάσεως στήν διάνοιά μας τῶν φυσικῶν παραστάσεων πού προέρχονται ἀπό τήν ἐπαφή τῶν μορφῶν τῶν ὄντων μέ τίς ἄψυχες μορφές καί τῆς ἀποταμιεύσεώς τους στήν μνήμη.

3 ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ εἶναι ψυχικά γεγονότα τοῦ περιεχομένου τῆς συνειδήσεως καί ἐκδηλώνονται ὡς εὐαρέσκεια ἤ δυσαρέσκεια σέ διαφόρους βαθμούς ἐντάσεως καί γενικότερα εἶναι ἡ ὅλη ψυχική κατάσταση ἤ ἐκδήλωση ἡ δημιουργούμενη ἐκ τοῦ ἑκάστοτε καθολικοῦ περιεχομένου τοῦ ψυχικοῦ βίου.

Τά συναισθήματα ἐκδηλώνονται ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, κάθε ψυχῆς μπορῶ νά ἰσχυρισθῶ. Οἱ ψυχικές δυνάμεις γιά νά ἐκδηλώνονται πρέπει νά λαμβάνουν ἔννοια γνωστική, γιατί χωρίς αὐτήν τήν ἔννοια δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν συναισθήματα ἐν ἐνεργείᾳ.

Ποτέ στήν ἀνθρώπινη φύση δέν δύναται νά ὑπάρξει καί ἐνεργεῖ συναίσθημα χωρίς γνωστική ἰδιότητα, ἀδιάφορο ἄν ἡ γνωστική του ἰδιότητα εἶναι φωτεινή ἤ ὄχι. Γιά νά κατανοηθεῖ αὐτό ἀρκεῖ νά ποῦμε ὅτι τά συναισθήματα χωρίς τήν γνωστική τους ἰδιότητα δέν μποροῦν νά γίνουν γνωστά ὡς συναισθήματα οὔτε μποροῦμε νά ὑπαγάγουμε τά συναισθήματα στήν κατηγορία τῶν ἰδεῶν, γιατί τότε δέν θά ἐλάμβαναν διαφορετική ὀνομασία τῶν ἰδεῶν.

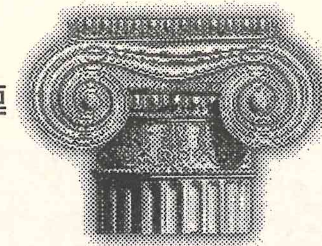
Θά εἴχαμε τότε μόνον ἰδέες καί σύνθεση αὐτῶν σέ γνώσεις καί ὄχι συγκεκριμένη κατηγορία συναισθημάτων ὡς ἐπίσης καί αἰσθημάτων τά ὁποῖα ἐπίσης ὀφείλουμε νά διακρίνουμε αὐτῶν καί περί τοῦ πῶς αὐτά γίνονται καί ἔρχονται εἰς τό Εἶναι αὐτῶν.

4 Περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά μέ τό θέμα τῶν ἰδεῶν θά εὕρει ὁ ἀναγνώστης εἰς τό τεῦχος 17 τοῦ περιοδικοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ εἰς σχετικό ἄρθρο μου.

5 Ἡ ψυχή ἔχει κέντρο καί περιφέρεια. Τό κέντρο τῆς ψυχῆς, τό ὁποῖο ἔχει ἐνεργό τόν Νόμο τῆς κινήσεως, στόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό συνδέεται μέ τήν καρδιά καί ἐλέγχει τίς κινήσεις της ἐνῶ ἡ περιφέρεια τῆς ψυχῆς συνδέεται μέ τόν ἐγκέφαλο καί ἀποτελεῖ (ὁ ἐγκέφαλος μέ τήν περιφέρεια τῆς ψυχῆς) τήν διάνοιά του.

6 Στήν Καινή Διαθήκη γίνεται μνεία στήν μετενσάρκωση, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς αὐτονόητη στούς μαθητές τοῦ Ἰησοῦ (βλέπε κατά Ματθαῖο κέφ. ΙΑ παρ. 9-15, κέφ. ΙΣΤ παρ. 13-17, κεφ. ΙΖ παρ. 10-13 κατά Μάρκο κεφ. Ἡ πάρ. 27-30, κεφ. Θ παρ. 11-13, Κατά Λουκᾶ κεφ. Θ πάρ. 18-20, κατά Ἰωάννη κεφ. Θ παρ. 2).

7 Ἐννοῶ τούς ὀπαδούς τῶν βιβλικῶν θρησκειῶν (ἑβραϊκῆς, χριστιανικῆς καί μωαμεθανισμοῦ).

Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ ἁρμονία τοῦ ἀρσενικοῦ καί τοῦ θηλυκοῦ εἶναι σέ ὅλα τά ὄντα ὁ μέγας νόμος τῆς Θείας Φύσεως καί τοῦ πνεύματος αὐτῆς, μέ σκοπό τήν παραγωγή τῆς τελειότητας καί μεταμορφώσεως αὐτῶν κατά τήν κλίμακα τῆς ἐξελίξεώς τους.

Ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, ὁ ἄνθρωπος, συμβολίζεται μέ τήν Πυθαγόρεια τετρακτύ, ἐντός τοῦ ἰσοσκελοῦς τριγώνου, τό ὁποῖο πρέπει νά βρίσκεται σέ ἰσορροπία· οἱ πλευρές του ἀντιστοιχοῦν στό νοητικό, τό ψυχικό καί τό σωματικό του Εἶναι.

Ἡ γυναικεία φύση, εἶναι φύσεως συγγενοῦς, πρός ὅ,τι ἁγνό καί εὐγενικό ἀντιπροσωπεύει ἡ Θεά ΑΡΤΕΜΙΣ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς παραδόσεως καί πρέπει διά τοῦ συναισθηματικοῦ πού διαθέτει, νά ἀνεβάζει τόν ἄνδρα, σέ ὁρίζοντα, ἐπίπεδο ὑψηλότερο καί πνευματικώτερο.

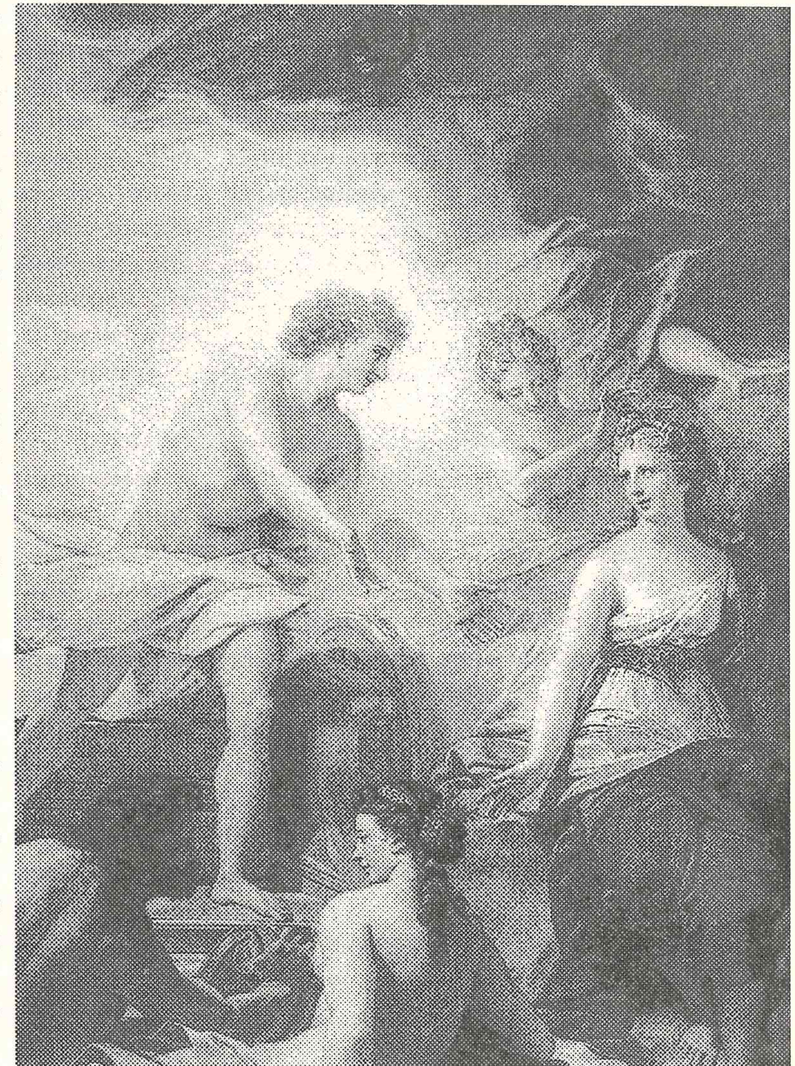
Ἡ ἀνδρική φύση διά τοῦ νοητικοῦ της πρέπει νά ἀνεβάζει ἐπίσης τήν γυναικεία κατά τόν αὐτόν τρόπο καί στό αὐτό ἐπίπεδο γιά νά ἐμπνέεται ἀπό αὐτή σέ μία πορεία ἄθλων ἡρωισμοῦ καί ἐνθουσιασμοῦ ἀπαραιτήτων γιά τήν μεταμόρφωσή τους...

Ὅταν τό ζεῦγος συνεργάζεται ἁρμονικά, μέ σύζευξη νοητικοῦ καί συναισθηματικοῦ, ἐπιτυγχάνεται τό ἰδεῶδες ἀποτέλεσμα μιᾶς συνεχοῦς εὐδαιμονίας καί μεταμορφώσεως τοῦ ἀνδρογύνου ζεύγους, ἱκανοῦ νά δέχεται τίς ἐπιδράσεις καί τό Θεῖο Φῶς, ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός.

Τότε καί τό βιολογικό ἀποτέλεσμα, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους ἔχει ἀνάλογα ἀποτελέσματα, τά ὁποῖα πηγάζουν ἀπό τήν ἀνάλογη πηγή καί συχνότητα, τῶν θείων αὐτῶν φωτεινῶν ἐπιδράσεων. Ἐπιτυγχάνεται, κατά συμβολική ἑρμηνεία, ἐκεῖνο πού συμβολίζεται μέ τόν μῦθο τοῦ Δευκαλίωνα καί τήν μεταμόρφωση τῶν λίθων σέ ἀνθρώπους, τῆς τιτανικῆς φύσεως σέ πνευματικῆς, ὅμοιας τῶν Ὀλυμπίων θεῶν.

Τότε καί μόνο τό ἀνθρώπινο ζεῦγος, θά ἐνσαρκώνει φωτεινές ψυχές καί θά δημιουργεῖ τίς ἀνάλογες προϋποθέσεις τῆς δημιουργίας πνευματικοῦ τους ὀργανισμοῦ.

Ὁ ἀνθρώπινος ἔρως, μεταμορφούμενος καί μετουσιούμενος, παράλληλα πρός τήν συντελούμενη φυσιολογική μεταμόρφωση καί μετουσίωση τοῦ σώματος, μπορεῖ νά ἀποτελέσει τό κλειδί στά μεγαλύτερα μυστήρια τοῦ Σύμπαντος. Μπορεῖ νά μετατραπεῖ, ἀπό τήν χονδροειδῆ παροδική ὀργανική ἡδονή, σέ μεγάλη δύναμη καί πηγή μόνιμης μεταμορφωτικῆς ἐσωτερικῆς εὐδαιμονίας, μέ κύριο συντελεστή, ἄντλησης φωτός καί δυνάμεων, τήν γυναίκα, ὅταν αὐτή ἔχει φωτεινή καί ὥριμη ψυχή, ὅταν ἐνεργοποιεῖται ἀπό ἀνάλογης ποιότητας ψυχή τῆς ἀνδρικῆς φύσεως, κατά τήν διατύπωση τοῦ ποιητή Βηλαρᾶ: «*Σ' ἐμένα ὁ Ἔρως εἶναι τό αἷμα καί ἡ ψυχή γιατί εἶναι τῆς καρδιᾶς μου τό τέλος καί ἡ ἀρχή...*».

Ὅταν κατανοηθοῦν ὅλα αὐτά, **δύο μάστιγες τοῦ ἀνθρώπινου γένους θά ἐκλείψουν, ἡ ἀσκητία ἀφ' ἑνός καί ἡ ἀκολασία ἀφ' ἑτέρου,** διότι ὁ φυσικοπνευματικός Ἔρως εἶναι ἡ ζωή τοῦ κόσμου. Ὅταν κατανοήσουμε ὅτι ὁ προορισμός τοῦ Ἔρωτος εἶναι θεῖος, πρέπει νά ἐκφράζεται κατά τρόπο θεῖο καί αἰώνιο δι' ἀνθρωπίνου μέν σώματος ἀλλά πνευματικοῦ σκοποῦ, ὡς θείου σκεύους ὅπου μέσα του κατοικεῖ ὁ θεός.

Ὅταν δύο ψυχές ἀντιθέτου φύλου ἀγαποῦνται κατ' αὐτόν τόν τρόπο, μέ τήν αἴγλη τοῦ φυσικοπνευματικοῦ ἔρωτος, συντελεῖται ὑποσυνείδητα κάποια βιονομική λειτουργία, μέ ἀνάλογα ἀποτελέσματα, θείων ψυχοπνευματικῶν πτήσεων καί ἐκστάσεων ἀμοιβαίας ὠφελείας, φωτισμοῦ καί μεταμορφώσεως.

Ἡ σάρκα ὄχι ἁπλῶς δέν εἶναι ἐξοβελιστέα, ἀλλά εἶναι ἡ ἐκδήλωση καί ἡ ἔκφανση τοῦ πνεύματος, κατά τήν ἔνσαρκη ζωή. Ἐκεῖ ἐπιτελεῖται τό Θεῖον Ἔργον, στό θεῖον σῶμα, πού εἶναι θεῖον ἐνδιαίτημα καί ναός.

ΣΕΒΑΣΤΕΙΤΕ ΤΟ...

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΙΜΗΣ

Τί εἶναι τιμή; Ἀληθῶς θέμα ἐπί τοῦ ὁποίου δέν δύναται τίς νά ἀπαντήσῃ χωρίς νά διατρέξῃ τόν κίνδυνον νά θεωρηθῇ παραδοξολόγος, καί τοῦτο διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκτός τοῦ ὅτι ἕκαστος ἔχει ἰδίαν περί τῆς τιμῆς ἔννοιαν, ἐκείνην ἡ ὁποία ἀτομικῶς τόν ἐνδιαφέρει, ἀλλά καί μεταξύ τῶν κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων διαφορετική ἔννοια ἀποδίδεται περί τιμῆς.

Ὡς ἐπί τό πλεῖστον οἱ ἄνθρωποι τήν ἔννοιαν τῆς τιμῆς συγχέουν καί μέ ἄλλας ἐκδηλώσεις των ἐπί τῶν μεταξύ των σχέσεων, ἐκείνας ἐπί παραδείγματι τοῦ καθήκοντος, ἑτέρας ἠθικῆς ἀρχῆς τῶν σχέσεων αὐτῶν, τῶν κοινωνικῶν των ὑποχρεώσεων, τῆς μεταξύ των συναλλαγῆς, περισσότερον δέ μέ τάς ἐκδηλώσεις τῶν παθῶν των ἤτοι τοῦ ἐγωϊσμοῦ των πρός ἀπόλαυσιν τῆς ἀτομικῆς των ζωῆς, τοῦ ἀτομικοῦ ὑλικοῦ καί κοινωνικοῦ αὐτῶν κέρδους, τῶν ὀργανικῶν των ἐπιθυμιῶν, τῆς ἀπληστίας των πρός ἀπόλαυσιν τῶν θελγήτρων τῆς ζωῆς, ἅτινα κατά τήν ἐμήν ἀντίληψιν οὐδέν προσθέτουν εἰς τήν ψυχικῆν αὐτῶν ἐξέλιξιν.

Γενικώτερον ἡ ἔννοια τῆς πραγματικῆς φυσικῆς τιμῆς διαφεύγει τῶν ἀντιλήψεων καί τῆς πραγματικῆς γνώσεως αὐτῶν καί διά τούς λόγους τούτους αἰσθάνομαι τήν ὑποχρέωσιν νά διατυπώνω τάς σκέψεις μου περί τῆς πραγματικῆς φυσικῆς ἐννοίας τῆς τιμῆς.

Κατ' ἐμέ τιμή εἶναι ἡ ἐνέργεια, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνη, ἥτις ὡς ἠθικός ψυχικός νόμος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του ἔρχεται ἐπίκουρος εἰς τό ἐξελικτικόν Ἔργον τῆς ψυχικῆς νοητικῆς φύσεως καί εἰδικώτερον εἰς τήν προαγωγήν τήν ἠθικήν καί νοητικήν αὐτῆς.

Δύναμαι νά ἰσχυρισθῶ ὅτι ἡ τιμή εἶναι ὕψιστος ἠθικός νόμος ὅταν ἐκδηλωθῇ καί λειτουργήσῃ ἐπί πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ὁ ἠθικός οὗτος νόμος δέν δύναται ἐν τῇ λειτουργίᾳ του ν' ἀναιρῇ εἰς τάς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις τούς ἄλλους ἠθικούς νόμους, ἀλλά ἀντιθέτως συντρέχει τούτους νά ἐναρμονίζωνται πρός αὐτόν καί οὕτως ἐπιτυγχάνεται ἡ ἠθική καί διανοητική προαγωγή πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν.

Οἱ ἠθικοί νόμοι τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν δέν εἶναι ἄλλο τι παρά ἡ δυναμική ἐπέκτασις εἰς τάς ἐνεργείας των, αὐτῶν τούτων τῶν φυσικῶν νόμων. Τήν τοιαύτην ἐπέκτασιν ἐνεργοῦν αἱ ψυχαί διά τῆς λειτουργίας αὐτῶν, ἐάν πράγματι εἰς τάς μεταξύ των σχέσεις διέπωνται ὑπό τοῦ ἠθικοῦ νόμου τῆς τιμῆς.

Ὁ ἠθικός νόμος τῆς τιμῆς, δύναμαι νά ἰσχυρισθῶ ὡσαύτως ὅτι εἶναι ὁ σύνδεσμος τῶν ἄλλων ἠθικῶν νόμων καί ὁ ὑπέρτατος τούτων, σκοπεῖ δέ ἐν τῇ ἀσκήσει του ὑπό τῶν ἀνθρώπων τήν παροχήν παντός μέσου πρός ὑπερτέραν ἀνέλιξιν τῶν δυνάμεων τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν.

Τά μέσα ταῦτα εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποῖα παρεμποδίζουν τήν ἐμφάνισιν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καί τά περιορίζοντα τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου ἐντός τῆς φυσικῆς τροχιᾶς τῶν λειτουργιῶν αὐτῆς, ὅπως οὕτως ἐπιτυγχάνωνται αἱ μεταξύ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἁρμονικαί σχέσεις αὐτῶν καί ἐξασφαλίζεται ἡ ἀκώλυτος πρόοδος τούτων.

Διά νά ἐπιτυγχάνωνται αἱ ἁρμονικαί αὗται σχέσεις, ἕκαστος ἄνθρωπος ἔδει νά σκέπτεται καί ἐνεργῇ κατ' ἐλευθέραν βούλησιν χωρίς νά διαταράσσῃ τήν ἐλευθέραν βούλησιν τῆς σκέψεως καί ἐνεργείας τῶν ἄλλων, νά διατίθενται πάντες κατά τρόπον μή παρακωλύοντα τήν ἐκδήλωσιν τῶν σκέψεων καί συναισθημάτων τῶν ἄλλων καί τήν πλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν ἐφ' ὅσον ἡ τοιαύτη πλήρωσις δέν δύναται νά περιορίζῃ τήν μή πλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἄλλων, οὔτε διαταράσσῃ τάς ἁρμονικάς σχέσεις πάντων.

Ὁ σεβασμός τῆς ἐλευθέρας διαθέσεως πρός ἐνέργειαν τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, ἐφ' ὅσον ἡ ἐλευθέρα αὕτη διάθεσις δέν ἐμποδίζει τήν ἐλευθέραν διάθεσιν τῶν ἄλλων, τήν διάθεσιν πρός ἐνέργειαν, ἥτις δέν σκοπεῖ νά περιορίσῃ δι' αὐτῆς τά φυσικά καί ἠθικά δικαιώματα καί τήν ἀπόλαυσιν τούτων ὑπό τῶν ἄλλων, εἶναι ὑψίστη ἐκδήλωσις τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καί δι' αὐτῆς προάγονται αὗται εἰς πραγματικήν πνευματικήν ἐξέλιξιν.

Διά νά δυνηθῶ νά φανῶ σαφής εἰς τάς σκέψεις μου, θά ἐξετάσω ἀναλυτικώτερον τήν ἔννοιαν τῆς τιμῆς ὡς ἠθικοῦ νόμου, νόμου προερχομένου ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν φυσικῶν νόμων διά τῶν ὁποίων ρυθμίζονται αἱ λειτουργίαι τῶν οὐσιῶν τῆς φύσεως πρός ἀνέλιξιν τῶν δυνάμεων αὐτῶν καί πλήρωσιν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν εἰς τούς ἀπείρους κόσμους. Θά ἐξετάσω τήν ἔννοιαν ταύτην εἰς αὐτήν ταύτην τήν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Τιμή εἶναι ἡ σκέψις ἤ ἡ πρᾶξις ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου ἥτις χαρακτηρίζεται ὑπό μιᾶς ἀξίας. Ἀξία εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς σκέψεως ἤ τῆς πράξεως τό ὁποῖον προκαλεῖ εἰς ἐντονωτέραν ἐκδήλωσιν τάς ψυχικάς δυνάμεις διά τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται ἡ πρόοδος τῶν ψυχῶν.

Τό οὐσιῶδες τοῦτο γεγονός δυνάμεθα νά τό ἐξετάσωμεν καθολικότερον ἐάν σημειώσωμεν ὅτι οὐδέν ἐν τῇ ἁπανταχοῦ φύσει, ὑλικῇ ἤ πνευματικῇ, δύναται νά ἔχῃ ἀξίαν ἐάν δέν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα διά τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ τήν αὔξησιν τῆς δυναμικότητός του. Τό ὅλον ἄπειρον οἰκοδόμημα τῆς θείας φύσεως, ὑλικῆς καί πνευματικῆς, στηρίζεται εἰς τάς ἀξίας ταύτας, διότι αὗται τοῦ αὐξάνουν τήν δυναμικήν του ἐνέργειαν καί ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης ἐξασφαλίζεται ἡ ἀτέρμων αὐτοῦ ἐξέλιξις καί διά ταύτης ἡ ὕπαρξις τοῦ εἶναι αὐτοῦ.

Εἰδικώτερον ἡ πνευματική ἐξέλιξις τῶν ὄντων αὐτοῦ στηρίζεται εἰς τήν αὔξησιν τῆς δυναμικῆς των ἐνεργείας καί διά ταύτης ἔρχονται ἀπό κατωτέρου

πνευματικοῦ πεδίου εἰς ἀνώτερον τοιοῦτον, ἔρχονται εἰς θειοτέρας ἠθικάς καταστάσεις, αἵτινες τούς ἐξασφαλίζουν τήν εὐδαιμονίαν καί τήν ἀπόλαυσιν πάσης πνευματικῆς χαρᾶς καί εὐτυχίας. Εἰς τούς πνευματικούς κόσμους οἱ φυσικοί νόμοι, οἵτινες διέπουν τάς οὐσίας τῶν ὄντων αὐτοῦ, γίνονται ἐνσυνείδητοι ἠθικοί νόμοι, χωρίς ν' ἀποβάλλουν καί τήν φυσικήν των ἔννοιαν διότι δι' αὐτῆς ρυθμίζεται ἡ λειτουργία τοῦ εἶναι των. Ὡς ἠθικοί νόμοι διέπονται ὑπό τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς βουλήσεως πρός ἄσκησιν καί ἐνέργειαν. Τοῦτο εἶναι τό μέγα χαρακτηριστικόν τῶν πνευματικῶν ὄντων.

Οἱ ἠθικοί νόμοι τοῦ ἀνθρώπου ἔδει νά ἦσαν ἐνσυνείδητοι ἀφοῦ ὑπάρχει ἐν αὐτῷ ὁ νόμος τῆς βουλήσεως πρός ἐνέργειαν. Εἶναι τοιοῦτοι; Δέν δύναμαι εἰς τό ἐρώτημα τοῦτο ν' ἀπαντήσω, ἡ ἔρευνα δύναται νά τό ἀποδείξῃ.

Αἱ πράξεις καί αἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων πρέπει νά στηρίζωνται εἰς τούς ἐνσυνείδητους ἠθικούς νόμους, ὅτε ὑπαγορεύεται ἐκ τούτων ὅτι πᾶσα ἀνθρωπίνη σκέψις ἤ πρᾶξις, πρέπει νά ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα μίαν ἀξίαν, τήν ἐκδήλωσιν μιᾶς ὑπερτέρας ψυχικῆς δυνάμεως.

Ὅταν ἔχουν τοιοῦτο ἀποτέλεσμα χαρακτηρίζονται ὡς σκέψεις καί πράξεις τιμῆς καί αὕτη εἶναι ἡ πραγματική ἔννοια τῆς τιμῆς διότι ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ἀξίαν.

Ἐάν δέν προκύπτει τοιοῦτο ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν σκέψεων καί τῶν πράξεων, δέν προσλαμβάνουν αὗται ἠθικήν ἔννοιαν, τήν ἔννοιαν τῆς τιμῆς.

Σκέψεις καί πράξεις τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες δέν προκαλοῦν τήν ἐκδήλωσιν ὁμαλῶν λειτουργιῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί ψυχικῶν δυνάμεων αὐτῶν, δέν ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα ἀξίαν καί διά τοῦτο δέν ἔχουν ἠθικήν ἔννοιαν καί εὑρίσκονται ἔξω τῆς ἐννοίας τῆς τιμῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων δυνάμεθα νά κρίνωμεν ποῖαι ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καί σκέψεων προσλαμβάνουν τήν ἔννοιαν τῆς τιμῆς καί ποῖαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων εὑρίσκονται εἰς τό ἐπίπεδον τῆς ἠθικῆς καί διακοσμοῦνται ὑπό τῆς ἐννοίας τῆς τιμῆς.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ

Αἴφνης ἀνάβουν οἱ πυρσοί, βοοῦν τά κρόταλα, ἄδουν οἱ αὐλοί
τά πόδια μου κτυπάω καί μπαίνω στόν χορό, τά χέρια μου σηκώνω
ψηλά στόν οὐρανό καί κάνω ἔκκληση στόν ἴδιο τόν θεό:

Διόνυσε ὕψιστε θεέ, μώβ πράσινε, μπλέ καί χρυσαφί τήν μάσκα σου
χαράσσω τήν ἀρχετυπική καί σύντροφο σέ κράζω καί ἐλευθερωτή

Στάξε τόν οἶνο τόν οἶνο τόν ἀψύ καί σεῖσε καί ἀνάδυσε τήν ἀδρανῆ ψυχή
καί δώστης κίνηση, ἐνέργεια, ζωή καί μεταμόρφωσέ την μέ ἔρωτα νά ζεῖ
καί φέρε τούς ἀνθρώπους κοντά νά ἐρωτευθοῦν
καί φέρε τίς ἰδέες γιά νά ἀπογειωθοῦν.

Ἐσύ πού ἐλευθερώνεις τό φῶς μέσ' τήν σιωπή, ἐλευθέρωσε καί σῶσε
τήν σκλάβα τήν ψυχή καί δώστης τό ἐννέα νά ἀνέβει στήν κορυφή.

Ἀριάδνη

Ἡ Ἑλληνική Μυθολογία ἡ ὁποία ἔχει βάρβαρα κακοποιηθῆ καί ὑποβιβασθῆ ἀπό ἐπιπόλαιους, ἰδιαίτερα ξένους ἑρμηνευτές της, **ἀποτελεῖ τήν συμβολική Θεολογία τῶν Ἀρχαίων Μυστηρίων καί ἀποκαλύπτει, διά τῶν συμβόλων καί τῶν ἀλληγοριῶν της, ἀναλλοίωτες ἀλήθειες καί νόμους φυσικούς καί πνευματικούς.**

Ἐκεῖνο πού εἶναι στήν κυριολεξία του ἀνόητο, εἶναι ὁ ἰσχυρισμός τους ὅτι ἡ ἀρχαία θρησκεία εἶναι εἰδωλολατρική, ἀγνοῶντας ὅτι αὐτή ὑπῆρξε πίστη ὄχι μόνον τῶν ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων ἀλλά καί ὅλων τῶν μεγάλων σοφῶν καί φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἡ ἀρχαία λατρεία δέν ἦταν εἰδωλολατρική, ἀλλά ἰδεολατρική, πνευματόδοξη καί φυσιολατρική, ἔχουσα ἀφιερωμένο ἰδιαίτερο βωμό εἰς "τόν Ἄγνωστον Θεόν", τόν **ἀπρόσωπο Καθολικό Λόγο** ἤ ἄλλως τόν Θεό δημιουργό τῆς Θείας Φύσεως, τῶν ὁρατῶν καί ἀοράτων μέσα σ' αὐτήν.

Τό Δωδεκάθεον ἀποτελεῖ τήν κατάσταση ἐκείνη τῆς τάξεως ἡ ὁποία διεμορφώθη μετά τήν Τιτανομαχία, μεταξύ τῶν πρώτων θεοποιηθεισῶν, εἰς τόν πνευματικό κόσμο ὡρίμων ψυχῶν, πού συνεκρότησαν τήν κυριαρχία του, ἐπί τοῦ πνευματικοῦ Ὀλύμπου, μετά τήν συντριβή τῶν ἀρνητικῶν δυνάμεων καί τήν ἀποκατάσταση τῆς Θείας τάξεως καί Ἁρμονίας, στήν ἐξέλιξη τῆς καθόλου Φύσεως, τήν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἀποκαλοῦσαν Θεία Μητέρα.

Γιά τόν λόγο αὐτόν ἔχουν τοποθετήσει στά Μυσταγωγικά του κέντρα τίς κυριαρχίες τοῦ Δωδεκαθέου, στούς ἀναλόγους κύκλους τῶν ζωδίων καί τῶν ἀστερισμῶν, μέ τίς ἀνάλογες ἰδιότητες καί τά φυσικά γεγονότα τῶν μηνιαίων μεταβολῶν, ἀποκαλῶντας τους θείους Φοίβους, ὅπως τοῦτο ἀναπαρίσταται σέ ἀρχαίους ναούς καί ἀπεικόνιζαν τούς ἐκδηλουμένους κόσμους, ὑποδεικνύοντας τήν ἐναρμόνιση τῶν ἀνθρώπων πρός τόν παγκόσμιο ρυθμό, τήν κοσμική τάξη καί θεία νομοτέλεια. Στήν ἀρχαιότητα δέν ἐδέχοντο πρός μύηση τούς μητραλοῖες (τούς τήν Μητέρα τύπτονας ἤ φονεύοντας) ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν **Θεία Φύση** καί τούς νόμους της, τούς ὁποίους ἡ ἄφρων ἐπέμβαση τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ψευδοεπιστήμης του, καθημερινῶς κακοποιεῖ, παραβιάζοντας τήν θεία νομοτέλειά της.

Τά ἀρχαῖα Μυστήρια, δίδασκαν καί ἀπεκάλυπταν νόμους φυσικούς καί πνευματικούς, τῶν κραταιῶν καί ἐνδόξων δυνάμεων τῆς Θείας Φύσεως. Ἦσαν σκηνώματα γνωσιολογικά τῶν ΝΟΜΩΝ.

Οἱ δέ Μυσταγωγοί καί Ἱεροφάντες ἐχειρίζοντο τήν γνώση αὐτήν τῆς Ὑψηλῆς Τέχνης καί τοῦτο μετέδιδαν στούς μυουμένους στά Μυστήρια.

Σ. Νάγος

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Δέν γνωρίζω ἐάν δοθεῖ ὁρισμός τοῦ τί εἶναι πίστις. Διά νά ἔχωμεν ὅμως σαφῆ ἔννοια τοῦ Εἶναι αὐτῆς, ἀνάγκη νά γνωρίσωμεν πῶς γίνεται τοῦτο.

Κατ' ἐμέ ἡ ΠΙΣΤΙΣ ἀνάγεται εἰς τά ἀνθρώπινα συναισθήματα. Διά νά κατανοηθεῖ ὅμως ὡς συναίσθημα πρέπει νά κατανοηθεῖ, πῶς τοῦτο γίνεται καί πῶς ἔρχεται εἰς τό Εἶναι τό συναίσθημα τοῦτο, διότι τό νά λέγεται ἁπλῶς ὅτι εἶναι ψυχική ἐκδήλωσις τοῦτο καί μόνον δέν ἀρκεῖ. Εἶναι ἀληθές ὅτι τά συναισθήματα ἐκδηλοῦνται ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, πάσης δύναμαι νά ἰσχυρισθῶ ψυχῆς.

Διά νά ἐκδηλοῦνται ὅμως ἐκεῖθεν αἱ ψυχικαί δυνάμεις, πρέπει νά λαμβάνουν αὗται καί ἔννοιαν γνωστικήν, διότι ἄνευ τῆς τοιαύτης ἐννοίας δέν δύνανται νά ὑπάρχουν συναισθήματα ἐν ἐνεργείᾳ. **Ποτέ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει δέν δύναται νά ὑπάρξει καί νά ἐνεργεῖ συναίσθημα ἄνευ γνωστικῆς ἰδιότητος, ἀδιάφορον ἄν ἡ γνωστική αὐτοῦ ἰδιότης εἶναι φωτεινή ἤ ὄχι.**

Γιά νά κατανοηθεῖ τοῦτο ἀρκεῖ νά εἴπωμεν ὅτι τά συναισθήματα ἄνευ τῆς γνωστικῆς αὐτῶν ἰδιότητος δέν δύνανται νά γνωσθοῦν ὡς τοιαῦτα. Ἀλλ' οὔτε δύνανται νά ὑπαχθοῦν τά συναισθήματα εἰς τήν κατηγορίαν τῶν ἰδεῶν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέν θά ἐλάμβανον διαφορετικήν ὀνομασίαν τῶν ἰδεῶν.

Θά εἴχωμεν τότε μόνον ἰδέας καί σύνθεσιν αὐτῶν εἰς γνώσεις καί οὐχί συγκεκριμένην κατηγορίαν συναισθημάτων ὡς ἐπίσης καί αἰσθημάτων τά ὁποῖα ἐπίσης ὀφείλομεν νά διακρίνωμεν αὐτῶν καί περί τοῦ πῶς αὐτά γίνονται καί ἔρχονται εἰς τό Εἶναι αὐτῶν.

Εἶναι φανερόν ἐκ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ὄντων ὑπάρχουν καί ἐνεργοῦν **ἰδέες, αἰσθήματα**, ὡς ἐπίσης καί **συναισθήματα**. Αἱ ψυχικαί αὗται ἰδιότητες πρέπει νά διευκρινισθεῖ πῶς προέρχονται.

Κατ' ἀρχήν τό ὅτι ὑπάρχουν καί ἐνεργοῦν ἰδέες, αἰσθήματα καί συναισθήματα καθίσταται πρόδηλον ἐκ τοῦ φαινομένου ὅτι ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν ἐμφανίζουν μεταξύ αὐτῶν ἀντιφάσεις, ὡς τοῦτο συμβαίνει πλειστάκις ὅταν τό περιεχόμενον τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν ἰδεῶν ἀποκρούεται ἐν τῇ ἐνεργείᾳ του ἀπό ἄλλην ψυχικήν ἐκδήλωσι προερχομένη ἐκ τῆς ἰδιότητος τῶν αἰσθημάτων ἤ τῆς ἰδιότητος τῶν συναισθημάτων ἤ καί ἀντιστρόφως.

Τό φαινόμενον τοῦτο συνήθως τό κατατάσσωμεν (ἀποδίδωμεν) εἰς ἐνέργειαν τῆς συνειδήσεώς μας ἤ καί στίς

ἐνεργοῦσες σκέψεις μας κατά τῆς ἐκδηλώσεως τῆς συνειδήσεώς μας. Δηλαδή μεταξύ τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν ἰδεῶν καί τοῦ περιεχομένου τῆς συνειδήσεώς μας διεξάγεται πάλη περί ἐπικρατήσεως.

Ὡσαύτως ὁμοία πάλη διεξάγεται μεταξύ τῶν ἰδεῶν μας καί τῶν αἰσθηματικῶν μας ἐκδηλώσεων. Ὡς καί ἀνωτέρω εἴπωμεν ἀνάγκη τά φαινόμενα ταῦτα νά ἑρμηνευθοῦν καί καθορισθοῦν, διότι ἄνευ τούτου, ἄνευ δηλαδή τοῦ νά γνωρίσωμεν τό πῶς γίνονται οἱ ἰδέες, τά αἰσθήματα καί τά συναισθήματα καθίσταται ἀδύνατον νά καθορισθεῖ καί ἡ διαφορετική ἔννοια αὐτῶν. Δηλαδή τί εἶναι ἰδέες, τί εἶναι αἰσθήματα καί τί εἶναι συναισθήματα.

Διά τοῦ τρόπου δέ αὐτοῦ θά γνωσθεῖ ὄχι μόνον ὅτι οἱ ἐκδηλούμενες ἐν ἐνεργείᾳ ἰδέες ἡμῶν εἶναι συνειδητές, ὅτι συνειδητά εἶναι καί τά ἐκδηλούμενα αἰσθήματα καί συναισθήματά μας παρά τό ὅτι ἐν τῇ ἐκδηλώσει αὐτῶν ἔχουν ἀντιθέσεις.

Τό ὅτι ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές εἶναι συνειδητές σημαίνει ὅτι ὅλες ἔχουν περιβληθεῖ μέ γνωστικές ἰδιότητες. Ὅτι τίς γνωστικές ἰδιότητες δέν δυνάμεθα ἤ νά ὁρίσωμεν ὡς οὐσιαστικήν ἔννοιαν τῆς γνώσεως ἡ ὁποία καί γίνεται ἐν τῇ φύσει τῶν ὄντων, ἀλλά καί διά τοῦ καθορισμοῦ τοῦ πῶς ταῦτα γίνονται καί καταμερίζονται στίς ἐνέργειές των εἶναι καί ὁ μόνος τρόπος διά τοῦ ὁποίου θά ἔχωμεν καί ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

ΑΙ ΙΔΕΑΙ. Λέγομεν ὅτι **αὗται γίνονται ἐκ τῆς ἀναπλάσεως ἐν τῇ διανοίᾳ μας τῶν φυσικῶν παραστάσεων**. Ἀλλά ἐπί ποίου οὐσιαστικοῦ γίνεται ἡ ἀνάπλασις αὐτή; Ἐπί τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας; Ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει θά ἔπρεπε ὁμοία ἀνάπλασις νά ἐγίνετο ἐπί πάσης ὀργανωμένης καί λειτουργούσης μορφῆς τῆς φύσεως.

Δυνάμεθα νά ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἡ χημική ἐνέργεια τῆς φύσεως ἑνός φυτοῦ, ὡς καί ἡ καθόλου αὐτοῦ τοιαύτη, δέν ἐμφανίζει πλήρη ἐπαφή πρός τάς ἄλλας μορφάς τοῦ περιβάλλοντος αὐτῆς καί ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφῆς ταύτης δέν δέχεται τάς ἐπιδράσεις τῶν ἄλλων μορφῶν;

Δυνάμεθα νά ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφῆς ταύτης δέν ἐξαρτᾶται ἡ συντήρησις αὐτοῦ διά τῆς θρέψεως ὡς καί ἡ ἐν γένει λειτουργία αὐτοῦ;

Δυνάμεθα ἀκόμη νά ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἡ μορφή τοῦ φυτοῦ τούτου δέν συναποτελεῖ ἁρμονικόν συνδυασμόν ἐνεργειῶν μετά τῶν ἄλλων μορφῶν τῶν ὄντων καί τῶν ἄλλων ἀψύχων μορφῶν τῆς φύσεως;

Καί ἀφοῦ διά τῆς ἐπαφῆς τῶν μορφῶν τῶν ὄντων πρός τάς ἀψύχους μορφάς γίνεται εἰς τάς μορφάς τῶν ὄντων ἡ ἐγκεφαλική λειτουργία τῶν παραστάσεων, ἡ ἀνάπλασις αὐτῶν εἰς ἰδέας καί ἡ ἀποταμίευσίς των εἰς τήν μνήμην, διατί τοῦτο νά μή γίνεται καί εἰς τάς λειτουργίας τῶν ἀψύχων μορφῶν, ἀφοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας τῆς Φύσεως καί εἰδικῶς ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων τῆς οὐσίας ταύτης γίνονται καί αἱ μορφαί τῶν ψυχικῶν ὄντων ὡς καί ἐκεῖναι τῶν μή ψυχικῶν;

Τί εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον δίδει εἰς τάς μορφάς τῶν ὄντων τήν ἀτομικήν αὐτῶν βούλησιν, τήν διάθεσιν πρός

ἀτομικήν ἐνέργειαν, τήν ἀτομικήν αὐτῶν κίνησιν;

Ἤ μήπως τά φαινόμενα αὐτά δέν ἀποτελοῦν χαρακτηρισμόν μεταξύ τῶν ἀψύχων μορφῶν καί ἐκείνων τῶν ὄντων; Ἤ μήπως ἀκόμη καί αἱ μορφαί τῶν ὄντων καί αἱ ἄψυχοι τοιαῦται δέν διέπονται τουλάχιστον ἐν τῷ περιβάλλοντι ἡμῶν ἀπό τούς αὐτούς ψυχικούς νόμους;

Τά ἀνωτέρω ἐρωτήματα εἶναι ἀρκετά νά μᾶς ὠθήσουν εἰς τήν σκέψιν, ὅτι εἰς τάς μορφάς τῶν ὄντων ὑπάρχει καί ἄλλος παράγων, τήν οὐσίαν τοῦ ὁποίου ὀφείλομεν νά ἐρευνήσωμεν καί τοῦ ὁποίου αἱ δυνάμεις εἶναι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζουν τήν αἴσθησιν, τήν συνειδητήν αἴσθησιν, διά τῆς ὁποίας γίνεται ἡ ἐπαφή πρός τάς παραστάσεις τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως αἱ ὁποῖαι διαβιβάζονται ὑπό τῆς αἰσθήσεως πρός τό κέντρον αὐτῆς, ἀναπλάσσονται ἐκεῖ καί ἀποτυποῦνται εἰς τάς δυνάμεις τοῦ παράγοντος τούτου, ὅτε αἱ δυνάμεις αὗται λαμβάνουν τήν ἔννοιαν τῶν ἰδεῶν.

Ὁ παράγων αὐτός εἶναι ἡ ἀτομική ψυχή ἑκάστου ὄντος καί αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἐκδηλοῦνται εἰς λειτουργίαν μόνον διά τῆς λειτουργίας τῶν ὀργάνων τῆς ὀργανικῆς μορφῆς. Δέν δύνανται ἄλλως νά ἐκδηλωθοῦν αἱ δυνάμεις τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς τῶν ὄντων, διότι διά νά ἐμφανισθοῦν αὗται ὑπό τήν ἔννοιαν τῶν ἰδεῶν, τῶν αἰσθημάτων καί τῶν συναισθημάτων πρέπει δι' εἰδικῆς ὀργανώσεως τῆς μορφῆς νά ἔλθουν εἰς ἐπαφήν πρός τόν φυσικόν κόσμον καί διά τῶν καθέκαστα λειτουργιῶν αὐτῆς νά μεταβληθοῦν ἀπό ἁπλάς δυνάμεις εἰς αἰσθητικάς, ἰδεατάς καί συναισθηματικάς τοιαύτας.

Ἐάν εἰς τάς ἀψύχους μορφάς τῆς Φύσεως αἱ οὐσίαι αὐτῆς ἐκδηλοῦν τάς δυναμικότητάς των πρός ἐνέργειαν καί δι' αὐτῆς εἰς προαγωγικήν τοιαύτην, εἰς τάς μορφάς τῶν ὄντων ἐπιτελεῖται οὐχί μόνον τοῦτο, ἀλλά καί ἡ ἐκδήλωσις τῶν δυνάμεων τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν εἰς ὁμοίαν ἐνέργειαν, διά τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ καθόλου προαγωγή αὐτῶν καί ἡ μετατροπή τῶν δυνάμεων αὐτῶν εἰς αἰσθητικά, ἰδεατά καί συναισθηματικά περιεχόμενα τούτων.

Πῶς γίνεται ὅμως τό οὐσιαστικόν Εἶναι τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν; Τοῦτο ἐπίσης πρέπει νά ἐρευνηθεῖ. Τό οὐσιαστικόν τοῦτο δύναται νά εἶναι ξένον πρός τό ὅλον οὐσιαστικόν τῶν κόσμων; Ἐάν τοῦτο ἦτο ἀληθές, τότε ποῖον δύναται νά εἶναι **τό διάμεσον**, τό οὐσιαστικό διάμεσον τό μεταξύ τῶν δύο τούτων, τό φέρον εἰς ἕνωσιν καί συνεργασία αὐτά;

Εἰς τό ἐρώτημα τοῦτο δέν θά δυνηθῇ τις νά ἀπαντήσῃ μετά λογικῆς ἱκανοποιήσεως. **Τό οὐσιαστικόν τῶν κόσμων δέν δύναται νά εἶναι ξένον καί ἄσχετον πρός τό οὐσιαστικόν τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν.** Τό οὐσιαστικόν τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν εἶναι μία ἐξέλιξις τοῦ οὐσιαστικοῦ τῶν κόσμων μεταξύ ὅμως τῶν ὁποίων ὑπάρχει διαφορά ὅσον ἀφορᾶ τό ποσόν τῶν ἐνεργητικῶν των δυνάμεων.

Τό οὐσιαστικόν τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν ἀπό ἀπόψεως δυναμικῆς εἶναι κατά πολύ ὑπέρτερον τοῦ οὐσιαστικοῦ τῶν μορφικῶν κόσμων χωρίς νά διέπονται ἀμφότερα ἀπό τόν αὐτόν ἀριθμόν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων των.

Εἰς τό οὐσιαστικόν τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν δέν λειτουργοῦν μόνον οἱ φυσικοί νόμοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν εἰς τάς ἀψύχους μορφάς τῶν κόσμων, ἀλλά καί ἄλλοι νόμοι μεταγενεστέρας ἐκδηλώσεως καί αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διακανονίζουν τάς λειτουργίας τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν, ἐν συνδυασμῷ καί συνεργασίᾳ ἐνεργείας πρός τούς πρώτους.

Οἱ πρῶτοι διακανονίζουν τάς σχέσεις τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν πρός τάς ὀργανικάς των μορφάς καί τούτων πρός τό σύνολον τῶν μορφῶν τοῦ περιβάλλοντος αὐτῶν κόσμου, οἱ δεύτεροι ὅμως τάς λειτουργίας τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν οἱ ὁποῖοι ἐκδηλοῦνται διά τῶν μορφῶν.

Ἄνευ τῶν πρώτων νόμων οἱ δεύτεροι δέν δύνανται νά ἐκδηλωθοῦν εἰς ἐνέργειαν, διότι ἄνευ ὀργανικῶν μορφῶν δέν δύνανται νά ἔλθουν εἰς λειτουργίαν αἱ ἀτομικαί ψυχαί καί δι' αὐτῶν νά ἐκδηλώσουν τάς δυνάμεις των καί τάς μεταβάλλουν εἰς ἰδέας, αἰσθήματα καί συναισθήματα.

Ἄνευ τῶν ὀργανικῶν μορφῶν αἱ οὐσίαι τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν ὄχι μόνον δέν θά ἐξεδήλουν τάς δυνάμεις των διά νά προσλάβουν τήν ἔννοιαν τῶν συνειδητῶν ἐνεργειῶν, ἀλλά καί θά ἔμεναν εἰς παθητικότητα ἡ δέ παθητικότης δέν θά ἐπέτρεπε ἐκδήλωσιν καί λειτουργίαν τῶν δυνάμεών των.

Ὅ,τι δέν δύναται νά ἐκδηλώσῃ εἰς λειτουργίαν τάς δυνάμεις του καί εἰς πολλαπλασιασμόν τάς ἐνεργείας του, δέν δύναται καί νά ὑπάρχῃ, νά ἔχῃ ἔννοιαν τοῦ Εἶναι του.

Πᾶσα σκέψις ἀντίθετος ταύτης αὐτόχρημα καταδικάζεται ὡς μή φυσική.

Ἡ ἔννοια τῆς ἐξελίξεως στηρίζεται εἰς τόν ὁρισμόν τοῦ λειτουργεῖν καί πολλαπλασιάζειν τάς ἐνεργείας, ἐάν δέν θέλομεν τήν λέξιν ταύτην (ἐξέλιξις) νά τήν καθιστῶμεν ἄνευ συγκεκριμένης ἐννοίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται κατάδηλος καί ὁ σκοπός τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως καί ἡ διά τῶν μορφῶν τούτων ἀνέλιξις τῶν δυνάμεων τῶν οὐσιῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι τάς ἀποτελοῦν.

Αἱ οὐσίαι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τάς μορφάς τῆς φύσεως εἶναι δύο τόν ἀριθμόν: ἐκείνη ἡ ὁποία ἐμφανίζει τήν ἔννοιαν τοῦ ἀπείρου χώρου, ἡ ὁποία εἶναι συνεχής πρός ἑαυτήν καί προσλαμβάνει τήν ἔννοιαν τοῦ περιέχοντος τῶν ἀπείρων κόσμων, ἄνευ τοῦ ὁποίου περιέχοντος τῶν ἀπείρων κόσμων δέν θά εἴχαμεν ἔννοιαν, ἄν μή ἑτέρα οὐσία μοριακή δέν ἐπλήρου τόν χῶρον τοῦτον ἡ ὁποία εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐμφανίζει τήν μοριακήν κατάστασιν αὐτῆς καί ἡ ὁποία προσλαμβάνει τήν ἔννοιαν τοῦ περιεχομένου.

Ἐκ τῶν δύο τούτων οὐσιῶν μή ἐχουσῶν ἕτερον αἴτιον ἐκπορεύσεώς των, ἀλλά ἀϊδίων, συνίστανται αἱ μορφαί τῶν κόσμων. Αἱ μορφαί συντίθενται ἐκ μοριακῆς οὐσίας καί ἑκάστη εὑρίσκεται ἐν χώρῳ.

Οὐσιαστικός χῶρος ὡς περιέχων καί οὐσιαστικόν περιεχόμενον ἔξω τῆς ἐννοίας ταύτης καθιστοῦν τήν ἔννοιαν τῶν κόσμων ἀκαθόριστον καί ἄγνωστον, δι' ὅ καί ἡ οὐσιαστική ἔννοια τοῦ χώρου δέν γίνεται ἀποδεκτή ὑπό τινῶν φιλοσόφων. Αἱ συντεθιμέναι ἐκ τῶν δύο τούτων οὐσιῶν μορφαί τῶν κόσμων ἐμφανίζουν ἐν ἑαυταῖς καί κινητικόν

Εἶναι, δρῶσαι δέ ἐν χώρῳ καί κινούμεναι ἐν αὐτῷ ἐμφανίζουν τήν ἔννοιαν τοῦ χρόνου, ἄρα ὑπάρχει καί **ὁ χρόνος ὡς παράγωγον τῆς κινήσεως.**

Ἐπειδή ὅμως ἡ κίνησις εἶναι δυναμική ἐνέργεια τῆς ἑτέρας οὐσίας ἐκ τῆς ὁποίας γίνονται καί αἱ μορφαί τῶν κόσμων, ἄρα καί ὁ χρόνος ὡς παράγωγον τῆς κινήσεως εἶναι οὐσιαστικός, ἀφοῦ γίνεται ἐκ δυνάμεως οὐσιαστικῆς.

Τίποτε δέν δύναται νά ἔχῃ ἀφηρημένην ἔννοιαν εἰς τούς ἀπείρους κόσμους καί νά μήν εἶναι παράγωγον τοῦ οὐσιαστικοῦ Εἶναι αὐτῶν.

Ἡ ὡς πρώτη ὀνομασθεῖσα οὐσία, ἡ συνεχής πρός ἑαυτήν, γίνεται τό συνδετικόν αἴτιον τῶν μορίων τῆς δευτέρας τοιαύτης.

Ἕκαστον τῶν μορίων ὡς εὑρισκομένων ἐν χώρῳ περιβάλλεται ὑπό τῆς πρώτης οὐσίας, συνεργαζόμεναι δέ αἱ δύο οὐσίαι ἐπηρεάζουν ἡ μία τήν ἄλλην, ἐκδηλοῦν τάς δυναμικότητάς των, διά τῶν ἐκδηλώσεων δέ τούτων συγκροτοῦν τάς μορφάς. Εἰς ἑκάστην τῶν μορφῶν λειτουργοῦν ἀμφότεραι. Ἡ λειτουργία των ὅμως αὕτη φθάνει μέχρι σημείου τινός, ἐκείνου τό ὁποῖον ἐπιτρέπει τήν συνεργασίαν των, ὁπότε ἀκολούθως τείνει εἰς τήν ἀποσύνθεσιν τῶν μορφῶν, ἵνα ἐκ νέου ἀνασυνθέσουν ἀρτιωτέρας τοιαύτας διά νά ἐκδηλώσουν αὗται μείζονας δυναμικότητάς των.

Τό ἔργον των αὐτό γίνεται μέχρι τῶν ἀρτιωτέρων μορφῶν ἑκάστου περιβάλλοντος. Διά τῶν ἀρτιωτέρων μορφῶν ἐκδηλοῦν ὅλας τάς δυναμικότητας καί ἐνεργείας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νά τάς φέρουν εἰς ἀδιάσπαστον ἕνωσιν.

Ἡ ἕνωσις αὐτή ἐμφανίζει τί τό διάφορον τῆς προτέρας αὐτῶν καταστάσεως. Κατ' αὐτήν ἀντί ἡ οὐσία τοῦ χώρου, ἡ συνεχής, νά περιβάλῃ τό ἄτομον ἤ τό μόριον τῆς ἑτέρας, συνεπείᾳ διαστολῆς του, λόγῳ ἐκδηλώσεως δυναμικοτήτων του, εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ καί συναποτελεῖ μετ' αὐτοῦ ἕν ἀδιαχώριστον Εἶναι.

Τό Εἶναι τοῦτο, εἶναι **ἡ ἀτομική ψυχή** καί διαφέρει τῶν ἄλλων μορίων, διότι ἐκεῖνα περιβάλλονται ὑπό τῆς οὐσίας τοῦ χώρου, ἐνῶ ἡ ἀτομική ψυχή ἔχει ἐν ἑαυτῇ τόν χῶρον. Αἱ δύο οὐσίαι διά τῆς ἐκδηλώσεως τῶν δυνάμεων αὐτῶν εἰς τάς διαφόρους μορφάς ἔφθασαν εἰς ἕνωσιν καί δέν συνέχονται πλέον πρός τό ἄπειρον διότι περιβάλλονται ὑπό τῆς οὐσίας τοῦ χώρου, ἀλλά συνέχονται διά τῆς ἐν ἑαυταῖς ὑπαρχούσης οὐσίας τοῦ χώρου καί τό γεγονός τοῦτο τάς φέρει εἰς ἔτι μεγαλυτέρας ἐκδηλώσεις δυνάμεων, ὥστε νά παράγεται ἐξ αὐτῶν ἰδία ἀτομική των κίνησις καί ἐνέργεια, νά προάγωνται εἰς ἐκδήλωσιν ἰδίας βουλήσεως καί νά ἐμφανίζουν ὅλα τά ψυχικά φαινόμενα.

Ἀλλά διά νά παραχθοῦν ὅλα τά φαινόμενα ταῦτα, ἔχουν ἀνάγκην ὀργανισμῶν εἰδικῶν καί ὀργανικοί εἰδικοί εἶναι οἱ ὀργανισμοί τῶν ψυχικῶν ὄντων.

Διά τῶν ὀργανισμῶν τούτων ἐπιτυγχάνουν νέας ἐκδηλώσεις δυνάμεών των καί αἱ δυνάμεις των αὗται εἶναι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζουν τά φαινόμενα αὐτῶν. Ἐπιτυγχάνουν ἀκόμη τήν προαγωγήν τῶν ὀργανισμῶν των οὕτως διά μακρᾶς των ἐξελίξεως, φθάνουν εἰς τόν σχηματισμόν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καί προχωροῦν καί πέραν αὐτοῦ διότι οὐδαμοῦ

δύναται νά σταματᾶ ὁ ροῦς τῆς ἐξελίξεώς των.

Δέν εἶναι δυνατόν αἱ ἀτομικαί ψυχαί ἄνευ ὀργανισμῶν νά ἔρχωνται εἰς ἐπαφήν πρός τόν καθόλου μορφικόν κόσμον, διότι οὗτος ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενον, αἱ παραστάσεις τοῦ ὁποίου γίνονται τό αἴτιον τῆς ἀναπλάσεως εἰς τάς ἐξωτερικευθείσας διά τῶν ὀργανισμῶν δυνάμεις τῶν ψυχῶν, εἰς σχηματισμόν αὐτῶν εἰς ἰδέας, αἰσθήματα καί συναισθήματα, διά τῆς αὐξήσεως τῶν ὁποίων χωροῦν εἰς ὑψηλοτέρας ἀνελίξεις.

Τό οὐσιαστικόν Εἶναι τῶν ψυχῶν ὡς ἀποτελούμενον ἐκ δύο οὐσιῶν, συνεργαζόμενον μετά τῶν ὀργανισμῶν των, ἐξωτερικεύει δι' αὐτοῦ τάς δυνάμεις του. Αἱ δυνάμεις τοῦ οὐσιαστικοῦ Εἶναι τούτου ἔχουν δύο ἰδιάζοντας χαρακτῆρας, αἱ μέν τῆς συνεχοῦς οὐσίας νά διαπλάσσονται διά τῶν ἐπιδράσεων τῶν ἐξωτερικῶν παραστάσεων εἰς ἰδέας τῆς ἀτομικῆς ἤ μοριακῆς οὐσίας εἰς αἰσθήματα καί συναισθήματα.

Πρό ὅμως τῆς διαπλάσεως ταύτης, ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις τοῦ οὐσιαστικοῦ Εἶναι τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν, διά τῆς μεταξύ των συνεργασίας καί ἀλληλεπιδράσεως ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ ὄντος, ἀποτελοῦν τήν ἐμφάνισιν τῆς αἰσθήσεως, διά τῆς ὁποίας ἔρχονται εἰς ἐπαφήν πρός τόν μορφικόν κόσμον.

Ἡ αἴσθησις τοῦ ὅλου ψυχικοῦ ὄντος γίνεται διά τῆς λειτουργίας τοῦ συνόλου αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ μετά τό γεγονός τοῦτο **διάπλασις ἰδεῶν** γίνεται μέν διά τῶν ἐξωτερικευθεισῶν δυνάμεων τῆς ἐν αὐτῷ ὑπαρχούσης συνεχοῦς οὐσίας, **τῶν αἰσθημάτων** δέ διά τῆς ἐν αὐτῷ ἐπίσης ὑπαρχούσης ἀτομικῆς τοιαύτης. **Αἱ δυνάμεις ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι γίνονται αἰσθήματα δέν ἔχουν εὐθύς ἀμέσως κατά τόν σχηματισμόν των καί γνωστικήν ἔννοιαν, προσλαμβάνουν ὅμως τοιαύτην εὐθύς ὡς γίνει ὁ σχηματισμός τῶν ἰδεῶν.**

Εἰς τάς ἰδέας μεταβιβάζεται ἡ ἔννοια τοῦ αἰσθήματος καί ἀντιθέτως, διότι αἱ δυνάμεις αἵτινες μετεβλήθησαν εἰς ἰδέας καί αἰσθήματα, προέρχονται ἀπό τό αὐτό ἀδιαχώριστον ψυχικόν Εἶναι καί κατά συνέπειαν καθίστανται ἀδιαχώριστοι κατά τάς ἐνεργείας των. Τό ἐξ ἰδεῶν καί αἰσθημάτων περιεχόμενον τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς ἀποτελεῖ πλέον τήν ἔννοιαν τοῦ συνειδητοῦ αὐτῆς.

Αἱ ἐκδηλώσεις καί διαπλάσεις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων διά τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν γίνονται κατά βαθμιαίαν τινά τάξιν καί δέν δύνανται νά ἐκδηλωθοῦν εἰ μή μόνον ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν νά ἐκδηλωθοῦν ἐκ τῆς φύσεως τῶν ὀργανισμῶν των, τῆς ἱκανότητος αὐτῶν καί τῆς φυσιολογικῆς ἐνεργείας καί ἁρμονικῆς συλλειτουργίας τῶν δυνάμεων τούτων μετ' ἐκείνων τῆς φύσεως τῶν ὀργανισμῶν.

Ὅταν οἱ ὀργανισμοί οὗτοι συντρέξουν εἰς τήν ἐκδήλωσιν καί διάπλασιν τῶν ψυχικῶν δυνάμεων μέχρι τοῦ σημείου εἰς τό ὁποῖον φθάνει ἡ ἱκανότης αὐτῶν, τότε αἱ ψυχαί ἔρχονται εἰς ἀρτιοτέρους ὀργανισμούς.

Εἰς τήν σύστασιν τῶν νέων αὐτῶν ὀργανισμῶν συντρέχουν καί ἡ ἐξελικτική κατάστασις τῶν ψυχῶν καί ἐξωτερικοί παράγοντες ἀναφερόμενοι εἰς τάς κοσμικάς ἐπιδράσεις τῶν οὐρανίων κόσμων ἐπί τοῦ πλανήτου ἡμῶν.

Οὕτως αἱ ἀτομικαί ψυχαί προάγονται ἀπό ὀργανισμούς κατωτέρους εἰς ἀνωτέρους τοιούτους.

Ἐπί τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως συνεχίζουν τό ἔργον τῆς ἐκδηλώσεως καί διαπλάσεως τῶν δυνάμεων αὐτῶν, ἀλλά τό ὅλον τῆς ἐκδηλώσεως καί διαπλάσεώς των δέν δύναται νά συντελεσθῇ ἐπί ἑνός καί μόνον ὀργανισμοῦ.

Ὡς ἐκ τούτου, **ὅταν ὁ ὀργανισμός οὗτος εἰς τόν ὁποῖον ἐνεργοῦν ἀδυνατεῖ πλέον ὡς ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς φύσεώς του νά παρέχῃ ἔδαφος συνεχίσεως τοῦ ἔργου των ἐρχόμενος εἰς φθοράν, τότε ἀναγκαίως θά ἔλθουν εἰς ἐνσωμάτωσιν ἐπί ἄλλου ὀργανισμοῦ, θά συντρέξουν εἰς τήν διάπλασιν καί ἀρτίωσίν του καί θά ἐνεργήσουν δι' αὐτοῦ.**

Ὅταν αἱ ψυχαί ἀποχωροῦν ἐκ τοῦ φθαρέντος ὀργανισμοῦ των, συγκεντρώνουν ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν τάς δυνάμεις των ἐκείνας αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐξωτερικευθεῖ πρός λειτουργίαν καί διάπλασιν.

Οὐδέποτε δύναμις ἐκδηλωθεῖσα ἐκ τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς δύναται νά χωρισθῇ ταύτης. Τοῦτο γίνεται εἰς τάς ἐνεργούσας οὐσίας τῶν καθόλου μορφῶν.

Δύναται νά μή ἐμφανίζεται ἐν ἐνεργείᾳ πᾶσα δύναμις τῆς οὐσίας τῆς φύσεως λόγῳ ἀλλοιώσεως καί φθορᾶς τοῦ ὀργάνου διά τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς ἐνέργειαν, οὐδέποτε ὅμως δύναμις τις τῶν οὐσιῶν τῆς φύσεως τῶν κόσμων δύναται νά χωρίζεται αὐτῶν καί νά ἀποτελεῖ ἴδιον Εἶναι χωριστόν τοῦ Εἶναι τῶν οὐσιῶν.

Εἰς τάς ἀπερχομένας ἐκ τῶν ὀργανισμῶν ψυχάς, ὑπάρχουν καί αἱ μεταβληθεῖσαι δυνάμεις αὐτῶν εἰς ἰδέας καί αἰσθήματα. Ταῦτα ἀποτελοῦν τό συνειδητόν Εἶναι τῶν ψυχῶν. Ἐκεῖναι ὅμως αἱ ὁποῖαι δέν ἐξεδηλώθησαν, δέν ἐνήργησαν καί δέν μετεβλήθησαν, εἶναι ἀπό συνειδητῆς ἀπόψεως λανθάνουσαι.

Τό συνειδητόν τῶν ψυχῶν ἀποτελεῖ τό κέντρον αὐτῶν. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῷ τά πρότερον αἰσθήματα καθίστανται διά μεταβολῆς εἰς συναισθήματα.

Ὅταν αἱ ψυχαί ἔρχονται ἐκ νέου εἰς ὀργανισμούς, δέν ἐκδηλοῦνται ἐν τῷ διανοητικῷ αὐτῶν ὀργάνῳ, οὔτε αἱ πρότερον διά τῶν ἰδεῶν σχηματισθεῖσαι γνώσεις αὐτῶν, οὔτε τά συναισθήματά των. Ταῦτα παραμένουν ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῶν, ἔρχονται δέ πρός ἐνέργειαν καί μεταβολήν δυνάμεις τῶν ψυχῶν, αἵτινες δέν κατέστησαν πρότερον συνειδηταί. Τό κέντρον τῶν ψυχῶν εὑρίσκεται ὅμως εἰς ἐπαφήν πρός τάς μεταβαλλομένας διά τῶν ὀργάνων τῆς διανοήσεως δυνάμεις τῶν ψυχῶν εἰς ἰδέας καί αἰσθήματα.

Τό κέντρον αὐτό ἀσκεῖ μέν ἐπίδρασιν πρός τάς σχηματιζομένας ἰδέας καί αἰσθήματα, οὐδέποτε ὅμως τό σύνολον τῶν συνειδητῶν γνώσεων καί συναισθημάτων ἔρχεται συνολικῶς πρός τά ὄργανα τῆς διανοήσεως.

Διότι ἐάν συνέβαινε τό ἀντίθετον, θά ἠμπόδιζεν τήν διάπλασιν τῶν ἐξωτερικευομένων δυνάμεων τῆς ψυχῆς εἰς τά κέντρα τῆς διανοήσεως καί θά διεπλάσσοντο αὗται ἐπί τῇ βάσει τῶν γνωστικῶν καί αἰσθηματικῶν τύπων

τῶν εἰς τούς προτέρους ὀργανισμούς διαπλασθεισῶν ἰδεῶν καί αἰσθημάτων, ἔργον τό ὁποῖον ἐάν ἐλάμβανε χώραν θά ἀνέτρεπε τόν σκοπόν τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν, ἤτοι τῆς ἀπείρου ἐκδηλώσεως καί μεταβολῆς τῶν δυνάμεων αὐτῶν, διά τῆς ὁποίας ἐκδηλώσεως καί μεταβολῆς χωροῦν εἰς ἀτελεύτητον πρόοδον, ὡς τοῦτο γίνεται καθολικῶς εἰς τάς οὐσίας αἵτινες ἐνεφάνισαν καί ἀπετέλεσαν τούς ἀπείρους κόσμους.

Ἐάν αἱ ἐκδηλούμεναι πρός διάπλασιν δυνάμεις τῶν ψυχῶν διεπλάσσοντο ἐπί τῇ βάσει τοῦ τύπου τῶν εἰς τούς πρότερον ὀργανισμούς διαπλασθέντων ἰδεῶν καί αἰσθημάτων, τότε οὔτε πολλαπλασιασμός ἰδεῶν καί αἰσθημάτων θά ἐγίνετο, οὔτε καί ἐξεργασίαι ἐπ' αὐτῶν διά τῶν ἐπιδράσεων καί λειτουργιῶν τῶν κόσμων, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων γίνεται καί ἡ προαγωγή των καί γνωρίζονται οἱ νόμοι καί αἱ λειτουργίαι τοῦ ὅλου μορφικοῦ κόσμου τοῦ περιβάλλοντος, ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκεται ἐνεργοῦσα ἑκάστη ψυχή καί ἀκόμη γνωρίζεται αὐτό τοῦτο τό Εἶναι αὐτοῦ (μορφικοῦ κόσμου) καί ὁ βαθμός τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων καί δυνάμεων αὐτῆς (ψυχῆς).

Ὅταν αἱ ἀτομικαί ψυχαί ἐκδηλώσουν ἕν μέρος ἐκ τοῦ ἀπείρου ἀριθμοῦ τῶν λανθανουσῶν δυνάμεων ἀπό ἀπόψεως συνειδητῆς ἐνέργειας εἰς ἕναν φυσικόν κόσμον ὅπως εἶναι ἐκεῖνος τοῦ περιβάλλοντός μας καί μεταβληθῇ τό μέρος τοῦτο διά τῆς ὀργανικῆς λειτουργίας εἰς ἰδέας, αἰσθήματα καί συναισθήματα, γνωστικά τῆς ἀληθοῦς λειτουργίας τῶν νόμων τοῦ κόσμου τούτου, τότε συντελεῖται μία ἀνάπλασις ἰδεῶν, αἰσθημάτων καί συναισθημάτων, συνδέεται τό ὅλον τοῦτο διά μιᾶς μνήμης γενικωτέρας ἐκείνης τήν ὁποίαν γνωρίζομεν καί τότε τό ἀναπλασσόμενον τοῦτο μέρος τῶν ἰδεῶν, αἰσθημάτων καί συναισθημάτων, δίδει εἰς αὐτάς τήν δύναμιν τῆς πτήσεως νά ἀποχωροῦν ἐκ τοῦ κόσμου εἰς τόν ὁποῖον εὑρίσκοντο καί νά μεταβαίνουν εἰς ἄλλον πνευματικόν κόσμον ὑπερτέρας φύσεως καί ἀπόψεως ἐνεργείας.

Εἰς τάς ψυχάς αὐτάς δέν ὑφίσταται πλέον ἐν τῷ κόσμῳ ἐν τῷ ὁποίῳ μετέβαλλον τάς δυνάμεις των εἰς πραγματικάς γνώσεις καί συναισθήματα, πλήρωσις σκοποῦ. Δέν ὑφίσταται σκοπός, διότι ἐγνώρισαν καί συνησθάνθησαν ὅλας ἐν γένει τάς δυνατάς ἐκδηλώσεις τοῦ κόσμου τούτου καθ' ὅλην τήν διαδρομήν αὐτῶν εἰς τάς διαφόρους μορφάς του. Τό ὅλον τῶν γνώσεων καί συναισθημάτων αὐτῶν ἀποτελεῖ τήν μνήμην τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῆς διαδρομῆς των.

Ἡ εἰς τόν νέον πνευματικόν κόσμον εἴσοδός των ἄρχεται πληρώσεως νέου σκοποῦ μή ἀπομακρυνομένου τοῦ σκοποῦ τόν ὁποῖον ἐπλήρωσαν ἐν τῷ προτέρῳ κόσμῳ παρά κατά δυναμικήν μόνον ἱκανότητα καί ἐνέργειαν, διότι καί ἐκεῖ θά ἐκδηλώσουν νέας δυνάμεις, τάς ὁποίας θά μεταβάλλουν εἰς πλέον συνειδητάς, δηλαδή κατά βαθμόν ὑπέρτερον ἐκείνου τῶν συνειδητῶν ἰδεῶν καί συναισθημάτων τά ὁποῖα διέπλασσαν ἐν τῷ προτέρῳ κόσμῳ.

Πρό τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος τῆς ἀναπλάσεως εἰς ἕν μνημονικόν σύνολον τῶν ἰδεῶν καί συναισθημάτων, τηρεῖται μία ἐπαφή μεταξύ τῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ψυχῶν εὑρισκομένων γνώ-

σεων καί συναισθημάτων καί ἐκείνων τῶν δυνάμεων καί αἰσθημάτων τά ὁποῖα γίνονται ἐν τῷ ὀργάνῳ τῆς διανοήσεως τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῶν φύσεως.

Διά τῆς ἐπαφῆς ταύτης ἀσκεῖται ἔλεγχος ἐπί τῶν ἤδη γιγνομένων ἰδεῶν καί αἰσθημάτων ἀπό μέρους τῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ψυχῆς γνώσεων καί συναισθημάτων. Ὁ ἔλεγχος οὗτος ἀσκεῖται μόνον ὅταν δέν διαπλάσσονται καλῶς αἱ ἰδέαι καί τά αἰσθήματα εἰς τά ὄργανα τῆς διανοήσεως καί αἰσθήσεως καί ὅταν λόγῳ μή ἁρμονικῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας ἐπίσης δέν διαπλάσσονται ὁμαλῶς.

Ἀλλά καί ἐκ μέρους τῶν καλῶς καί φυσιολογικῶς γιγνομένων ἰδεῶν καί αἰσθημάτων γίνεται ὅμως ἔλεγχος ἐπί τῶν εἰς τό κέντρον τῆς ψυχῆς εὑρισκομένων ἰδεῶν καί συναισθημάτων ἐάν ταῦτα δέν ἐγένοντο ἐπί τῇ βάσει πραγματικῶν γεγονότων καί φυσιολογικῶν ἀντιλήψεων τῶν προτέρων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων αὐτῶν. Ὁ ἔλεγχος αὐτός ἀσκεῖται δι' ἐπιδράσεως τῶν μέν ἐπί τῶν δέ, ἡ δέ ἐπίδρασις αὕτη ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν διάπλασιν αὐτῶν ἐπί νέων βάσεων ἀνταποκρινομένων εἰς τάς ἀληθεῖς λειτουργίας τῆς Φύσεως, ὡς καί ἐκείνας τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων αἱ ὁποῖαι καθορίζονται ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν φυσικῶν νόμων καί ἔχουν ἀνάλογα παράγωγα νόμων ἐπί τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων, διά τῶν ὁποίων ρυθμίζονται αἱ σχέσεις τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ἁρμονικῶς.

Κατόπιν τῶν ὅσων ἐξετέθησαν ἀνωτέρω, ἔχομεν τήν γνώμην ὅτι **ἡ πίστις** εἶναι συναίσθημα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εὑρισκόμενον ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς καί τό συναίσθημα τοῦτο ἐκδηλοῦται ὡς πίστις ἀναλόγως καί κατά συνέπειαν τῆς φυσικῆς πραγματικότητος ἤ μή τοιαύτης αὐτοῦ.

Ἐάν τό συναίσθημα τῆς πίστεως ἐγένετο ἐπί τῇ βάσει τῶν πραγματικῶν γεγονότων τῆς λειτουργίας τῶν φυσικῶν νόμων, ἐκείνων τῶν νόμων τῶν κοινωνιῶν οἱ ὁποῖοι ἐβασίσθησαν εἰς τά πρότυπα τῶν φυσικῶν νόμων ἤ τῶν καθόλου νόμων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διακανονίζουν τάς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ὅσον ἀφορᾶ τάς ἀπολαύσεις τῶν φυσικῶν δικαιωμάτων, τῆς ἀτομικῆς ἑκάστου ἐλευθέρας βουλήσεως, σκέψεως καί ἐνεργείας, τά μεταξύ των καθήκοντα καί ὅ,τι ἔχει σχέσιν πρός τήν ἁρμονικήν των ζωήν, ἐάν λέγω, τό συναίσθημα τοῦτο ἐγένετο ἐπί τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἀληθειῶν ὡς καί ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τά αἴτια τῆς δημιουργίας τῶν κόσμων, τῆς διαγνώσεως τοῦ ἐξ αὐτῶν ἐκπορευθέντος πνεύματος, τούς νόμους αὐτοῦ (πνεύματος) ἐκείνους πού διακανονίζουν τάς λειτουργίας του, τότε **τό συναίσθημα αὐτό εἶναι πράγματι φυσικόν καί ἀληθές καί ἐκδηλοῦται ὡς πραγματική καί ἀληθής Πίστις.**

Ἄλλως, εἶναι ἀνάλογον κατά τήν γνωστικήν αὐτοῦ ἰδιότητα τοῦ ἰδεολογικοῦ περιβάλλοντος, τῶν σχηματισθεισῶν ἰδεῶν τῆς ψυχῆς, ὁπότε ἄν τό περιβάλλον αὐτό εἶναι μή φυσικόν καί πραγματικόν, τότε καί τό ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐκδηλούμενον συναίσθημα τῆς πίστεως εἶναι ὅμοιον ἐκείνου.

Ἕτερον θεμελιῶδες φαινόμενον τό ὁποῖον δυνάμεθα νά ἐρευνήσωμεν εἶναι τό ὅτι τά ἐκδηλούμενα καί ἐνεργοῦντα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει αἰσθήματα, ἐν τῇ συνεργασίᾳ των πρός τάς ἰδέας, λαμβάνουν τήν γνωστικήν ἰδιότητα τῶν ἰδεῶν.

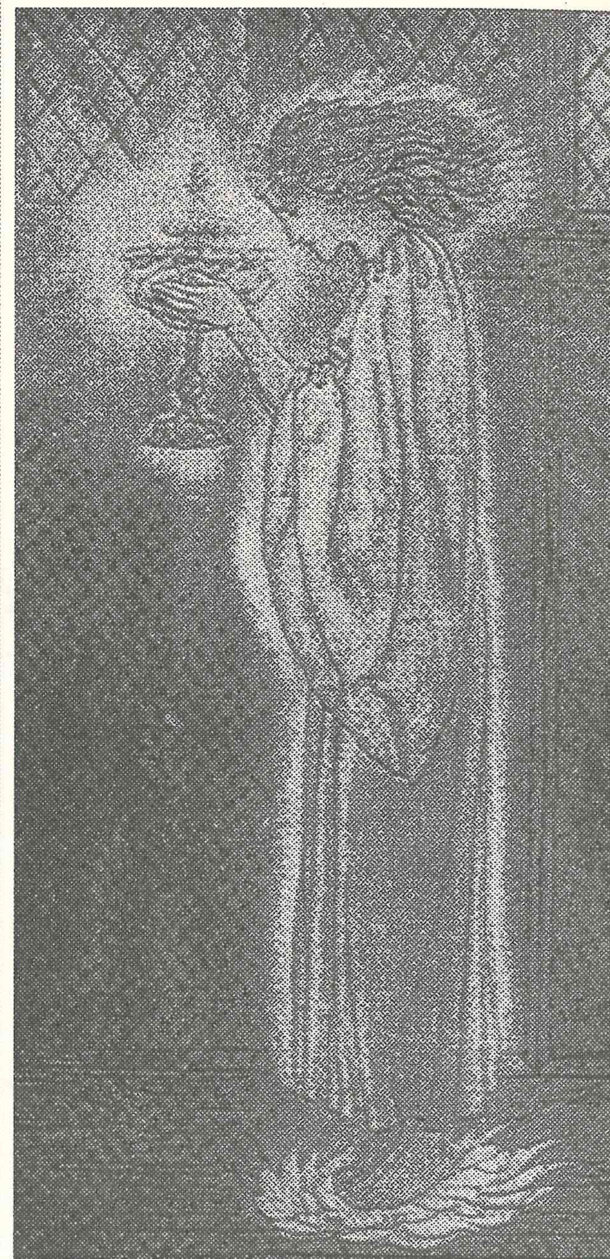
Ἐπειδή ὅμως ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοήσει αἱ ἰδέαι καί αἱ γνώσεις γίνονται ἀπό τάς ἠθικάς ἰδεολογικάς ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος, τά αἰσθήματα γίνονται κατά τήν γνωστικήν των ἰδιότητα ὅμοια τοῦ περιβάλλοντος τούτου, ἐν τῇ ἐνεργητικῇ των διαδρομῇ ὅπως μεταβληθοῦν εἰς συναισθήματα προσλαμβάνουν τήν ἔννοιαν πίστεως, πίστεως ὅμως οὐχί καθαρῶς συναισθήματος καί ὡς ἐκ τούτου ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῶν αἰσθημάτων καί συναισθημάτων ἀπαντᾶται δυσχέρεια ὡς πρός τόν καθορισμόν των. Πάντως ὅμως, τά αἰσθήματα ταῦτα εἶναι ἀμέσως μεταβλητά ἐκ νέων ἰδεολογικῶν ἐπιδράσεων τάς ὁποίας δύνανται νά ὑποστοῦν.

Ἐάν ὅμως δέν ὑποστοῦν τήν μεταβολήν ταύτην καί γίνουν συναισθήματα, θά ἀπαιτηθεῖ μακρότερος χρόνος πρός μεταβολήν των.

Διά τόν λόγον τοῦτον εἶναι ἐπιβεβλημένον τά ἀνθρώπινα αἰσθήματα, τά ἐκδηλούμενα εἰς τάς ἐνεργείας τῆς φύσεώς του νά τούς μεταβάλουν διαρκῶς τάς γνωστικάς των ἰδιότητας, δι' ἀρτιωτέρων καί φυσικωτέρων ἰδεῶν αἱ ὁποῖαι διαπλάσσονται ἐν τῇ φύσει ταύτῃ.

Ἵνα ὅμως αἱ ἰδέαι αὗται διαπλασθοῦν, πρέπει τά ὄργανα αὐτῶν νά ἀφίενται ἐλεύθερα ἐν τῇ ἐνεργείᾳ των καί νά μήν πιέζονται ἀπό τάς ἐπιδράσεις τοῦ ἠθικοῦ ἰδεολογικοῦ περιβάλλοντος τῶν ἀνθρώπων.

Τό ὄργανον τῆς διανοήσεως πρέπει νά ἀποκτήσει τήν ἱκανότητα νά μή δέχεται οὐδεμίαν ἐπίδρασιν, ἐάν πρότερον τό νοητικόν του περιεχόμενον δέν ἐξακριβώνει τήν ἀλήθειαν τῆς ἐπιδράσεως ταύτης.

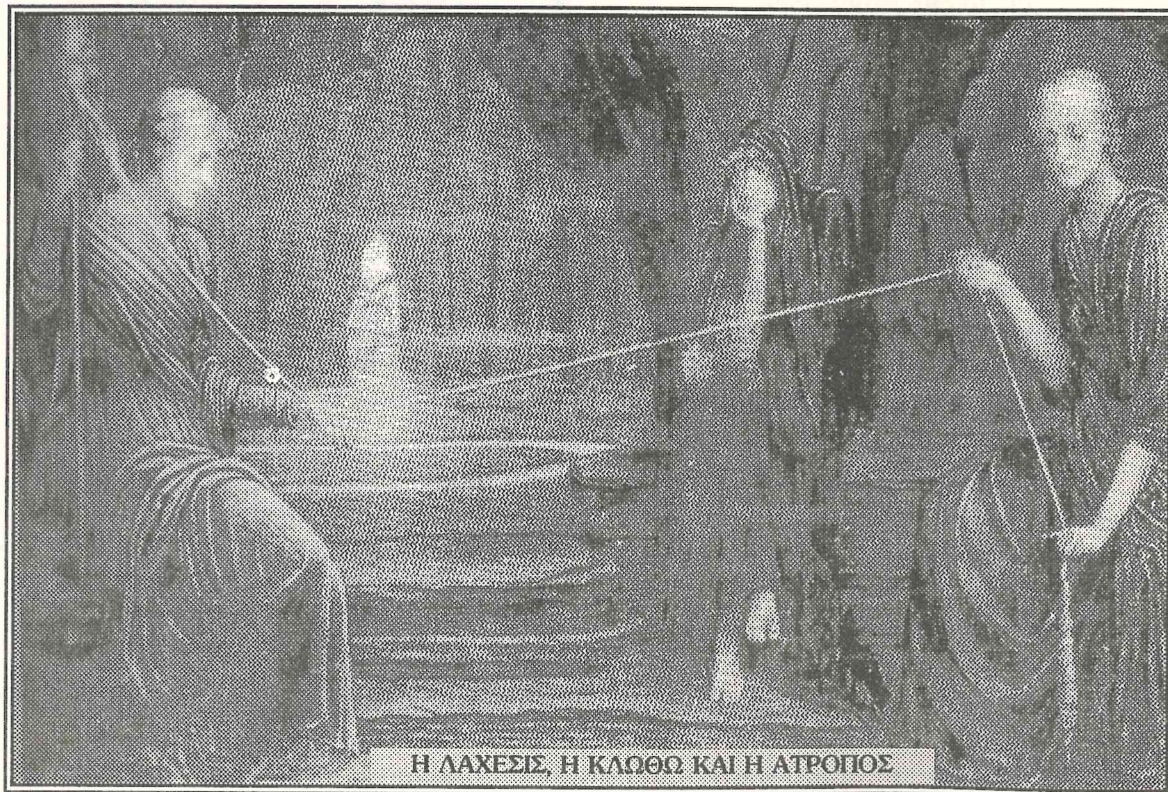
ΛΥΚΟΦΡΩΝ ΤΑΚΑΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ

Σκοπός τῆς Φύσεως εἶναι ἡ ἐμφάνιση ἀπό τήν οὐσία της συνειδητῶν νοητικῶν ὑπάρξεων (δηλ. ψυχικῶν ἀτομικοτήτων). Σκοπός τῶν συνειδητῶν νοητικῶν ὑπάρξεων εἶναι ἡ ἀτέρμονη ἐκδήλωση νέων ἐνεργητικῶν Νόμων καί ἰδιοτήτων καθώς καί ἡ ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τούς κατώτερης ἐνέργειας κόσμους καί ἡ εἴσοδός τους σέ Κόσμους θειότερης ἐνέργειας, οἱ ὁποῖοι ἐξασφαλίζουν τήν ἐλεύθερή τους ἐνέργεια καί τήν ἀνέλιξη τῶν δυνάμεών τους ὡς καί τήν αἰώνια ζωή[1].

Τήν εἴσοδο σέ Κόσμους θειότερης ἐνέργειας τήν ἐπιτυγχάνει μόνον ὁ ἁγνός ἄνθρωπος[2] ὁ ὁποῖος διάγει μία ἄνευ παθῶν ἁγνή ζωή[3]. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων τό πνεῦμα τους εἶναι καθηλωμένο στά πάθη καί τίς ψευδεῖς δοξασίες δέν εἶναι ἁγνοί καί δέν διάγουν μία ἄνευ παθῶν ἁγνή ζωή μέ ἀποτέλεσμα νά μήν εἶναι ἐναρμονισμένοι πρός τούς Νόμους τῆς Θείας Φύσεως καί τόν σκοπό τῆς ἁπανταχοῦ Φύσεως.

Ὁ πνευματικός κόσμος προκειμένου νά βοηθήσει αὐτούς τούς ἀνθρώπους ὥστε νά γίνει δυνατή ἡ ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τούς κατώτερης ἐνέργειας κόσμους καί ἡ εἴσοδός τους σέ Κόσμους θειότερης ἐνέργειας, καθιέρωσε τό νόμο τῆς Εἱμαρμένης.

Η ΛΑΧΕΣΙΣ, Η ΚΛΩΘΩ ΚΑΙ Η ΑΤΡΟΠΟΣ

Ὁ Νόμος τῆς Εἱμαρμένης[4] προβλέπει ὑποβολή σέ δοκιμασίες τίς ψυχικές ἐκεῖνες ἀτομικότητες πού δέν ἔχουν ἐναρμονισθεῖ πρός τούς Νόμους τῆς θείας Φύσεως γιά τίς παραβιάσεις τῶν Νόμων της. Οἱ δοκιμασίες αὐτές ἀποτελοῦν **τό ἀντιπεπονθός**[5]· γιατί εἶναι ἀνάλογες τῶν παραβιαζομένων Νόμων ὥστε νά γίνει κατανοητό ἀπό τίς ψυχικές αὐτές ἀτομικότητες ὅτι ἡ παραβίαση τῶν Νόμων τῆς θείας Φύσεως ἐπιφέρει ὀδύνη καί πίκρες, ὥστε ἔτσι νά κατανοήσουν τήν ἀνάγκη νά ἐναρμονισθοῦν πρός τούς Νόμους τῆς Θείας Φύσεως.

Τίς δοκιμασίες[6] αὐτές τίς ὑφίσταται ὁ κάθε ἄνθρωπος κατά ἑπόμενη ἐνσάρκωσή του ὥστε, ὡς παθῶν (δηλαδή θύμα καί αὐτός ἀναλόγων πράξεων τῶν ἄλλων) νά κατανοήσει τόσο τήν ὀδύνη πού δημιουργεῖ ἡ παραβίαση τῶν Νόμων τῆς Φύσεως ὅσο καί τήν χαρά ἀπό τήν ἐναρμόνισή του μ' αὐτούς, γιατί ἡ καλύτερη παιδεία εἶναι ὁ «πόνος» πού αἰσθανόμαστε, ὅταν οἱ ἄλλοι μᾶς στεροῦν αὐτό πού μᾶς ἀνήκει ἤ ἡ «χαρά» πού αἰσθανόμαστε ὅταν δίδουμε ἤ ἀποδίδουμε στούς ἄλλους ὅ,τι τούς ἀνήκει.

Ἀπό τά προλεχθέντα γίνεται φανερό ὅτι στή εἱμαρμένη πρέπει νά ἀναζητηθεῖ ἡ ἐξήγηση τῶν εὐτυχῶν ἤ τῶν δυστυχῶν γεγονότων τῆς ζωῆς μας, γιατί ἀλλιῶς θά ἔμεναν ἀνεξήγητα. Ἔτσι λοιπόν ἐξηγεῖται γιατί ἄλλοι γεννιοῦνται μέ φυσικά ἐλαττώματα ἐνῶ ἄλλοι εὔρωστοι καί προικισμένοι μέ σωματικά προτερήματα, γιατί ἄλλοι γεννιοῦνται σέ πλούσιες οἰκογένειες (ὅπως ὁ Βούδας) καί ἄλλοι στή φτώχια καί τήν δυστυχία, γιατί ἄλλοι εἶναι προικισμένοι μέ τό χάρισμα τοῦ λόγου (δηλ. τῆς εὐγλωττίας) ἐνῶ ἄλλοι τό στεροῦνται κατά τρόπο ἐνοχλητικό πού τούς δημιουργεῖ προβλήματα στήν ζωή.

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά ἐπισημανθεῖ ὅτι ὁ πλοῦτος καί ἡ φτώχια, ἡ δύναμη τοῦ λόγου καί ἡ ἔλλειψή του κ.τ.λ. ἀποτελοῦν ἀντίστοιχα τήν ὕπαρξη καί τήν στέρηση δυνάμεων πού οἱ μοῖρες δίδουν ἤ στεροῦν ἀντίστοιχα προκειμένου νά δοκιμασθοῦν οἱ ψυχικές ἀτομικότητες στήν καλή ἤ κακή χρήση τῶν δυνάμεων πού τούς χορηγήθηκαν.

Ἔτσι π.χ. ὁ πλούσιος ἔχει τή δυνατότητα νά κάνει καλή ἤ κακή χρήση αὐτῆς τῆς δύναμης πού λέγεται χρῆμα καί ἀποτελεῖ μία σκληρή δοκιμασία, γιατί εὔκολα μπορεῖ νά παρασυρθεῖ καί νά κάνει κακή χρήση αὐτῆς τῆς δύναμης μέ ἀποτέλεσμα νά ὁδηγηθεῖ σέ στασιμότητα.

Ἀντίθετα ὁ φτωχός περνάει διπλή δοκιμασία γιατί ἀφενός μέν διδάσκεται ὡς θύμα πλέον τά ἀποτελέσματα τῆς κακῆς χρήσης αὐτῆς τῆς δύναμης πού λέγεται χρῆμα ἀπό τούς ἄλλους σέ βάρος του καί ἀφετέρου δοκιμάζεται ἡ καρτερικότητα καί ἡ ὑπομονή του.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τῆς δοκιμασίας τοῦ πλούτου ἀποτελεῖ ἡ περίπτωση τοῦ Γκοοτάμα ἤ ἀλλιῶς Βούδα, ὅπως ὀνομάσθηκε, ὁ ὁποῖος ἄν καί γεννήθηκε σέ πλούσια οἰκογένεια τήν ἐγκατέλειψε (δηλαδή ἀποποιήθηκε πλήρως τή δύναμη τοῦ χρήματος) γιά νά ζήσει τή ζωή τοῦ ἀναχωρητῆ καί διδασκάλου τῶν συνανθρώπων του.

Σχετικά καί ἀναρωτιέμαι: πόσοι ἀπό ἐμᾶς θά κάναμε κάτι ἀντίστοιχο;

Ἡ Εἱμαρμένη δέν ἀποτελεῖ πράξη ἐκδικήσεως ἀλλά ἔχει σάν σκοπό τήν ἐκπαίδευση τῶν ψυχικῶν ὀντοτήτων γιά νά ἐξελιχθοῦν ταχύτερα. Πρό τῆς θεσπίσεως τοῦ Νόμου τῆς Εἱμαρμένης ἀπό τούς Θεούς, οἱ ψυχικές ἀτομικότητες γιά τήν ἀνέλιξή τους εἶχαν ὡς μοναδική τους ὤθηση τήν ἐσωτερική τους τάση νά προοδεύσουν καί νά ἐξελιχθοῦν, γιατί τά δυσμενῆ ἀποτελέσματα ἀπό τήν μή ἐναρμόνισή τους πρός τούς Νόμους τῆς θείας Φύσεως μόνον ἀπό τυχαῖα γεγονότα τά ἀντιμετώπιζαν. Κατ' αὐτόν ὅμως τόν τρόπο ἡ ἐξέλιξή τους καθυστεροῦσε γιατί ἀπαιτεῖτο πολύ μεγάλος ἀριθμός ἐνσαρκώσεων, ὥστε ἀπό τυχαῖα γεγονότα νά ἐκπαιδευθοῦν.

Μέ τήν πάροδο ὅμως τῶν αἰώνων ὑπῆρξαν ψυχικές ἀτομικότητες οἱ ὁποῖες βρέθηκαν σέ καλές (ἀπό πλευρᾶς ἐκπαίδευσης) συνθῆκες περιβάλλοντος καί κατόρθωσαν νά ἐξελιχθοῦν περισσότερο τῶν ἄλλων καί νά καταστοῦν πνεύματα φωτεινά, σοφά καί ἰσχυρά.

Τά πνεύματα αὐτά, κατά τούς ἀρχαίους Ἕλληνες, εἶναι οἱ Θεοί τοῦ Ὀλύμπου, οἱ ὁποῖοι συνῆψαν κραταιό ἀγῶνα κατά τῶν Τιτάνων[7], οἱ ὁποῖοι ἐξουσίαζαν τό Γήινο περιβάλλον καί τό διοικοῦσαν κατά παράβαση τῶν Νόμων τῆς Φύσεως[8], μέ ἀποτέλεσμα οἱ θεοί νά καταλάβουν τίς Ὧρες καί νά περιορίσουν τήν ἐξουσία τῶν Τιτάνων στήν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς.

Αὐτά τά πνεύματα καθόρισαν καί ἐπέβαλαν τόν Νόμο τῆς Εἱμαρμένης ἀπό ἀγάπη πρός τίς μή ἐξελιγμένες ἀτομικότητες πού ζοῦν στό τιτανικό περιβάλλον, ὥστε μέ τίς διάφορες δοκιμασίες καί τόν πόνο νά ἐναρμονισθοῦν ταχύτερα πρός τούς Νόμους τῆς Φύσεως καί ἰδιαίτερα τούς Νόμους πού συνιστοῦν τό τρίτο τρίγωνο, δηλαδή τούς Νόμους τῆς ἐξελίξεως, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἁρμονίας ἤ δικαιοσύνης.

Ὁ καθορισμός τῆς Εἱμαρμένης τοῦ κάθε ἀνθρώπου γίνεται ἀπό τίς Μοῖρες. Οἱ Μοῖρες[9] ἐθεωροῦντο κατ' ἄλλους μέν ὡς θυγατέρες τῆς Ἀνάγκης κατ' ἄλλους δέ ὡς θυγατέρες τοῦ Διός καί τῆς Δίκης, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσε τήν Ἀνάγκη.

Αὐτή ἡ γενεαλογική προέλευση τῶν Μοιρῶν δείχνει καί τήν δράση τους, γιατί οἱ Μοῖρες καθορίζουν ποιές δυνάμεις πρέπει νά δοθοῦν ἤ ποιές πρέπει νά στερηθεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος ὡς καί ποιές δοκιμασίες πρέπει νά περάσει στό δρόμο τῆς ζωῆς του, ὥστε νά βεβαιωθεῖ ὁ πνευματικός κόσμος, πού παρακολουθεῖ τίς πράξεις μας, γιά τήν ἐναρμόνισή μας ἤ μή ἐναρμόνισή μας πρός τούς Νόμους τῆς θείας Φύσεως.

Ὁ Νόμος τῆς Εἱμαρμένης ὄχι μόνον δέν ἀντιστρατεύεται τόν Νόμο τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἀλλά ἀντίθετα βασίζεται στόν Νόμο τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Συγκεκριμένα στόν ἄνθρωπο οἱ Μοῖρες πού καθορίζουν τήν εἱμαρμένη τοῦ δίδουν ἤ τοῦ στεροῦν δυνάμεις καί τοῦ καθορίζουν τίς δοκιμασίες πού πρέπει νά περάσει. Ἔτσι ἀνά πᾶσα στιγμή τίθεται στόν κάθε ἄνθρωπο τό δίλημμα ποιόν δρόμο νά ἀκολουθήσει, ὅπως ἔγινε μέ τόν ἥρωα Ἡρακλῆ πού τοῦ ἐτέθη τό δίλημμα ἄν θά ἔπρεπε νά διαλέξει τόν δύσκολο δρόμο τῆς ἀρετῆς ἤ τόν εὔκολο δρόμο τῆς κακίας καί αὐτός διάλεξε τόν δρόμο τῆς ἀρετῆς.

Ἡ Εἱμαρμένη, ὅπως ἐλέχθη καί ἀνωτέρω, ἀποτελεῖ πράξη ἀγάπης τῶν ἐλευθέρων πνευμάτων πρός τούς ἀνθρώπους. Μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ Νόμου τῆς Εἱμαρμένης οἱ

ψυχικές ἀτομικότητες ὑφίστανται τίς συνέπειες τῶν πράξεών τους, ὅταν δέν διάγουν ζωή ἐναρμονισμένη πρός τούς νόμους τῆς θείας φύσεως ὥστε νά ἐκπαιδευθοῦν καί ἐναρμονισθοῦν μέ τούς Νόμους τῆς θείας Φύσεως.

Ἡ ἐναρμόνισή μας μέ τούς Νόμους τῆς θείας Φύσεως, εἶναι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή γιά τήν ἀποθέωσή μας δηλαδή ἡ ΟΔΟΣ πρός τήν ἐλευθερία μας ἀπό τό γήινο περιβάλλον καί τούς κύκλους τῶν μετενσαρκώσεων, ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ἀφοῦ οἱ νόμοι τῆς θείας Φύσεως εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια στήν Φύση καί ἡ ΖΩΗ ἐκείνη, ἡ ὁποία δέν διέρχεται ἀπό τήν διαδικασία τοῦ θανάτου καί τῆς ἀνάγκης μετενσάρκωσής μας.

Τήν ΖΩΗ αὐτήν τήν ἐξασφαλίζει ἡ ἀτομικότητα ἐκείνη ἡ ὁποία ἔχει δημιουργήσει ἄφθαρτο πνευματικό ὀργανισμό, ὁ ὁποῖος δέν ὑπόκειται στήν διαδικασία τοῦ θανάτου ὅπως συμβαίνει μέ τόν φθαρτό γήινο ὀργανισμό.

Ἡ ὠφελεία πού προκύπτει σέ κάθε ἄνθρωπο μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ Νόμου τῆς Εἱμαρμένης ἐμφανίζεται μετά τήν μετάστασή του.

Ἔτσι, ὅταν ἡ ψυχή ἑνός ἀνθρώπου μεταστεῖ, μεταβαίνει σέ ἕνα ἐνδιάμεσο ἐπίπεδο ὅπου ἀνακεφαλαιώνει ὅλα τά γεγονότα πού τῆς δημιούργησε ἡ εἱμαρμένη του κατά τήν ἐνσάρκωσή της καί μέ τήν βοήθεια ἀνωτέρων πνευματικῶν ὀντοτήτων ἐξάγει τά συμπεράσματα πού θά ἀποτελέσουν κίνητρα ἀφ' ἑνός μέν γιά τίς Μοῖρες, γιά νά τοῦ καθορίσουν τήν Εἱμαρμένη τῆς ἑπόμενής της ἐνσάρκωσης ἀφετέρου δέ γιά τήν ἴδια, ἡ ὁποία θά κρατήσει στήν συνείδησή της τήν πεῖρα πού ἀπέκτησε, ὥστε νά ἀποφεύγει στήν ἑπόμενη ἐνσάρκωση νά διαπράξει τά ἴδια σφάλματα.

Τέλος πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ Νόμος τῆς Εἱμαρμένης ἐφαρμόζεται ὄχι μόνον σέ ἀνθρώπους ξεχωριστά ἀλλά καί σέ φυλές καί λαούς καί σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Αἰώνια ζωή εἶναι ζωή ἔχουσα ἀδιάκοπη ἐνέργεια (δηλαδή μή ὑποκειμένη στό θάνατο) καί ἀποτελοῦσα αἰώνια σύζευξη τοῦ μέσου διανοήσεως τῶν ψυχῶν πρός τήν ὑπό αὐτῆς ἐκδηλουμένη ζωή. Ἀντίθετα, ζωή χωρίς μέσο συνεχοῦς διανοήσεως εἶναι ὑποκειμένη στίς ἐπιδράσεις τῆς θεότητος πού ἔχει ὡς ἐξωτερικό σύμβολο τόν θάνατο. Καμία ζωή, καμία ψυχική ὑπόσταση δέν μπορεῖ νά ἀποφύγει τίς ἐπιδράσεις αὐτῆς τῆς θεότητας, ἄν δέν ἀποτελέσει διαρκῆ σύζευξη πρός τό μέσο διανοήσεώς της.

2 Ἁγνός ἄνθρωπος εἶναι ὁ πλήρως ἀποκαθαρμένος ἀπό τά πάθη καί τίς ψευδεῖς του δοξασίες, εἶναι ὁ ἁγνά σκεπτόμενος καί ἐνεργῶν, τοῦ ὁποίου τό πνεῦμα δέν βρίσκεται σέ χαμηλές λειτουργίες καί ἡ διάνοιά του δέν εἶναι καθηλωμένη στά πάθη καί στίς ψευδεῖς δοξασίες, εἶναι τέλος ὁ διάγων μία ἄνευ παθῶν ἁγνή ζωή ἄνθρωπος.

3 Ἄνευ παθῶν ἁγνή ζωή διάγει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν λατρεύει τήν δικαιοσύνη, ἐπιθυμεῖ τίς θεῖες ἐπιρροές καί ἐκδηλοῦται σ' αὐτόν ἡ θεία λατρεία. Τότε συντελεῖται στήν ψυχή του ἁρμονία. Τότε ὁ Λόγος μέσα σ' αὐτή τή Ζωή παρουσιάζει τή λαμπρότητά του καί τίς διαυγεῖς του φωτεινές ἀκτῖνες, οἱ ὁποῖες εἰσέρχονται στήν λειτουργία τοῦ πνεύματός του. Τότε ἀποκτᾶ τό μέσο ἐκεῖνο τό ὁποῖο τοῦ ἐπιτρέπει νά διαγράφει εὐρύτερους ὁρίζοντες στίς φωτεινές χῶρες τοῦ Οὐρανοῦ, ἐκεῖ πού ὑπάρχει τό φῶς καί ἡ αἰώνια ζωή.

4 Ἡ λέξη εἱμαρμένη προέρχεται ἀπό τό

ἀπρόσωπο ρῆμα εἵμαρται πού σημαίνει εἶναι πεπρωμένο. Ἡ Εἱμαρμένη εἶναι τό πεπρωμένο, τό ἀπό τήν μοῖρα διδόμενο, τό ἀναπόφευκτο. Ἐπίσης ἡ Εἱμαρμένη ὀνομάζεται καί ἀνάγκη (ἀπό τό ρῆμα ἀνάσσω) πού σημαίνει τό ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα.

5 Ἡ λέξη ἀντιπεπονθός προέρχεται ἀπό τίς λέξεις ἀντί καί πάσχω καί σημαίνει ὅτι ὑφίσταμαι τίς συνέπειες τῶν πράξεών μου. Τό ἀντιπεπονθός ἀναφέρεται σέ πολλά βιβλία μέ τήν σανσκριτική λέξη κάρμα πού σημαίνει «πράξη» πού ἐπίσης σημαίνει ὅτι οἱ πράξεις μου στήν πορεία τῆς ζωῆς μου δημιουργοῦν ἀποτελέσματα εἴτε στήν συνέχεια τῆς πορείας τῆς ζωῆς μου εἴτε σέ ἄλλη ἐνσάρκωσή μου δηλ. ὅτι ὑφίσταμαι τό ἀποτέλεσμα τῶν πράξεών μου. Ἑπομένως, τό ἀντιπεπονθός ἤ τό ἀνάλογό του τό Κάρμα εἶναι ὁ γνωστός Νόμος τοῦ Αἰτιατοῦ ἤ καλύτερα ὁ Νόμος τῆς σχέσεως τοῦ Αἰτίου καί τοῦ Αἰτιατοῦ πού σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννιέται καί ζεῖ ὑπό τίς ἐπιδράσεις τῆς μοίρας του, ἡ ὁποία ἔχει καθορισθεῖ ὡς ἀποτέλεσμα τῶν πράξεών του σέ προηγούμενες ἐνσαρκώσεις του.

6. Οἱ δοκιμασίες ὑποβάλλονται συνήθως σέ ἑπόμενη ἐνσάρκωση, γιά νά μήν ἐνθυμεῖται ποιές παραβιάσεις τῶν νόμων τῆς θείας φύσεως διέπραξε καί ὑπό ποῖον ἤ κατά ποῖον τρόπο τίς διέπραξε ὥστε νά μήν θεωρεῖ τίς δοκιμασίες ὡς πράξη ἐκδίκησης καί ἔτσι, χωρίς σύνδεση μέ κάποιο παρελθόν, νά ἀξιολογήσει ἐλεύθερα τό θέμα τῆς ἐναρμόνισής του μέ τούς νόμους τῆς θείας φύσεως.

7. τήν γνωστή σ' ὅλους μας Τιτανομαχία.

8. π.χ. οἱ γνωστές καί κατά τίς ἡμέρες μας τακτικές της ρουσφετολογίας, εὐνοιοκρατίας καί ἀναξιοκρατίας εἶναι πράξεις τιτανικές.

9. Ἡ λέξη Μοῖρα προέρχεται ἀπό τό ρῆμα μείρομαι πού σημαίνει λαμβάνω μερίδιο δηλαδή λαμβάνω τό μερίδιο πού μοῦ ἀνήκει.

ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

1. Κύριο κέντρο ἡ ψυχή, ἡ ὁποία ἑδρεύει κατά τήν μυστηριακή γνώση στήν ἀριστερή κοιλία τῆς καρδιᾶς.

2. Τό κέντρο τῆς περιφερείας τῆς ψυχῆς ἑδρεύει στό κωνάριο πού ὀνομάζεται καί ἐπίφυση.

3. Τό κέντρο τῆς ἀναπαραγωγικότητος ἑδρεύει στά ἀναπαραγωγικά κέντρα.

4. Τό κέντρο τοῦ θυροειδοῦς.

5. Τό κέντρο τοῦ ἥπατος.

6. Τό κέντρο στόν θύμο ἀδένα.

7. Τό κέντρο τό ἡλιακό στόν ὀμφαλό.

8. Τό κέντρο τῆς ὑπόφυσης.

9. Τό κέντρο τοῦ κόκκυγα.

Ἡ Δανία ἀναγνώρισε τόν Ὀντίν καί τόν Θόρ

ΘΕΟΙ ΤΩΝ ΒΙΚΙΝΓΚΣ

Ἡ ἐπίσημη ἀναγνώριση ἀπό τό κράτος τῆς Δανίας τῶν ὀργανώσεων τῶν πιστῶν στούς μυθολογικούς θεούς τῶν Βίκινγκς, Ὄντιν καί Θόρ, ἀνοίγει τόν δρόμο καί στίς ἀνάλογες διεκδικήσεις τῶν ἑλληνικῶν ὀργανώσεων, γιά τήν ἀναγνώριση τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου πού ἔχουν ἀρχίσει μεγάλη ἐνημερωτική ἐκστρατεία στά θεσμικά ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης.

Ὅπως ἔγινε γνωστό, τό Ὑπουργείο Θρησκευμάτων τῆς Δανίας ἀναγνώρισε χθές ἐπίσημα τήν θρησκευτική κοινότητα «Φόρν Σίντρ» (ἀρχαῖα ἔθιμα) πού τά μέλη της λατρεύουν τούς θεούς τῆς Σκανδιναβικῆς μυθολογίας Ὄντιν (θεός τοῦ πολέμου, τῆς σοφίας, τῆς ποίησης καί τοῦ θανάτου) καί τοῦ πρωτοτόκου γιοῦ του Θόρ (θεός τοῦ κεραυνοῦ).

Ἡ ἀπόφαση αὐτή τῆς Κοπεγχάγης ἔλεγαν πηγές στήν ἕδρα τῆς Κομισιόν στίς Βρυξέλλες, διευκολύνει πολύ τό ἔργο ἐνημέρωσης τῶν κοινοτικῶν θεσμικῶν ὀργάνων καί τῶν ἐκπροσώπων τῆς Εὐρωπαϊκῆς κοινῆς γνώμης, τήν ὁποία ἔχει ἀρχίσει ἡ Ἐπιτροπή γιά τήν Ἑλληνική θρησκεία τοῦ Δωδεκαθέου. Στά κείμενα πού διανέμει ἡ Ἐπιτροπή αὐτή πού ἐκπροσωπεῖ χιλιάδες Ἑλλήνων, καταγγέλλει τό ἑλληνικό κράτος διότι στερεῖ ἀπό τούς πολῖτες του τό ἀτομικό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί δέν τούς ἐπιτρέπει τήν λειτουργία ναῶν ἤ ἔστω εὐκτηρίων οἴκων γιά νά ἀσκήσουν ἐλεύθερα τήν λατρεία τους.

Ἡ ἴδια Ἐπιτροπή καταγγέλλει μέ ἐπιχειρήματα τό ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων διότι καταπατεῖ βάναυσα τό Σύνταγμα καί τούς νόμους. Μέ βάση αὐτές τίς καταγγελίες εὐρωβουλευτές ἑτοιμάζουν εἰδική παρέμβαση πρός τήν Κομισιόν καί τό Συμβούλιο τῶν Ὑπουργῶν γιά τό ζήτημα αὐτό.

ΕΘΝΟΣ 7-11-2003

ΠΕΛΑΣΓΟΣ ΓΟΥΣΙΟΣ

Θά ἔπρεπε οἱ ἐκκλησίες νά φορολογοῦνται ;

Γιά τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ θρησκεία ὑπάρχει μέσα σέ ἕνα ἰδιαίτερο περιβάλλον, μιά ξεχωριστή ἀτμόσφαιρα. Γιά τούς περισσότερους ἀνθρώπους, ἀκόμη καί γι' αὐτούς πού ἔχουν ὁρισμένες ἀμφιβολίες, ἡ θρησκεία εἶναι ἡ μόνη πηγή ἐλπίδος πού ἔχουν γιά νά συνεχίσουν τήν ὕπαρξή τους, ἀφοῦ τό σῶμα τους τούς ἔχει ἐγκαταλείψει.

Φυσικά περιμένουν τήν ἀποκατάστασή τους στόν οὐρανό, ἕνα εἶδος ἀνταμοιβῆς γιά ἀπειράριθμες προσευχές, γιά μιά ἠθική ζωή καί γιά τήν ὑπακοή τους στόν Θεό, δηλαδή στούς ἀντιπροσώπους του. Προφανῶς, ἡ φορολόγηση μιᾶς πίστεως πού βασίζεται στόν βιβλικό Θεό Γιαχβέ θά ὑπονόμευε μία τέτοια εἰκόνα.

Ἡ θρησκεία μπόρεσε νά ἀναπτυχθεῖ καί νά εὐημερήσει χωρίς τήν πληρωμή τῶν φόρων πού ὀφείλουν νά πληρώσουν ὅλες οἱ ἄλλες ὀργανώσεις πού διδάσκουν μία συγκεκριμένη φιλοσοφία ἤ ἕναν τρόπο ζωῆς.

Στήν Ἑλλάδα, τό μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας ἀνῆκε στήν Ἀρχαία Θρησκεία καί εἶναι οἱ περιουσίες τῶν ναῶν, οἱ ἴδιοι οἱ ναοί πού μετατράπηκαν σέ ἐκκλησίες, οἱ περιουσίες τῶν ἱερέων τοῦ Δωδεκαθέου ἀλλά καί οἱ περιουσίες ἁπλῶν ἀνθρώπων πού ἀρνήθηκαν νά ἐκχριστιανιστοῦν γι' αὐτό καί θανατώθηκαν καί οἱ περιουσίες τους δημεύτηκαν.

Ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων δέν μπορεῖ νά φαντασθεῖ πώς ὁ θρησκευτικός μυστικισμός εἶναι μία ἰδεολογική φορολογήσιμη. Αἰσθάνονται πώς δέν μπορεῖ κανείς νά φορολογήσει μία ἐκκλησία πού ὁ ἐκπρόσωπός της εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ θεοῦ, ἕνα ἄτομο πού ἔχει καθημερινές συζητήσεις μαζί του, πού ἔχει ὁράματα καί μεταφέρει ἄλλοτε τά εὐνοϊκά καί ἄλλοτε τά θυμωμένα λόγια τοῦ Κυριάρχου τῶν πάντων, τοῦ Παντοδύναμου.

Ἴσως γιατί ἡ θρησκεία ἀσχολεῖται περισσότερο μέ τήν ἄλλη ζωή, τόν Οὐρανό, τόν Παράδεισο, τήν Κόλαση, ὅπου κυβερνᾶ μιά συνέλευση ἀγγέλων, ἁγίων καί εὐαγγελιστῶν καί θεωρεῖ τήν ἁμαρτία ὡς τήν κύρια αἰτία τῶν διαφωνιῶν στόν πλανήτη αὐτόν. Ἴσως γι' αὐτό μιά τέτοια θρησκεία ἐξαιρέθηκε ἀπό τήν φορολογία. Εἶναι ἕνα προνόμιο πού τῆς παραχωρήθηκε, γιά τό ὁποῖο λίγες ὀργανώσεις, δραστηριότητες καί προϊόντα τῆς ἀνθρώπινης ἐργασίας εἶναι ἀπαλλαγμένα.

Ἡ μυστική ἐκμετάλλευση τῆς θρησκείας δημιούργησε μία ἱεραρχία ἱεροπρεπῶν παιδαγωγῶν, πού εὐημεροῦν σέ ἕνα περιβάλλον ἐλεύθερο ἀπό ὑποχρεώσεις πρός τήν κοινωνία ἀπό τήν ὁποία ἐπωφελοῦνται τά μέγιστα, δέν ὑπάρχει ὅμως μή κερδοσκοπική θρησκεία. Ἄν ὑπῆρχε κάτι τέτοιο οἱ περισσότερες ἐγκαθιδρυμένες θρησκεῖες σήμερα δέν θά ὑπῆρχαν.

Γιατί τότε ἡ θρησκεία ἐξαιρεῖται τῆς φορολογίας;

Ὑπάρχουν αὐτοί πού συμπεραίνουν πώς αὐτό γίνεται γιά νά ἐμποδιστεῖ ἡ ἐπίδραση τῆς κυβερνήσεως στίς δραστηριότητες τῆς θρησκείας καί γιά νά μή ἐπεμβαίνει ἡ ἐκκλησία στίς ὑποθέσεις τῆς κυβερνήσεως, ἕνα συμπέρασμα ὁλοκληρωτικά ἀνεδαφικό, διότι τουλάχιστον στήν Ἑλλάδα ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ πραγματικός κυβερνήτης τῆς χώρας. Τήν κυβερνᾶ τίς περισσότερες φορές ἀπό τά παρασκήνια καί ἄλλες φορές ὁ Πατριάρχης ἤ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος φορᾶ τό Στέμμα τοῦ βασιλέως (Δαμασκηνός, Μακάριος).

Ἡ ἐκκλησία, τόσο στήν Ἑλλάδα ὅσο καί στήν Δύση, μέ τήν μέθοδο τοῦ ἐξομολογητῆ, διεισδύει στήν κοινωνία καί ἐλέγχει τόν στρατό, τήν πολιτική καί τήν οἰκονομία. Αὐτή γνωρίζει τά πάντα γιά μᾶς, ἐνῶ ἐμεῖς γνωρίζουμε ἐλάχιστα γι' αὐτήν.

Κανένας δικτάτορας, ὅσο ἀπόλυτος καί νά ὑπῆρξε, δέν εἶχε ἕνα τόσο ἐκτεταμένο δίκτυο πληροφοριοδοτῶν, μιά τόσο μεγάλη μυστική ὑπηρεσία, πού νά γνωρίζει ὄχι μόνο τά οἰκονομικά, πολιτικά καί φιλοσοφικά μας μυστικά, ἀλλά κυρίως τί κάνουμε στό κρεβάτι μας.

Ἄλλοι πιστεύουν πώς ἡ φορολόγηση τῆς θρησκείας θά περιόριζε τήν ἀνάπτυξή της καί ἔτσι θά κατέπνιγε τήν ἐλευθερία τῆς λατρείας. Αὐτό ὅμως δέν ἔχει νόημα. Ἄν μία μυστικιστική ὀργάνωση δέν μπορεῖ νά ἀναπτυχθεῖ ἤ νά ἐπιβιώσει ἐξ αἰτίας τῆς φορολογίας, τότε δέν διαθέτει ἕνα μήνυμα πού νά εἶναι ἑλκυστικό στόν λαό καί ἱκανό νά τήν συντηρήσει.

Ἐάν ἀπαιτεῖ τήν ἐξαίρεση ἀπό τήν φορολογία ὡς τόν μόνο τρόπο γιά νά ὑπάρξει, τότε εἶναι μία θρησκεία πού βασίζεται σέ βιβλικές ἀνοησίες πού ὁ Ἑλληνικός λαός θά ἦταν καλύτερα νά ἀγνοεῖ.

Προφανῶς ὁ Ἑλληνικός λαός δέν γνωρίζει πώς ἡ ἄμωμη θρησκεία του, ἡ βιβλική, εἶναι μία τεράστια ἐπιχείρηση πού κατέχει μέ χίλιους δύο τρόπους, πάνω ἀπό τό μισό τῆς ἑλληνικῆς γῆς καί εἶναι ὁ κύριος μέτοχος στήν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καί πού πρόεδρός της εἶναι κατά διαδοχήν ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων. Αὐτή ἄλλωστε εἶναι καί ἡ πραγματική αἰτία τῆς τελευταίας διαμάχης, ἡ ὁποία στό ἀμαθές κοινό παρουσιάστηκε ντυμένη μέ τό θεολογικό ἔνδυμα τῶν εἰκονοπλαστῶν καί εἰκονολατρῶν.

Ἡ ἐκκλησία πάντοτε ἐπενέβαινε στήν ψήφιση νομοθεσίας πού εἶναι εὐνοϊκή γιά τά συμφέροντά της. Οἱ φρενιτώδεις ἀκραῖοι ὑποστηρικτές τῶν θρησκειῶν, πού ἀποτελοῦν ἕναν ὁλόκληρο στρατό ἕτοιμο νά ἀναταράξει τά θεμέλια τῆς κοινωνίας, ἀπέδειξαν πώς ἡ ἀφορολόγητη θρησκεία εἶναι πολύ πιό ἐπικίνδυνη γιά τήν ἐλευθερία ἀπ' ὅ,τι ἡ φορολόγησή της.

Γιατί θά ἔπρεπε ἕνα ἵδρυμα πού εἶναι θεμελιωμένο σέ φαντασίες καί μύθους, στό ἀπίστευτο καί τό ἀπίθανο, νά ἐξαιρεῖται τῆς φορολογίας, ἐνῶ λειτουργεῖ σέ μία κοινωνία πού συντηρεῖ τίς δομές καί τίς ὑπηρεσίες πού κάνουν δυνατή τήν ἐπιτυχία τῆς θρησκείας;

Ἡ ἐλευθερία μου, ἡ δική σας καί τοῦ

κάθε πολίτη ἀπειλεῖται ἀπό τήν τεράστια ἐπίδραση τῆς ὀργανωμένης θρησκείας, μέ τήν ἱκανότητά της νά ἐπεμβαίνει σέ κάθε τομέα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλά καί νά ὑπονομεύει ἀκόμη καί τήν ἐλευθερία τοῦ ἔθνους.

Στήν Ἑλλάδα αὐτό τό φαινόμενο ὑπῆρξε ἕνα διαρκές ἔγκλημα καί θά δώσουμε δύο παραδείγματα: Ἡ πόλη τῆς Θεσσαλονίκης ἔπεσε στά χέρια τῶν Τούρκων μετά ἀπό τήν προδοσία τῆς Μονῆς Βλατάδων, ἐνῶ ἡ πόλη τῶν Σερρῶν ἐκτουρκίστηκε μετά ἀπό αἴτηση τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν.

Εἶναι δημοκρατικό καί δικαιολογημένο νά ἐπιτρέπεται στίς Ἐκκλησίες αὐτή ἡ ἀπαράδεκτα εὐνοϊκή μεταχείριση τόσο στό οἰκονομικό περιβάλλον πού τίς προστατεύει, ὅσο καί στούς ἴδιους τούς ἐκπροσώπους της καί στά τάγματά της πού ἐξαιροῦνται τῆς στρατεύσεως καί τῆς τεκνογονίας καί πού μέ ἀπαράμιλλο θράσος παρουσιάζονται ὑπέρμαχοι τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος καί κλαψουρίζουν μέ κροκοδείλεια δάκρυα γιά τήν ὑπογεννητικότητα στήν Ἑλλάδα;

Ἡ ἐπιβίωση τῆς ὀργανωμένης ἀποκαλυπτικῆς θρησκείας δέν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τήν γενναιοδωρία τῶν μελῶν της, ἀλλά κυρίως ἀπό τίς μηχανορραφίες τοῦ ἱερατείου της πού ἐξαναγκάζει τήν κυβέρνηση νά ἐπιβάλλει τήν κυριαρχία τῆς μυστικιστικῆς ἐξουσίας της στίς ὑποθέσεις τοῦ κράτους καί τῆς κοινωνίας.

Οἱ ἐγκαθιδρυμένες θρησκεῖες εὐημεροῦν σ' ἕνα περιβάλλον φορολογήσεως τῶν ἄλλων. Ἐνῶ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ φορολογία γιά πολλές ὑπηρεσίες πού ἀφοροῦν τό κοινό συμφέρον, ὅπως, γιά παράδειγμα, ἡ ὁδοποιΐα, ἡ νομοθεσία, ἡ ἀστυνομία, ἡ πυροσβεστική, δέν μποροῦμε νά κατανοήσουμε τί προσφέρει ἡ Ἐκκλησία στόν πολίτη.

Εἴμαστε βέβαιοι πώς οἱ θρησκευτικές ὀργανώσεις μποροῦν νά συνεχίσουν νά λειτουργοῦν χωρίς ὅμως νά ἐξαιροῦνται ἀπό τίς ὑποχρεώσεις πού βαραίνουν κάθε πολίτη. Ἡ ἐξαίρεση τῆς φορολογήσεως τούς ἔχει παραχωρηθεῖ ἐξ αἰτίας μιᾶς λανθασμένης ἀντιλήψεως πώς ἡ θρησκεία εἶναι μία μή κερδοσκοπική ἐπιχείρηση.

Ὅποιος πιστεύει πώς ἡ θρησκεία δέν εἶναι κερδοσκοπική καί ὑπάρχει μόνο γιά νά διαδίδει ἐξωφρενικούς μύθους καί μαγεῖες, δέν ἔχει μελετήσει τά στατιστικά πού ἀφοροῦν στήν τεράστια περιουσία πού ἔχουν στά χέρια τους οἱ μή κερδοσκοπικές ὀργανώσεις.

Δυστυχῶς ἡ κυριαρχοῦσα θρησκεία στήν Ἑλλάδα δέν συμβάλλει μέ κανέναν τρόπο στήν ἐλευθερία καί τό μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐλεύθερη ἀπό τήν φορολογία καί διαδίδοντας τήν λατρεία ἑνός ἀφηρημένου βιβλικοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει ἀποκλειστικά ὡς μία ἱεραρχία πού τό ἐνδιαφέρον της εἶναι ἡ ἐκμετάλλευση ἀλλά καί ἡ προπαγάνδα ὑπερφυσικῶν παραλογισμῶν.

Δέν εἶναι καιρός ὁ λαός νά ἀπαιτήσει ἀπό τήν κυριαρχοῦσα θρησκεία στό κράτος αὐτό νά πληρώσει γιά τά ὀφέλη πού λαμβάνει δωρεάν ἀπό τήν κοινωνία;

Δέν εἶναι καιρός τό θρησκευτικό αὐτό ἵδρυμα νά παύσει νά θεωρεῖται πώς ἐκπροσωπεῖ μιά προνομιακή ἰδεολογία πού εἶναι πιό σημαντική ἀπό τήν φιλοσοφία ἀκόμη καί αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους;

Γιατί πρέπει ἡ ἐργασία ἑνός ἀτόμου πού ἐργάζεται ὀκτώ ὧρες τήν ἡμέρα νά φορολογεῖται ἐνῶ ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας πού ἐργάζεται τρεῖς ὧρες

μόνο τίς Κυριακές νά ἐξαιρεῖται τῆς φορολογίας.

Γιατί πρέπει νά ἐπιβάλλεται φορολογία στούς παραγωγικούς πολῖτες καί ὄχι σ' ἐκείνους πού παράγουν καί συντηροῦν θρησκευτικές ἰδεολογίες;

Μία θρησκεία πού λειτουργεῖ ὡς ἐπιχείρηση εἶναι πολύ πιό χρήσιμη γιά τήν κοινωνία ἀπό ἕνα ἄτομο πού προβληματίζεται γιά τήν ὕπαρξη ἀπό φιλοσοφικῆς καί λογικῆς πλευρᾶς.

Οἱ Ἕλληνες ποτέ δέν θεώρησαν πώς ὑπάρχει ἕνα ἀριστοκρατικό ἱερατεῖο, μιά φιλοσοφική προνομιακή ὁμάδα πού λειτουργεῖ μέ τήν λογική τῆς λεοντείου ἑταιρείας, πού εἰσπράττει μόνο τά κέρδη καί δέν πληρώνει ποτέ τίς ζημίες.

Ἡ βιβλική θρησκεία δέν παρέχει παρά μόνον φανταστικές ἀπαντήσεις στήν πολυπλοκότητα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Στηρίζεται στόν μυστικισμό, στό ἀκατανόητο, στά θαύματα, στό ἀπίθανο, σέ μιά φανταστική προοπτική πού ἔχει τίς ρίζες της στά ὄνειρα καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου.

Ἡ φορολόγηση τῆς θρησκείας βασίζεται στήν λογική καί τήν δικαιοσύνη. Δέν μποροῦν τά πλούτη τῆς ἐκκλησίας πού στηρίζονται στήν ἐξαίρεση ἀπό τήν φορολόγηση νά ὁδηγοῦνται σέ ἐκστρατεῖες πολιτικῶν πού συμφωνοῦν νά διαδίδουν τήν δεισιδαιμονία καί τήν ἀνελευθερία.

ΚΩΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Σαράντα σβέρκοι
βωδινοί με λαδωμένες
μπούκλες, σκεμπέδες
σταυροθόλωτοι και
βρώμιες ποδαρούκλες,
ξετσίπωτοι, ακαμάτηδες,
τσιμπούρια και κορέοι,
ντυμένοι στα μαλάματα
κ' επίσημοι κι ωραίοι.

Σαράντα λύκοι με
προβιά γι' αυτούς βαρά
η καμπάνα, καθένας
γουρουνόπουλο,
καθένας νταμιτζάνα!

Κι απέ ρεβάμενοι βαθιά
ξαπλώσανε στο τζάκι κι
αβάσταχτες ενιώσανε
φαγούρες στο μπατζάκι.

Οξ ο κοσμάκης φώναζε:
Πεινάμε τέτοιες μέρες,
γέροντοι και γερόντισσες
παιδάκια και μητέρες,
κι οι των επίγειων
αγαθών σφικτοί νοικοκυρέοι ανοίξαν τα
παράθυρα και κράξαν:
Είστε αθέοι!.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΤΕΜ

1. Ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰῶνος[1], παρατηρήθηκε στούς Ἰνδιάνους τῆς Β. Ἀμερικῆς, γενικώτερα καί ἀκριβέστερα μορφή τῆς λατρείας τῶν δένδρων καί τῶν ζώων. Ἐκ τῶν Ἰνδιάνων αὐτῶν προῆλθε τό ὄνομα τοῦ **τοτέμ**, ἀκριβέστερον **ὀτάμ** (τύπος ἤ σῆμα), τό ὁποῖο σημαίνει τό ζῶον, τό φυτό, ἤ σπανιώτερα τό ὀρυκτό ἤ τό οὐράνιο σῶμα (ἀστήρ, βροχή, κ.λπ.) στό ὁποῖο ἡ πατριά ἀναγνωρίζει ἕναν προστάτη, ἕναν κοινό πρόγονο τῶν ζώντων σήμερα ὄντων τοῦ αὐτοῦ εἴδους καί τῶν μελῶν τῆς πατριᾶς καί ἕνα σημεῖο συγκεντρώσεως. Τά μέλη κάποιας φυλῆς ἤ πατριᾶς πιστεύουν ὅτι εἶναι συνδεδεμένα μέ τά τοτέμ διά θρησκευτικῶν ἤ καί εὐρύτερα μαγικῶν δεσμῶν, ἐπιδεικνύουν πρός αὐτά ἰδιαίτερο σεβασμό καί τά θεωροῦν ὡς προστάτες δικούς τους καί τῆς πατριᾶς. Τά μέλη αὐτά, οἰκειοποιούμενα τό ὄνομα τοῦ σχετικοῦ ζώου ἤ ἄλλου εἴδους τοῦ τοτέμ, ἀνάγουν τήν καταγωγή τῆς φυλῆς ἤ τῆς πατριᾶς σέ αὐτό, φροντίζουν τούς ἀντιπροσώπους γιά κάθε ἑνός εἴδους τοῦ **τοτέμ** καί πιστεύουν ὅτι διατελοῦν ὑπό τήν προστασία αὐτοῦ ἐναντίον κάθε προσβολῆς ἤ ἄλλων κινδύνων.

2. Τό **τοτέμ** διακρίνεται ἀπό τό **φετίχ**, ἔχοντας μαγικές δυνάμεις, ὀφειλόμενες σέ κάποια γοητεία καί ἀπόκρυφη ἰδιότητα, καί ὄντας συνηθέστερα ἀντικείμενο **ἀνιμισμοῦ**, ἐπειδή ἀναφέρεται μόνο στά μέλη τῆς ἀπ' αὐτοῦ καταγομένης πατριᾶς, στά ὁποῖα ἐκτείνεται ἡ δύναμή του, ἐνῶ τό **φετίχ** εἶναι σέ ὅλους ἐν γένει τούς ἀνθρώπους σεβαστό καί ἐπικίνδυνο. Ἄλλη διαφορά εἶναι, ὅτι τό **φετίχ** ἐμφανίζεται ὡς ἄτομον, ὡς μεμονωμένο ἀντικείμενο, ἐνῶ, ἀντιθέτως, τό **τοτέμ** ἀναφέρεται πάντοτε σέ πλῆθος ὁμοειδῶν ὄντων, π.χ. σέ ὅλους τούς ἀετούς κάποιου εἴδους ἤ σέ ὅλους τούς κροκοδείλους, τίς σαῦρες, τούς σκώληκες, τούς λαγούς κ.λπ. Τό **τοτέμ** διακρίνεται, ἐπίσης, τῶν θεοτήτων, οἱ ὁποῖες μεταγενέστερα θεωρήθηκε ὅτι ἀποτελοῦνται ἀπό τίς μυστηριώδεις φυσικές δυνάμεις, τίς κρυμμένες στίς ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως, ἤ ὡς ἥρωες ἐπιζήσαντες ὡς σκιές ἤ ὡς ὑπερφυσικές δυνάμεις.

3. Ἡ ἰδέα τοῦ **τομέμ** εἶναι στενά συνδεδεμένη μέ τήν ἰδέα τῆς γενέσεως· ἐπί πλέον, ὁ κοινός πρόγονος εἶναι ὁ προστάτης· ἀναπαριστᾶ, τέλος, τήν ἀενάως ἀνανεουμένη κοινωνική δύναμη. Σέ πολλές πατριές, τό αἷμα τοῦ ἀπ' εὐθείας ἀπό τό **τοτέμ** καταγόμενου ζώου, μεταγγίζεται στίς φλέβες τῶν νεαρῶν κατά τήν ἐφηβική ἡλικία γιά νά καταστήσει στενώτερο τόν δεσμό ὅλων τῶν μελῶν τῆς ἴδιας κοινωνίας.

Ο ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

4. Περί τό **τοτέμ** συγκεντρώνονται διάφορα ἔθιμα, δοξασίες καί τελετές, τῶν ὁποίων τό σύνολο ἀποτελεῖ τόν **τοτεμισμό**. Μποροῦν δέ ὅλα αὐτά νά ἐξεταστοῦν ἀπό δύο ἀπόψεις, τήν **θρησκευτική**, ἡ ὁποία ἐξετάζει τήν σχέση τῶν ἀνθρώπων μέ τά δικά τους **τοτέμ**, καί τήν **κοινωνική**, ἡ ὁποία ἐρευνᾶ τήν σχέση μέ ἄλλους τῶν ἐχόντων τό αὐτό τοτέμ ἀνθρώπων.

Ο ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

5. Κατά τήν πρώτη περίπτωση, τά μέλη κάθε πατριᾶς φέρουν τό ὄνομα τοῦ κοινοῦ αὐτῶν **τοτέμ** καί ἰσχυρίζονται ὅτι κατάγονται ἀπό αὐτό. Τό θεωρούμενο ὡς **τοτέμ** ζῶον θεωρεῖται **ταμπού**, ἅγιο, ἀπαγορευμένο, κατ' ἀρχήν ἀπαραβίαστο. Κατά κανόνα ἀπαγορεύεται ὁ φόνος του, πολύ δέ περισσότερο ἡ βρώση του, ἐξαιρέσει ὁρισμένων περιπτώσεων λατρείας. Καί σήμερα ἀκόμη ὑπάρχουν θηρευτικοί λαοί, ἔχοντες ὡς **τοτέμ** τήν ἀρκούδα, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν συγγνώμη ἀπό αὐτήν πρίν τήν σκοτώσουν.

Ο ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

6. Σέ μᾶλλον ἀπομακρυσμένες ἐποχές, κατά τίς ὁποῖες ὁ **τοτεμισμός** ἦταν καθαρός, εἶναι πιθανό ὅτι κάθε πατριά εἶχε τουλάχιστον ἕνα **τοτέμ**, τό ὁποῖο δέν ἦταν δυνατόν οὔτε νά φονευθεῖ, ἀλλά οὔτε καί νά φαγωθεῖ ὑπό τῶν μελῶν τῆς ἴδιας πατριᾶς. Τό **τοτέμ** προστατευόταν λοιπόν ἀπό **ταμπού**. Οἱ συνέπειες τοῦ γεγονότος τούτου ὑπῆρξαν τεράστιες καί ἐξακολουθοῦν καί σήμερα νά εἶναι αἰσθητές. Ἡ πρώτη ὑπῆρξε ἡ **ἐξημέρωση** τῶν ζώων καί τῶν φυτῶν, δηλαδή **ἡ ἀγροτική ζωή**. Ἄς ὑποθέσουμε μία φυλή ἀποτελουμένη ἀπό δύο πατριές, τῶν ὁποίων ἡ μία ἔχει ὡς **τοτέμ** τόν ἀγριόχοιρο, ἡ ἄλλη μία ποικιλία ἀγρίου σίτου.

Εἶναι στό συμφέρον ἑκάστης τῶν πατριῶν αὐτῶν καί τῶν ἀποτελούντων αὐτήν ἀνθρώπων, νά διατηρήσουν, πλησίον τῆς κατασκηνώσεώς τους, τουλάχιστον ἕνα ζεῦγος ἀγριοχοίρων, οἱ ὁποῖοι θά ἀναπαραχθοῦν ὑπό τήν ἐπίβλεψη τοῦ ἀνθρώπου, καί μικρά φυτεία σιτηρῶν, ἡ ὁποία θά ἀνανεώσει τήν καλλιέργεια. Καί ὅταν ἀκόμη πιεσθοῦν ἀπό τήν πεῖνα, οἱ κυνηγοί δέν θά φάνε τό δικό τους **τοτέμ**, τό ὁποῖο προφυλάσσεται ἀπό θρησκευτικό **ταμπού**, καί μόνο σέ ἐξαιρετική περίπτωση θά φάνε ἤ θά καταστρέψουν τό **τοτέμ** τῆς γειτονικῆς πατριᾶς. Μετά ἀπό μερικές γενιές οἱ θεῖοι ἀγριόχοιροι θά γίνουν οἰκιακοί ἀγριόχοιροι, δηλαδή χοῖροι, καί ὁ ἄγριος σῖτος θά γίνει φυτό καλλιεργητικό.

Ἀλλά πῶς καί γιατί ἡ κατάσταση αὐτή ἔλαβε τέλος; Ἡ θρησκεία ἐπενέβη ἐδῶ καί μόνο αὐτή παρέχει ἱκανοποιητική ἐξήγηση.

Τό **τοτέμ** εἶναι ἱερό καί μέ τήν ἰδιότητα αὐτή, θεωρεῖται ὡς σκεῦος δυνάμεως. Ἡ πλησίον του καί ὑπό τήν προστασία του διαβίωση εἶναι ἤδη σωτήριο πρᾶγμα· ἀλλά δέν θά ἦταν δυνατόν νά τό κατοχυρώσουν περισσότερο σέ περίπτωση π.χ. ἐπιδημίας ἤ κάποιας φυσικῆς συμφορᾶς μετουσιωμένης αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως τοῦ **τοτέμ**.

Ἔτσι, ἐξαιρετικῶς κατ' ἀρχήν καί πρός καθαγίαση, οἱ ἄνθρωποι μιᾶς πατριᾶς ἐπέτρεψαν στούς ἑαυτούς τους νά φονεύσουν καί νά φάνε τό **τοτέμ** τους σάν ἱεροτελεστία. Λίγο λίγο πολλαπλασιαζόμενες οἱ θρησκευτικές αὐτές ἑστιάσεις κατέστησαν εὐωχίες· ἔπειτα, μέ τίς προόδους τοῦ ὀρθολογισμοῦ, λησμόνησαν τήν ἱερότητα τῶν ζώων καί τῶν φυτῶν, γιά νά ὑπολογίσουν μόνο τήν χρησιμότητά τους.

Εἶναι ἐπιτετραμμένο νά σκεφθοῦμε ὅτι ἡ **μετάληψη**, ὅπως ἐφαρμόσθηκε καί ἐννοήθηκε κατά τόν Μεσαίωνα, εἶναι ἐπίβαση τῆς πολύ παλαιᾶς αὐτῆς δεισιδαιμονίας, ἡ ὁποία ὑφίσταται γιά νά ἐνδυναμώνει καί καθαγιάζει διά τῆς μεταλήψεως θείου ὄντος. Ἐάν ὁ χριστιανισμός ἀρχικῶς, μέ τίς πρακτικές θεοφαγίες του ἔχει τόσον ταχέως κατακτήσει τήν Εὐρώπη, τοῦτο ὀφείλεται στό ὅτι ἡ ἰδέα αὐτή τῆς μεταλήψεως τοῦ θείου δέν ἦταν νέα καί ἁπλῶς περιέβαλε μέ λιγότερο χονδροειδῆ μορφή ἕνα τῶν βαθυτέρων θρησκευτικῶν ἐνστίκτων τῆς ἀνθρωπότητας.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ Η ΒΡΩΣΗ ΤΩΝ ΤΟΤΕΜ

7. Κατά τόν 18ο αἰῶνα οἱ φιλόσοφοι προπαγάνδισαν τήν ἀπατηλή ἰδέα ὅτι ἐάν κάποιοι θρησκευτικοί νομοθέτες εἶχαν ἀπαγορεύσει τοῦτο ἤ ἐκεῖνο τό τρόφιμο, τό ἔκαναν γιά λόγους Ὑγείας. Καί αὐτός ὁ Renan[2] νόμιζε ὅτι ὁ φόβος τῆς τριχίνης καί τῆς λέπρας συνετέλεσε νά ἀπαγορευθεῖ στούς Ἑβραίους ἡ χρήση τοῦ χοιρινοῦ κρέατος. Ἡ ἐξήγηση αὐτή δέν εἶναι λογική, διότι πουθενά στήν Βίβλο δέν συναντᾶμε καί ἕνα ἀκόμα παράδειγμα ἐπιδημίας ἤ ἀσθενείας ἀποδιδομένης στήν κατανάλωση ἀκαθάρτων κρεάτων. Ἡ ἰδέα τῆς ὑγείας γεννήθηκε ἀργότερα ἀπό τούς Ἕλληνες. Γιά τούς βιβλικούς συγγραφεῖς, ὅπως καί γιά τούς σημερινούς ἀγρίους, ἡ ἀσθένεια εἶναι ὑπερφυσική, εἶναι ἔργο τῆς ὀργῆς τῶν πνευμάτων. Οἱ Ἑβραῖοι ἀπέχουν νά τρῶνε χοιρινό, διότι οἱ μακρινοί πρόγονοί τους εἶχαν ὡς **τοτέμ** τόν ἀγριόχοιρο. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν ἀποχή τῶν Συρίων, τῶν Περσῶν, καί ἀργότερα τῶν Μουσουλμάνων ἀπό τό χοιρινό κρέας.

8. Οἱ χριστιανοί τοῦ Μεσαίωνος (τῆς Ἑλληνικῆς καί Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας) ἔτρωγαν τήν Παρασκευή ψάρι καί οἱ Ἑβραῖοι ἐξακολουθοῦν νά τρῶνε ψάρι τό βράδυ κάθε Παρασκευῆς. Τόσο μάλιστα εἶναι ριζωμένη ἡ συνήθεια αὐτή στούς θρησκευτικούς Ἑβραίους, ὥστε, στήν Γαλικία, οἱ ἑβραϊκές οἰκογένειες, καί οἱ πτωχότερες, προμηθεύοντο, μέχρι τοῦ τελευταίου διωγμοῦ τους, κάθε Παρασκευή ἕναν μόνο κωβιόν (εἶδος ψαριοῦ), γιά νά τό φάνε, σέ λεπτά τεμάχια, μόλις νυκτώσει. Ἡ νηστεία τῶν χριστιανῶν, μέ τήν ἀνοχή τοῦ ψαριοῦ, εἶναι ἡ θρησκευτική συνήθεια νά τρῶνε τήν Παρασκευή ψάρι.

Ἐφ' ὅσον ἡ συνήθεια αὐτή στούς Ἑβραίους καί τούς Χριστιανούς εἶναι κοινή, εἶναι προφανές ὅτι ἡ ἑβδομαδιαία ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος δέν ἔχει συμβολή σέ αὐτή. Ὁ ἰχθύς εἶναι ἀρχαῖο **τοτέμ** τῆς Συρίας. Μεταξύ τῶν Συριακῶν φυλῶν, μερικές ἀπέχουν μερικῶν ἰχθύων, εἶναι ἡ περίπτωση τῶν Ἰουδαίων ἐνῶ ἄλλες διατηροῦσαν ἱερούς ἰχθῦς στά ὑδροστάσια καί ἔτρωγαν ἀπό αὐτούς γιά νά καθαγιασθοῦν. Ἡ τελευταία αὐτή συνήθεια οἰκειοποιήθηκε ἀπό τούς πρώτους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν μέχρι νά συνταυτίσουν τόν Χριστό πρός ἕναν μεγάλο Ἰχθύν[3]: *«Εἴμεθα μικροί ἰχθύες»*, ἔλεγε ὁ **Τερτυλιανός**[4], *«οἵτινες γεννώμεθα εἰς τά ὕδατα τοῦ βαπτίσματος»*. Καί κάποια ἐπιγραφή χριστιανική τοῦ 180 μ.Χ. χαρακτηρίζει τόν Ἰησοῦν μέγαν ἰχθύν. Πρέπει ἐπίσης νά θυμηθοῦμε ὅτι ἡ βρώση τοῦ ἱεροῦ ἰχθύος ὑπῆρξε ἀρχική μορφή τοῦ γεύματος εὐχαριστίας, καί τοῦτο ἐπειδή ἡ χρήση αὐτή ἦταν πολύ προγενέστερη τῆς Ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ.

9. Στήν νῆσο τοῦ Wetar (μεταξύ Νέας Γουϊνέας καί Gélèbes), οἱ κάτοικοι πιστεύουν ὅτι κατάγονται ἀπό ἀγριόχοιρους, φίδια, κροκόδειλους, τρυγόνια, σκύλους καί ἐγχέλυα. Ὀφείλει δέ κάθε ἕνας νά ἀποφεύγει νά τρώει κρέας τοῦ ζώου, ἐκ τοῦ ὁποίου κατάγεται, διότι ἀλλιῶς θά καταστεῖ λεπρός ἤ τρελλός. Στούς Ἰνδιάνους Oinahas τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, οἱ ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων τό **τοτέμ** εἶναι ἡ ἄλκη[5], πιστεύουν ὅτι, ἐάν ἔτρωγαν τό κρέας ἀρσενικῆς ἄλκης, θά ἔβλεπαν διάφορα μέρη τοῦ σώματός τους νά καλύπτονται ἀπό δοθιῆνες καί λευκές κηλῖδες. Στήν ἴδια φυλή, οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων τό **τοτέμ** εἶναι ὁ ἐρυθρός ἀραβόσιτος, πιστεύουν ὅτι, ἐάν ἔτρωγαν αὐτόν, θά εἶχαν πόνους γύρω ἀπό τό στόμα τους. Οἱ μαῦροι Bush τοῦ Surinan, οἱ ὁποῖοι ἐφαρμόζουν τόν τοτεμισμό, πιστεύουν ὅτι, ἐάν ἔτρωγαν capiai[6], θά προσβάλλοντο ἀπό λέπρα. Ἴσως τό capiai εἶναι ἕνα ἀπό τά τοτέμ τους. Καί οἱ Σύριοι, γιά τούς ὁποίους ὁ ἰχθύς ἦταν ἱερός, πίστευαν, κατά τήν ἀρχαιότητα, ὅτι, ἐάν ἔτρωγαν ἰχθύν, θά εἶχαν παντοῦ ἕλκη καί θά πρήζονταν τά πόδια και ἡ κοιλιά τους. Οἱ Chasas τοῦ Orissa[7] πιστεύουν, ὅτι, ἐάν πληγώσουν τό ζῶο, τό ὁποῖο εἶναι τό **τοτέμ** τους, θά προσβληθοῦν ἀπό λέπρα καί θά ἐξαφανιστεῖ ἡ φυλή τους.

Τά παραδείγματα αὐτά ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ βρώση ἱεροῦ ζώου θεωρεῖται συχνά ὅτι προκαλεῖ τήν λέπρα ἤ ἄλλες ἐπιδημικές ἀσθένειες· ἐπί πλέον ὑποστηρίζουν τήν γνώμη ὅτι ὁ χοῖρος ἔπρεπε νά ἦταν ἱερό ζῶο στήν Αἴγυπτο, ἀφοῦ πιστεύετο ὅτι ἡ πόση γάλακτος χοίρου θά ἔδινε τήν λέπρα.

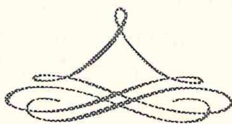
ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ Η ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΑ ΤΟΤΕΜ

10. Ἀλλά καί αὐτή ἀκόμη ἡ ἐπαφή μέ κάθε τί πού θεωρεῖται ἱερό ἀπαγορεύεται καί πρέπει νά πλένεται καί καθαρίζεται ἐπιμελῶς ὅποιος τυχόν ἀγγίξει ἱερό ἀντικείμενο, πρίν ἔλθει σέ

ἐπαφή μέ τούς ὁμοίους του. Ἔτσι, στά Tonga[8], ὅταν κάποιος ἄγγιζε ἱερό ἀντικείμενο, ἔπρεπε νά κάνει ἰδιαίτερη ἱεροτελεστία γιά νά μπορεῖ νά χρησιμοποιήσει τά χέρια του κατά τό δεῖπνο· ἄλλως πίστευαν ὅτι θά ἐπρήζετο ἤ θά πέθαινε, ἤ τουλάχιστον θά προσβάλλετο ὑπό χοιράδων ἤ κάποιας ἄλλης ἀσθένειας. Καί οἱ Πολυνήσιοι αἰσθάνοντο ζωηρή τήν ἀνάγκη νά ἀπαλλαχθοῦν τῆς ἱερῆς ἐπαφής, ἀποφεύγοντες νά ἀγγίζουν τά ἱερά ἀντικείμενα. Οἱ Ἰνδιάνοι Oniahas[9], τῆς πατριᾶς τῆς ἄλκης, πιστεύουν ὅτι ἐάν κάποιος ἐξ αὐτῶν ἀγγίξει ἀρσενική ἄλκη, θά προσβάλλετο ὑπό δοθιήνων κάι λευκῶν κηλίδων. Τά μέλη τῆς πατριᾶς τοῦ ἑρπετοῦ στήν ἴδια φυλή πιστεύουν ὅτι, ἄν κάποιος ἐξ αὐτῶν ἀγγίξει φίδι, θά ἀσπρίσουν τά μαλλιά του. Στήν Samoa[10], ὅσοι ἔχουν ὡς θεό τήν χρυσαλλίδα πιστεύουν ὅτι θά πεθάνουν, ἄν παγιδέψουν χρυσαλλίδα.

11. Καί οἱ ἀρχαῖοι τηροῦσαν ἀνάλογη τακτική. Ὅταν στήν Αἴγυπτο ἄγγιζε κάποιος χοῖρο, ἔπρεπε νά πέσει σέ ποτάμι ἤ σέ πηγή μέ τά ἐνδύματά του, γιά νά ἀπαλλαχθεῖ ἀπό τήν ρυπαρότητα. Καί οἱ Ἑβραῖοι, μετά τήν ἀνάγνωση τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὤφειλαν νά πλύνουν τά χέρια τους.

Φαίνεται ὅτι ὁ ἀρχέγονος ἄνθρωπος πιστεύει, ὅτι κάθε τί ἱερό εἶνα ἐπικίνδυνο, ἐμποτισμένο μέ εἶδος ἠλεκτρικῆς ἁγιότητος, ἡ ὁποία προσβάλλει κάθε τί πού ἀγγίζει, καί ὅταν ἀκόμη δέν τό μαντεύει.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ Η ΘΕΑ ΤΟΥ ΤΟΤΕΜ

12. Ἀλλά καί νά δεῖ ἀκόμη κάτι τό ὁποῖο θεωρεῖ ἰδιαιτέρως ἱερό ἀποφεύγει ὁ ἄγριος. Οἱ Bechonavas, τῆς πατριᾶς τοῦ Κροκοδείλου, πιστεύουν ὅτι εἶναι «βδελυρόν καί κακόν σημεῖον» νά συναντοῦν ἤ νά βλέπουν κροκόδειλο, διότι νομίζουν ὅτι ἡ θέα του προξενεῖ τήν ὀφθαλμία. Ἐν τούτοις, ὁ κροκόδειλος εἶναι τό ἱερώτερο ἀντικειμενό τους, τόν ἀποκαλοῦν πατέρα τους, ὁρκίζονται στό ὄνομά του καί τόν λατρεύουν κατά τίς ἑορτές τους. Ἡ κατσίκα εἶναι τό ἱερό ζῶο τῶν Bushmen τῆς Madenassana· ἐν τούτοις, «καί νά τήν κοιτάξει κάποιος καθίσταται ἀκάθαρτος καί προσβάλλεται ἀπό ἀκαθόριστη κακοδιαθεσία».

Ἡ πατριά Mori τῶν Bhils[11], τῆς Κεντρικῆς Ἰνδίας, λατρεύει τόν ταώ ὡς τό **τοτέμ** της καί θυσιάζει σέ αὐτόν σπόρους· ἐν τούτοις, τά μέλη τῆς πατριᾶς πιστεύουν, ὅτι ἐάν ἔθεταν μόνον τό πόδι ἐπί τῶν ἰχνῶν ἑνός ταώ, θά ὑπέφεραν ἀργότερα ἀπό κάποια ἀσθένεια, καί ἐάν κάποια γυναίκα δεῖ ταώ, ὀφείλει νά καλύψει τό πρόσωπο καί νά στρέψει τό κεφάλι.

ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΙΚΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΤΟΤΕΜ

13. Τό **τοτέμ**, ἐξ ἄλλου, ὑπερασπίζεται τά μέλη τῆς πατριᾶς, ἄλλο μέν χωρίς νά τά βλάπτει, ὡς π.χ. ὁ ὄφις ἤ ὁ σκορπιός, ἄλλο δέ παρέχον σέ αὐτούς θετική ὠφέλεια. Πρός τοῦτο ὅμως πρέπει τά μέλη τῆς πατριᾶς νά καθίστανται

ὅμοια πρός τό **τοτέμ** τους· γι' αὐτό μεταμφιέζονται, φοροῦν δέρματα ἤ πτερά, χαράσσουν στό δέρμα σχετικά σχήματα, κ.λπ. Στήν Σαμόα, ἡ φέρουσα τό ὄνομα ἱεροῦ ζώου οἰκογένεια προσφέρει καρπούς σέ ἔνδειξη σεβασμοῦ πρός αὐτό. Ἀλλοῦ διενεργοῦνται θρησκευτικοί χοροί πού ἔχουν σκοπό τήν γονιμοποίηση ἤ εὐφορία τοῦ ζώου ἤ τοῦ φυτοῦ, στό ὁποῖο ἀνήκει ἡ χορεύουσα οἰκογένεια τοῦ **τοτέμ**[12].

Ο ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

14. Σπουδαιοτάτη εἶναι ἡ κοινωνική σημασία τοῦ **τοτέμ**. Ὅλα τά μέλη τῆς τοτεμικῆς πατριᾶς θεωροῦν ἄλληλα συγγενῆ, ἀδελφούς ἤ ἀδελφές, καί ὑποχρεοῦνται σέ ἀμοιβαία βοήθεια. Ἡ συγγένεια πού στηρίζεται στό τοτέμ θεωρεῖται ἰσχυροτέρα κάθε ἄλλης, ἀκόμη καί αὐτῆς τοῦ αἵματος. Γι' αὐτό τά μέλη τοῦ ἴδιου τοτέμ δέν ἐπιτρέπεται νά συνάπτουν γάμους μεταξύ τους, μέ βαρύτατες δέ κυρώσεις τιμωροῦνται οἱ παραβάτες αὐτῶν τῶν ἀπαγορεύσεων[12]. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ τοτεμική συγγένεια διαφέρει μεταξύ τῶν διαφόρων φυλῶν· σέ ἄλλες, ὅπως αὐτές τῆς Β. Ἀμερικῆς καί Αὐστραλίας, ἐπικρατεῖ ἡ γραμμή τῆς μητρός, ἐνῶ σέ ἄλλες, ὅπως στήν Ἀφρική, τά παιδιά ἀνήκουν στήν τοτεμική φυλή τοῦ πατρός.

15. Τό τοτέμ εἶναι πολυμερές. Ἡ φυλή μπορεῖ νά ἔχει κοινό τοτέμ, τό ὁποῖο συνεχίζεται ἀπό γενεᾶς εἰς γενεάν· ὁ τύπος αὐτός εἶναι ὁ ἐπικρατέστερος καί σπουδαιότερος, καί τοῦτο ἐννοοῦμε ὅταν ὁμιλοῦμε περί **τοτεμισμοῦ**. Μπορεῖ ὅμως νά ὑπάρχει ἰδιαίτερο τοτέμ γιά ὅλους τούς ἄνδρες καί ἄλλο γιά ὅλες τίς γυναῖκες τῆς ἴδιας φυλῆς. Τέλος, δέν ἀποκλείεται νά ἔχει τοτέμ καί τό κάθε ἕνα ἄτομο, τό ὁποῖο ὅμως δέν μεταβιβάζεται σέ ἄλλους καί οὔτε κληροδοτεῖται.

16. Μεταξύ τῶν χρησιμευόντων ὡς τοτέμ ζώων διακρίνονται δύο κατηγορίες: τά **ζῶα τῆς ψυχῆς**, δηλαδή τά ζῶα, τά ὁποῖα πιστεύονται ὡς κατοικητήρια ψυχῶν, ὡς εἶναι οἱ σκώληκες, οἱ σαῦρες, οἱ μῦες καί πρό πάντων οἱ ὄφεις, καί τά **χρήσιμα ζῶα**, τά ὁποῖα χρησιμεύουν ὡς τροφή τῶν ἀνθρώπων. Μεταξύ τῶν δευτέρων δέν συμπεριλαμβάνονται τά κατοικίδια. Μεταξύ, ἄλλωστε, **τοτεμισμοῦ** καί **ζωολατρείας** ὑπάρχει καί ἡ διαφορά, ὅτι ὁ **τοτεμισμός** ἀναφέρεται ἀδιακρίτως σέ κάθε εἶδος ζώων, ἀκόμη δέ καί σέ ἄψυχα ἀντικείμενα, ἐνῶ στήν **ζωολατρεία** βρίσκουμε μόνο χρήσιμα καί δή κατοικίδια ζῶα ἤ καί τέτοια τά ὁποῖα προξενοῦν ἐντύπωση γιά τήν δύναμη ἤ τήν μυστηριώδη φύση τους. Ἔπειτα ὁ μέν **τοτεμισμός** συνδέει ὅλα τά μέλη κάποιας φυλῆς πρός ὅλους τούς ἀντιπροσώπους ἑνός ὁλοκλήρου εἴδους ζώων, ἐνῶ ἡ ζωολατρεία ἀναφέρεται σέ ἕνα μόνο κάθε φορά ζῶον.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΥ

17. Ἡ ἀρχή τοῦ τοτεμισμοῦ δέν ἔχει ἀκόμη πλήρως ἐξακριβωθεῖ, διότι συγκρούονται οἱ σχετικές θεωρίες τῶν περί τήν ἱστορία τῶν θρησκευμάτων, τήν ἐθνολογία καί τήν λαογραφία ἀσχοληθέντων. Ἔτσι, κατά τόν Lennan, τόσον τό ὡς **τοτέμ** θεωρούμενο ζῶο, ὅσον καί τά μέλη

τῆς πατριᾶς, τῆς ὁποίας θεωρεῖται προστάτης, πιστεύεται ὅτι κατάγονται ἀπό τόν ἴδιο πρόγονο, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς γεννήτωρ καί τῶν ζώων τοῦ ἴδιου εἴδους καί τῆς πατριᾶς, ἡ ὁποία φέρει τό ὄνομα τοῦ ζώου τοῦ εἴδους τούτου. Στόν κοινόν τοῦτον πρόγονο ἀπέδιδαν τιμές ὅπως στίς ψυχές τῶν νεκρῶν καί ἀκόμα μεγαλύτερες γιά τήν μεγάλη δύναμη μέ τήν ὁποία ἦταν προικισμένος. Κατά τήν ὑπόθεση λοιπόν αὐτή, ὁ **τοτεμισμός** εἶναι μορφή **προγονολατρίας**.

Κατά τόν Lublock[14] καί ἄλλους, ὁ **τοτεμισμός** ἐξηγεῖται ἀπό τήν συνήθεια τῶν ἀγρίων λαῶν νά ἀποδίδουν στά παιδιά, τούς πολεμιστές ὀνόματα ζώων καί νά τά προσφωνοῦν μέ αὐτά.

Τό ἄτομο ἤ ἡ οἰκογένεια, ἡ ὁποία λαμβάνει τό ὄνομα ζώου, εἶναι φυσικό νά αἰσθάνεται κάποιο εἶδος σεβασμοῦ πρός ὁλόκληρο τό εἶδος, στό ὁποῖο ἀνήκει τό ζῶο. Ἔτσι γεννιέται στήν ψυχή τοῦ ἀγρίου, σύγχυση μεταξύ τῶν προγόνων του καί τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῶν ζώων. Ἀπό τόν R. Smith, ὁ ὁποῖος ἀποβλέπει περισσότερο στήν κοινωνική σημασία τοῦ **τοτεμισμοῦ**, παρέχεται ἡ σχετική ἐξήγηση πού ἀφορᾶ κάποια συμφωνία γιά συμμαχία ἐναντίον πολεμίων δυνάμεων, ἡ ὁποία ἐπεδίωκε νά ἑνώσει τούς συμβαλλομένους κατά τόν πλέον σταθερό τρόπο. Ἡ ἕνωση αὐτή, οὖσα ἕνωση αἵματος, συντελεῖτο διά τῆς κοινῆς θυσίας ὁρισμένου ζώου. Τέλος, ὁ Frazer ἐξηγεῖ ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τόν **τοτεμισμό**, ὀφείλεται στίς τελετές, οἱ ὁποῖες ἦσαν ἐν χρήσει κατά τήν μετάβαση ἀπό τήν παιδική στήν ἐφηβική ἡλικία. Σέ κάθε περίπτωση, τό βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ **τοτεμισμός** ἀποτελεῖ ἰδιάζουσα μορφή τῆς **προγονολατρίας** καί εἶναι συνήθης στίς κατώτερες βαθμίδες τοῦ βίου τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν. Κατ' αὐτές πιστεύεται ὅτι πρόγονος τῆς φυλῆς ὑπῆρξε ὁποιοδήποτε ζῶο, τό ὁποῖο συνεζεύχθη μέ τήν ὑπό ἀνθρωπίνη μορφή νοουμένη μητέρα, ἐκ τῆς ὁποίας γεννήθηκε ἡ φυλή. Ἄλλωστε, σέ πολλούς μύθους συναντοῦμε γάμους μεταξύ ἀνθρώπων καί ζώων. Ἄνθρωποι, προικισμένοι μέ **μανά**, δύναμη, μποροῦν νά μεταμορφώνονται σέ ζῶα. Οἱ βασιλεῖς τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ταυτίζονται πρός ὁρισμένα ζῶα. Πολλοί ἄγριοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁρισμένη π.χ. περιστερά εἶναι συγγενής τους. Συνέπεια ἀναπόφευκτος τῆς πίστεως αὐτῆς, τήν ὁποία βρίσκουμε στόν **τοτεμισμό**, εἶναι ἡ ἁγιότης τοῦ οἰκείου εἴδους τῶν ζώων, ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων χρημάτισε ὡς ὁ πρόγονος τῆς φυλῆς.

ΣΧΕΣΗ ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

18. Τόν **τοτεμισμό** ἤθελαν νά παρουσιάσουν σάν ἀναγκαῖο στάδιο τῆς θρησκευτικῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος. Ὑπέθεσαν δηλαδή ὅτι ἡ πίστη κάποιων φυλῶν γιά τήν συγγένειά τους μέ ὁρισμένα εἴδη ζώων, ἀποτελεῖ τόν πρῶτο πυρῆνα τῆς θρησκείας ἤ τουλάχιστον τό μετά τόν **ἀνιμισμό** καί πρό τοῦ **πολυθεϊσμοῦ** στάδιο. Ἄλλοι ὅμως ἀρνήθηκαν τήν ἀλήθεια τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, ἐμμένοντες στόν κανονικό χαρακτῆρα τοῦ **τοτεμισμοῦ**. Ὅπως καί ἄν ἔχει τό πρᾶγμα, κανείς δέν μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ τήν στενή σχέση μεταξύ **θρησκείας** καί **τοτεμισμοῦ** καί τήν ἐπίδραση αὐτοῦ ἐπί τῶν θρησκευτικῶν παραστάσεων.

Η ΚΑΘΟΛΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΥ

19. Ὁ ὅρος **τοτέμ** κατάγεται ἀπό τήν Ἀμερική, ἐλήφθη δέ ἀπό τήν γλῶσσα τῶν Ἰνδιάνων τῆς Β. Ἀμερικῆς. Τό φαινόμενο ὅμως δέν περιορίζεται μόνο στήν Ἀμερική, ἀλλά συναντᾶται καί στήν Αὐστραλία. Στίς δύο αὐτές χῶρες ἔχει κεντρική σημασία γιά τίς φυλές τῶν ἀγρίων. Πλήν ὅμως τῶν δύο τούτων ἠπείρων, ὁ **τοτεμισμός** συναντᾶται καί στήν Ἀφρική, ἰδιαιτέρως δέ στήν περί τόν Ἰσημερινόν χώρα, στίς Ἰνδίες, τήν Πολυνησία καί ἀλλοῦ. Μολονότι ὁ ὅρος **τοτέμ** ἔγινε γνωστός στήν Εὐρώπη τό 1791 ὡς λέξη τῶν ἐρυθροδέρμων τῆς Ἀμερικῆς, ὁ **τοτεμισμός** φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε τόσο διαδεδομένος ὅσο καί ὁ **ἀνιμισμός**, ἀπό τόν ὁποῖο πηγάζει. Τόν παρατηροῦμε λίγο ὡς πολύ παντοῦ, ἄν ὄχι σέ κατάσταση καθαρή καί ἄνευ ἀναμίξεως νεωτέρων θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων, τουλάχιστον σέ κατάσταση κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον ἀληθῶν ἐπιβιώσεων. Οἱ θρησκεῖες τῆς Αἰγύπτου, τῆς Συρίας, τῆς Ἰταλίας καί τῆς Γαλατίας ἐμφοροῦνται ἀπό τόν **τοτεμισμό**.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἡ λέξη **τοτέμ** εἶναι δανεισμένη ἀπό τούς Ἰνδιάνους Objibway τῆς Β. Ἀμερικῆς καί σημαίνει «Οἰκογένεια, φυλή». Οἱ Αὐστραλιανοί, ἀντί τοῦ **τοτέμ**, λέγουν **Kobong**.

Πολύ πρό τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, κατά τόν 16ο αἰῶνα, παρατηρήθηκαν λείψανα τοτεμικῆς λατρείας Ineas ἀπό τόν Carcilaso de la Vega, περουβιανό ἱστορικό, γιό τοῦ Sebastian Garcilaso de Vega, ἱσπανοῦ πλοιάρχου τοῦ 16ου αἰῶνος καί συντρόφου τοῦ ἱσπανοῦ ἐξερευνητοῦ Pizarro, πού γεννήθηκε στό Cuzeo (πόλη τῆς Δημοκρατίας τοῦ Περοῦ, ἄλλοτε πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῶν Incas) τό 1535 καί πέθανε στήν ἱσπανική πόλη Valladolid τό 1568. Αὐτός διδάχθηκε ἀπό τήν μητέρα του, ἰθαγενῆ ἀπό τήν φυλή Incas, τήν ἐπιτόπιο γλῶσσα καί ἐμπνεύσθηκε τήν ἐπιθυμία νά γράψει τήν ἱστορία τῶν προγόνων της, διέτρεξε τό Περοῦ πρός συλλογή τῶν ἀναγκαίων πληροφοριῶν καί ἀνακάλυψε λείψανα τοτεμικῆς λατρείας. Ἡ καταγωγή καί ἡ σοφία του ἄσκησαν σοβαρή ἐπίδραση στούς ἰθαγενεῖς, καί ἔτσι προκάλεσε τήν δυσπιστία τῆς ἱσπανικῆς Διοικήσεως καί τήν κατά τό 1560 ἐξορία του στό Valladolid. Συνέγραψε ἐνδιαφέροντα συγγράμματα μέ τούς τίτλους: Comentarios reales que tratan del orgen de los Incas (1609, la Florida del Inca, historia del adelantado Hernando de Soto (1605).

Ἡ ὀνομασία **τοτέμ** παρελήφθη ὑπό τήν μορφή **τοτάμ** τό 1791 ἀπό τόν ἄγγλο Τ. Λόγκ ἀπό τούς ἐρυθρόδερμους τῆς Β. Ἀμερικῆς. Τό ζήτημα προκάλεσε βαθμηδόν τό ζωηρό ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημόνων καί ἔδωσε ἀφορμή σέ πολυάριθμα σχετικά ἔργα, τῶν ὁποίων τά σπουδαιότερα εἶναι: Τ. Φραῖζερ, **«Τοτεμισμός καί ἐξωγαμία»** (1910) καί Ἄντριου Λάγγ, **«Τό μυστικό τοῦ τοτέμ»** (1905). Ἡ δόξα ὅμως τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς σημασίας τοῦ τοτεμισμοῦ γιά τήν προϊστορία ἀνήκει στόν Τ. Φέρκιουσον Μάκ Λέναν (1869-70).

2. **Renan** (Ἐρνέστος Ρενάν), Γάλλος συγγραφέας, γεννήθηκε τό 1823 στήν βρεττανική πόλη Tréguier καί πέθανε τό 1892 στό Παρίσι. Φοίτησε σέ διάφορα σεμινάρια, μέ τά ὁποῖα ἀσχολεῖται μέ τήν θεολογία καί τήν ἐκμάθηση τῆς ἑβραϊκῆς καί τῶν σημιτικῶν γλωσσῶν, ἡ σπουδή ὅμως τῆς φιλοσοφίας ἄνοιξε πρό αὐτοῦ νέους ὁρίζοντες καί τοῦ γέννησε ἐσωτερική κρίση, ἕως ὅτου ἀναγκάσθηκε νά ἀποχωρή-

σει καί νά ἀπεκδυθεῖ τό ἱερατικό ἔνδυμα. Ὅταν ἀργότερα ἀναγορεύθηκε διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας, ἐστάλη στήν Ἰταλία μέ ἐπιστημονική ἀποστολή καί ἀργότερα στήν Ἀνατολή πρός ἐξερεύνηση τῆς Φοινίκης. Κατέλαβε διάφορες δημόσιες θέσεις, τό δέ 1862 διορίσθηκε καθηγητής τῆς ἑβραϊκῆς, τῆς χαλδαϊκῆς καί τῆς συριακῆς γλώσσης στό Κολλέγιο τῆς Γαλλίας, ἀλλά ἀμέσως μετά τήν ἐναρκτήριό του παράδοση κατά τήν ὁποία ἀπεκάλεσε τόν Ἰησοῦν «**ἀσύγκριτον ἄνθρωπον**» λόγῳ τοῦ θορύβου πού ξεσηκώθηκε, ἀναγκάσθηκε νά διακόψει τά μαθήματά του. Ἐκτός πολλῶν ἄλλων ἔργων, ἐξέδωσε τό 1863 τό πολύκροτον βιβλίο «***Βίος τοῦ Ἰησοῦ***», στό ὁποῖο ἀπαρνιόταν τόν ὑπερφυσικό χαρακτῆρα τοῦ Σωτῆρος καί ξεσήκωσε μεγάλο σάλο, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἐπαύθη τῆς καθηγητικῆς θέσεως. Τό βιβλίο του ὅμως τοῦτο εἶχε καταπληκτική διάδοση καί διότι ἀποτελεῖ καλλιλογικό ἀριστούργημα καί διότι ὁ πάπας Πίος ὁ Θ΄ ἀπαγόρευσε τήν κυκλοφορία του. Ἀργότερα διορίσθηκε καί πάλι καθηγητής καί ἐν συνεχείᾳ διευθυντής τοῦ Κολεγίου καί ἐκλέχθηκε ἀκαδημαϊκός. Τό 1865 ἐπισκέφθηκε τήν Ἀθήνα καί συνέθεσε τήν περίφημη προσευχή του πρός τήν Ἀθηνᾶ τῆς Ἀκροπόλεως.

3. Αὐτό δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν περίφημο ἀκρόστιχο **ΙΧΘΥΣ**, τοῦ ὁποίου τά γράμματα σχηματίζουν τά ἀρχικά τῆς φράσεως **Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ**. Ὁ ἀκρόστιχος αὐτός ἐπινοήθηκε ἀκαίρως στήν Ἀλεξάνδρεια γιά νά ἐξηγήσει καί δικαιολογήσει τήν λατρεία τοῦ ἰχθύος ἀπό τούς Χριστιανούς.

4. **Τερτυλιανός** (Κόιντος Σεπτέμιος Φλωρέντιος Tertullianus), ἕνας ἀπό τούς ἐξοχώτατους ἀπολογητές τῆς Ἐκκλησίας κατά τά τέλη τοῦ Β΄ καί τίς ἀρχές τοῦ Γ΄ αἰῶνος. Γεννήθηκε στήν Καρχηδόνα, σπούδασε νομικά καί ἦταν κατ' ἀρχήν ἐθνικός, ἔπειτα δέ ἀσπάσθηκε τόν Χριστιανισμό, γενόμενος πρεσβύτερος, πιθανῶς στήν Ρώμη· δυσφορῶντας ὅμως γιά τόν ἀτάσθαλο βίο τῶν Ρωμαίων κληρικῶν, τούς ὁποίους καί ἔλεγξε, καταδιώχθηκε ἀπό αὐτούς καί μεταπήδησε στήν αἵρεση τῶν Μοντανιστῶν, τῶν ὁποίων ὁ αὐστηρός βίος συμφωνοῦσε πρός τίς ἠθικές ἀρχές του. Ὡς τέτοιος δέ, πολέμησε τήν ἄκραν ἐπιείκεια τοῦ Πάπα Καλλίστου πρός τούς ἁμαρτάνοντες. Ἄριστος γνώστης τῆς ἑλληνικῆς καί λατινικῆς γλώσσας καί φιλολογίας, ὡς καί τῆς παλαιότερης ἱστορίας, ἔγραψε στά ἑλληνικά καί στά λατινικά, ἀπολογητικά, δογματικά, ἠθικά, κ.λπ. θαυμασθείς ὑπό τῶν μεταγενεστέρων.

5. **Ἄλκη ἤ ἀλκή**, ἕνα τῶν μεγαλυτέρων μυρικαστικῶν ζώων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλαφιδῶν. Κατοικεῖ στίς βόρειες χῶρες τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καί Ἀμερικῆς καί διακρίνεται γιά τό ἔκτακτο μέγεθος τῶν κεράτων, τά ὁποῖα ζυγίζουν πάνω ἀπό 20 χιλιόγραμμα. Οἱ θηλυκές δέν φέρουν κέρατα. Θηρεύονται γιά τό δέρμα καί τό κρέας τους, τό ὁποῖο εἶναι μέν θρεπτικό καί τονωτικό, ἀλλά τραχύ καί ὄχι πολύ νόστιμο. Καί τά κέρατά τους χρησιμοποιοῦνται πρός κατασκευή διαφόρων ἀντικειμένων.

6. **Capiai**, ζῶον ὅμοιο πρός τόν χοῖρο.

7. **Orissa**, χώρα τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν μέ ἔκταση 62.779 τετρ. χιλιομ. καί 5.750.000 κατοίκους. Ἡ ἀκτή εἶναι σχηματισμένη ἀπό τό τριπλό δέλτα τῶν Maha-naddi, Brahmani καί Braitarani. Κλῖμα διακεκαυμένο· καταρρακτώδεις βροχές τοῦ θέρους, κυκλῶνες καί βρασμοί ρευμάτων καταστρεπτικοί. Προϊόντα: χαλκός, σίδηρος, κόνις χρυσοῦ, ὄρυζα, φυτά ἐλαιοπαραγωγά, βάμβαξ, καπνός, κάνναβις, πιπέρι, ἰνδοκάλαμος, ἰνδοφοῖνιξ, ρητίνη, κ.λπ. Ἡ Orissa κατακτήθηκε ἀπό τούς Ἄγγλους ἐπί τῶν Huharattes τό 1803 καί διοργανώθηκε τό 1820.

8. **Tonga**, ἀρχιπέλαγος τῆς Ὠκεανίας, στήν Πολυνησία, καλούμενο καί **Νῆσοι τῶν Φίλων** (Iles des Amis) καί ἀποτελούμενον ἀπό ἑκατοντάδες νησιά, ὁλικῆς ἐκτάσεως 1.000 τετρ. χιλμ. Κλῖμα θερμό καί βροχερό, ἀλλά ὑγιεινό. Προϊόντα: ἴγναμον, κοκοκάρυα, σακχαροκάλαμον, ἀρτόδενδρον καί ξυλεία σαντάλου. Οἱ χοῖροι καί τά ὀρνιθοειδῆ εἶναι ἄφθονα καί οἱ ἀκτές πολύ ἰχθυοπαραγωγικές. Οἱ ἄνδρες εἶναι ὡραῖοι, εὔρωστοι καί καλοκαμωμένοι, οἱ δέ γυναῖκες περίφημες γιά τήν ὡραιότητά τους. Ὁ πολιτισμός τους εἶναι ἀρκετά προχωρημένος. Ἀπό τό 1899 τό ἀρχιπέλαγος τοῦ Tonga ἀνήκει στήν Ἀγγλία.

9. **Omahas ἤ Omawhaws**, φυλή τῶν Ἐρυθροδέρμων, ἰθαγενής τοῦ Κάτω Μισσούρι τῆς Β. Ἀμερικῆς. Διακρίνονται γιά τό ὑψηλό ἀνάστημά τους, τήν δολιχοκέφαλο κεφαλή τους καί τήν τάση τους πρός τήν εὐσαρκία. Ἄλλοτε κυνηγοί τῶν βουβάλων, ἔγιναν γεωργοί, ἐκπολιτίσθηκαν, καί ἀπαρνήθηκαν τίς παλαιές τους συνήθειες καί πεποιθήσεις.

10. **Samoa** (νησιά) **ἤ ἀρχιπέλαγος τῶν θαλασσοπόρων** (archipel de Navigateurs), νησιωτικό ἄθροισμα τῆς Πολυνησίας, Β.Α. τῶν ἀρχιπελάγων Fidji καί Tonga, περιλαμβάνον 14 νησιά, παρατεταγμένα σέ μακριά γραμμή ἀπό Β.Δ. πρός Ν.Α. ὁλικῆς ἐπιφανείας 2.787 τετρ. χλμ., μέ 37.000 κατοίκους. Ὅλα τά νησιά αὐτά εἶναι ἡφαιστειογενῆ καί πλήρη σβησμένων κρατήρων. Ἡ χλωρίδα, ἄν καί πτωχή σέ εἴδη, εἶναι δαψιλής, ἡ δέ πανίς ἀντιπροσωπεύεται ἀπό κάποια εἴδη ἰθαγενῶν πτηνῶν, ὑπό κάποιου μυός κοινοῦ σέ ὁλόκληρη τήν Πολυνησία καί μερικῶν ζώων εἰσαχθέντων ἀπό τήν Αὐστραλία καί Εὐρώπη. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶναι σχεδόν καθαρόαιμοι Πολυνήσιοι, ἄν καί σέ μερικά νησιά ἔχουν διασταυρωθεῖ μέ Papous. Μέχρι τοῦ 1830, τά ἤθη τους πολύ λίγο εἶχαν ἐπηρεασθεῖ ἀπό τούς Εὐρωπαίους, ἀλλά σήμερα ἀγοράζουν πολυάριθμα εὐρωπαϊκά προϊόντα καί ἔχουν προσηλυτισθεῖ στόν Χριστιανισμό. Τά νησιά Σαμόα, ἐξαιρέσει τοῦ Taou, ἀποτελοῦσαν μόλις πρός ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη συνταγματικό βασίλειο κατά τόν αγγλικό τύπο, μέ Βουλή τῶν εὐγενῶν καί Βουλή τῶν Ἀντιπροσώπων. Ἤδη τελοῦν ὑπό τό κοινό προτεκτοράτο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καί τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν (πρό τοῦ πολέμου καί τῆς Γερμανίας).

11. **Bhils**, μία τῶν τάξεων τοῦ μή ἀριανοῦ λαοῦ τῶν Ἰνδιῶν· ζοῦν γενικῶς στά ὀρεινά καί δασώδη μέρη τοῦ κέντρου τῆς ἰνδικῆς χερσονήσου. Οἱ Bhils εἶναι πολυάριθμοι καί διανέμονται σέ μεγάλο ἀριθμό πατριῶν, οἱ ὁποῖες ἐξαρτῶνται ἑκάστη ἀπό μία τῶν δύο τάξεων τῶν oudjvala (λευκοί λάμποντες) καί τῶν Kâla (μαῦροι). Ὁ Πτολεμαῖος εἶχε γνωρίσει τούς Bhils.

12. Ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν διοργανώνονται ἀπό τούς τοτεμιστές ἑορτές κατά τίς ὁποῖες οἱ ἀνήκοντες στήν αὐτή τοτεμική ὁμάδα ἀναπαριστοῦν ἤ μιμοῦνται δι' εἰδικῶν χορῶν τίς κινήσεις καί ἰδιορρυθμίες τοῦ τοτέμ τους.

13. Ὁ Frazer, στό ἔργο του *Totemism and Exogamy*, τόμος Α΄, σε. 54 ἀναφέρει ὅτι στήν Αὐστραλία ἡ συνήθης ποινή γιά τίς γενετήσιες σχέσεις μέ πρόσωπα πού ἀνήκουν σέ πατριά, μετά τῶν μελῶν τῆς ὁποίας δέν ἐπιτρέπεται στό ἄτομο νά ἔλθει σέ γενετήσια σχέση, εἶναι ὁ θάνατος. Καμμία σημασία δέν ἔχει ἄν ἡ γυναίκα ἀνήκει στήν αὐτήν τοπική ὁμάδα ἤ σέ ἄλλη, ἀπό τήν ὁποία εἶχε ἁρπαγεῖ κατά τόν πόλεμο. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, παρά τόν νόμο, τήν χρησιμοποιεῖ ὡς γυναίκα του, καταδιώκεται καί φονεύεται ἀπό τά ἄλλα μέλη τῆς πατριᾶς του, τό αὐτό δέ συμβαίνει καί γιά τήν γυναίκα.

14. **Lublock (sir John)**, Ἄγγλος πολιτικός καί φυσιοδίφης πού γεννήθηκε στό Λονδῖνο τό 1834.

Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

'Άλλο εἶναι ἀλήθεια καί ἄλλο πραγματικότητα. **Πραγματικότητα** *εἶναι ὁ ἀντικειμενικός κόσμος, δηλαδή, τό πῶς ἔχουν τά πράγματα, ἡ οὐσία τους, οἱ ἰδιότητές τους, οἱ σχέσεις τους, οἱ μεταβολές τους.* Ἡ πραγματικότητα λοιπόν ὑπάρχει ἀντικειμενικά, εἴτε τό θέλουμε, εἴτε ὄχι. Εἴτε τήν γνωρίζουμε, εἴτε δέν τήν γνωρίζουμε. Ἐνῶ, ἀντίθετα, **ἀλήθεια** *εἶναι ὅ,τι γνωρίζουμε ἀπό τήν πραγματικότητα καί τό γνωρίζουμε χωρίς νά σφάλλουμε, μέ πλήρη βεβαιότητα.* Καί ἡ ἀλήθεια ἐπομένως εἶναι καί αὐτή ἀντικειμενική σάν τήν πραγματικότητα. Ἀκόμα δέ καί τοῦτο: Σέ κάθε περίπτωση εἶναι καί ἡ ἀλήθεια μία, ὅπως καί ἡ πραγματικότητα εἶναι μία καί ὄχι πολλές. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε καθορίσει: «**Ἀλήθεια σημαίνει τήν περί τά πράγματα γνώση μας**», δηλαδή ἀλήθεια εἶναι ἡ συμφωνία τοῦ νοῦ πρός τά πράγματα.

Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά γνωρίσει τήν πραγματικότητα τοῦ σύμπαντος καί νά μάθει ἔτσι τήν ἀλήθεια; Καθώς νομίζω, ἡ ἀπάντηση πού δύναται νά δοθεῖ στό ἐρώτημα τοῦτο εἶναι μέν καταφατική, ἀλλά κατ' ἀνάγκη περιορισμένη. Μπορεῖ βέβαια ὁ ἄνθρωπος νά γνωρίσει μέρος τῆς πραγματικότητας τοῦ Σύμπαντος, τό μέρος ἐκεῖνο πού τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ δυνατότητες πού ἔχει. Ἡ πραγματικότητα τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἄπειρη καί αὐτή ὅπως εἶναι καί τό Σύμπαν, ἡ Φύση, ἄπειρη. Τό Σύμπαν, ἡ Φύση εἶναι μάλιστα ἄπειρη «**ἐν τῷ γίγνεσθαι**», ἄπειρη σέ ἔκταση καί σέ ἐξελίξεις δυναμικές. Πολύ σωστά λοιπόν οἱ Πυθαγόρειοι ὅριζαν τήν Φύση σάν «**ἀριθμό παμμέγιστον ἀεί συντελούμενον**».

Καί ἕνα ἄλλο ἐρώτημα: Μέ ποιό τρόπο ἤ μέ ποιούς τρόπους μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά γνωρίσει μέρος τῆς πραγματικότητος τοῦ Σύμπαντος καί νά γίνει ἔτσι κάτοχος ἀληθειῶν; Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό εἶναι εὔκολη: Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά γνωρίσει τό μέρος ἐκεῖνο τῆς πραγματικότητας τοῦ Σύμπαντος, τό ὁποῖο τοῦ ἐπιτρέπουν τά μέσα πού διαθέτει γιά αὐτόν τόν σκοπό. Τά μέσα δέ αὐτά εἶναι: **οἱ αἰσθήσεις** καί **ἡ διάνοια**, μέ τή θαυμάσια λειτουργία της, τό λογικό. Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται προσοχή. Ἐάν τά δύο αὐτά μέσα πού διαθέτει ὁ ἄνθρωπος, τήν ἀπό τίς αἰσθήσεις ἐμπειρία καί τό λογικό, τά χρησιμοποιήσει χωριστά ἀποτυγχάνει. **Χρειάζεται νά τά χρησιμοποιεῖ καί τά δύο μαζί.** Τήν ἐμπειρία πού ἀποκομίζει μέ τίς αἰσθήσεις πρέπει νά τήν ἐπεξεργάζεται μέ τό λογικό. Τά φιλοσοφικά συστήματα πού στηρίχθηκαν κατά τρόπο μονομερῆ, εἴτε στήν ἐμπειρία, εἴτε στό λογικό ἀπέτυχαν, γιατί ὁδήγησαν σέ πλάνη. Τά ἀπό τήν ἐμπειρία πρέπει νά ἐλέγχονται ἀπό τό λογικό, τό δέ λογικό δέν πρέπει νά ἀπομακρύνεται ἀπό τήν ἐμπειρία. Στόν κανόνα αὐτό κατέληξαν καί οἱ ἐπιστήμονες καί οἱ πραγματικοί φιλόσοφοι.

Λύνεται τό ζήτημα τῆς καθολικῆς γνώσεως τῆς πραγματικότητος τοῦ Σύμπαντος; Ἡ ἀπάντηση εἶναι κατηγορηματική: Ὄχι, δέν λύνεται. Τοῦτο δέ διότι ἡ ἔρευνα περιορίζεται στά ὑλικά πράγματα. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐπεξεργάζεται ὅ,τι ἀντιλαμβανόμαστε μέ τίς αἰσθήσεις, ἐξοπλισμένες μάλιστα γιά τόν ἐπιστήμονα μέ τόσες καί τόσες θαυμάσιες ἐπινοήσεις τῆς τεχνολογίας. Ἰσχύει παντοῦ καί πάντοτε τό ὅτι: «**τίποτε εἰς τόν νοῦν, ἄν μή πρότερον εἰς τάς αἰσθήσεις**». Ἡ ἐπιστημονική λοιπόν προσπάθεια εἶναι ἀπό τήν φύση της περιορισμένη στήν ἔρευνα τῆς ὑλικῆς πραγματικότητος. Μόνον ὑλικές ἀλήθειες κατακτᾶ. Τοῦτο παραδέχονται ὅλοι οἱ σοβαροί ἐπιστήμονες.

Κατά τήν πολύ παλαιά γνώμη, πού εἶναι καί πολύ διαδεδομένη, γνώμη ἀόριστη ἤ καί αἰτιολογημένη, **ὑπάρχει καί ἀντικειμενικός κόσμος, πραγματικότητα πού δέν εἶναι ὑλική καί ἔτσι δέν μπορεῖ νά συλλαμβάνεται ἀπό τίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις. Στόν κόσμο αὐτό βρίσκονται τά αἴτια τῶν πραγμάτων.** Ὁ κόσμος αὐτός ἐκφεύγει τοῦ ἀνθρώπινου ἐπιστητοῦ. Ἡ ἔρευνα καί ἡ γνώση τοῦ κόσμου αὐτοῦ ἀπετέλεσε πάντοτε καί τώρα ἀποτελεῖ ζωηρό αἴτημα κάθε ἀνθρώπου καί τοῦ πλέον ἀκόμα ἁπλοϊκοῦ. Στόν κόσμο αὐτό πρέπει νά ἀναζητηθεῖ ἡ οὐσία καί οἱ νόμοι τοῦ αἰτίου τῆς Δημιουργίας, τό «**ὄντως ὄν**» τῶν φιλοσόφων, καθώς καί τά μή ὑλικά στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου (ἡ ψυχή, ὁ νοῦς, τό πνεῦμα). Νά ἀναζητηθεῖ ἡ οὐσία τους, οἱ νόμοι τους, ἡ προέλευσή τους καί ἡ τύχη τους. Πρέπει στόν κόσμο αὐτό νά ἀναζητηθεῖ ἡ κατάσταση τῶν ψυχῶν μετά τόν θάνατο. Νά ἀναζητηθεῖ ἀκόμη καί κάτι μεγάλο: ἡ κατάσταση τοῦ θείου πνεύματος. Ἡ κατάσταση αὐτή ἐκεῖ πρέπει νά ἀναζητηθεῖ, στόν κόσμο αὐτόν πού εἶναι βέβαια οὐσιαστικός, ἀντικειμενικός, ἀλλά ὄχι ὑλικός! Ἡ πραγματικότητα τοῦ κόσμου ἐκείνου δέν εἶναι ὑλική, εἶναι πνευματική, ἡ δέ γνώση αὐτοῦ προσπορίζει ἀλήθειες πνευματικές.

Ἡ πνευματική αὐτή πραγματικότητα εἶναι ὅμως πάνω ἀπό τήν ἀνθρώπινη αἴσθηση καί πάνω ἀπό τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Προβάλλει λοιπόν ἐδῶ τό ἐρώτημα ἐάν μπόρεσε ὁ ἄνθρωπος νά γνωρίσει τήν πραγματικότητα αὐτή ἐξ αὐτοψίας. Ναί, εἶναι ἡ ἀπάντηση, μπόρεσε, ἀλλά μόνον ὁ ἄνθρωπος τῶν Μυστηρίων, **τῶν πραγματικῶν Μυστηρίων, πού λειτούργησαν κατά τό παρελθόν.** Τήν ἀπάντηση αὐτή τήν ἐπιβεβαιώνουν διάφοροι συγγραφεῖς καί τήν δικαιώνει ἡ Παράδοση τῶν Μυστηρίων.

Αὐτήν τήν ὑπεραίσθηση - πραγματικότητα ἐρεύνησαν προσωπικότητες ὑπέροχες τῆς ἀρχαιότητας, Μῦστες καί Μυσταγωγοί, σοφοί καί ἐνάρετοι. Πρέπει καί ἐδῶ νά τονιστεῖ καί πάντοτε νά ὑπογραμμίζεται ὅτι **ἡ ἀρετή καί τό ἀνώτερο ἦθος ἀποτελοῦν τήν ἀπαραί-**

τητη προϋπόθεση γιά κάθε πνευματική προσπάθεια.

Θεῖοι ἄνδρες τῶν Μυστηρίων διδάχθηκαν πνευματικές ἀλήθειες διά τῆς κοινωνίας τους μέ Μεγάλες Πνευματικές Συνειδήσεις. Ὡς ἐκ τούτου δέ, ἀποκλήθηκαν θεοδίδακτοι.

Ὅλες οἱ Ἐσωτερικές Παραδόσεις ἀναφέρουν γιά κοινωνίες πνευματικές τῶν Μεγάλων Μυσταγωγῶν. Ἡ Ἑλληνική μάλιστα Παράδοση στούς Μεγάλους Μυσταγωγούς δίδει τόν τίτλο τοῦ «**Υἱοῦ Θεοῦ**», γιά νά δείξει τήν πνευματική σχέση τους πρός Πνευματικές Συνειδήσεις. Εἶναι δέ γνωστό ὅτι ὁ Ὀρφεύς καί ὁ Πυθαγόρας ἀπεκαλοῦντο Υἱοί τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δέ Μίνως (κάθε Μίνως) υἱός τοῦ Θεοῦ Διός.

Γιά τόν Πυθαγόρα ἐλέγετο ὅτι «**παρά τῶν θεῶν ἐδιδάχθη πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζε περί τῆς φύσεως**», καθώς ἀναφέρει ὁ Φιλόστρατος. Γιά τόν Ὀρφέα ὅτι «**παρά τῆς μητρός του, τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἔλαβε τήν θείαν γνῶσιν**». Ὁ Ἰάμβλιχος γράφει ὅτι ὁ Πυθαγόρας καί οἱ μαθητές του εἶχαν ἐξαίρετη καί ἀκριβέστερη διάγνωση «**περί τοῦ νοεῖν, ὁρᾶν καί ἀκούειν**». Ὁ δέ Πρόκλος στά σχόλιά του στήν Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος γράφει γιά τίς Πυθαγορῖδες Θεανώ, Τιμόχα, Διοτίμα καί Περικτιόνη ὅτι «**ἐτύγχανον θείων μέν ὄψεων, θείων δέ ἐπιπνοιῶν**» (ἐμπνεύσεων).

Στήν ἀρχαία Ρώμη τό ἀνώτατο Ἱερατεῖο ἀποτελοῦσαν οἱ Ποντίφηκες (PonsFacio), δηλαδή οἱ Γεφυροποιοί. Ἡ ὀνομασία αὐτή σήμαινε ὅτι οἱ Μυσταγωγοί ἐκεῖνοι εἶχαν τήν ἱκανότητα νά κατασκευάζουν γέφυρες πνευματικές μεταξύ τῶν Μυστηρίων τῆς Ρώμης (ὅταν αὐτά εὑρίσκοντο ἐν ἀκμῇ) καί τῶν Πνευματικῶν Συνειδήσεων τοῦ Οὐρανοῦ, δηλαδή ὅτι εἶχαν κοινωνία μέ αὐτές.

Γιά ὅμοιες πνευματικές κοινωνίες ἀναφέρει καί ἡ Ἰουδαϊκή Παράδοση: γιά τόν Μωυσῆ, τόν Ἐνώχ, τόν Δαυΐδ καί τόν Σολομῶντα.

Ἀπό ὅλα αὐτά φαίνεται καθαρά ὅτι οἱ ἀρχαῖες Παραδόσεις μιλοῦν γιά ὑπέροχες προσωπικότητες τῶν Μυστηρίων, ἀνδρῶν καί γυναικῶν, οἱ ὁποῖες, μέ τά ἐφόδια τῆς ἀρετῆς καί τῆς πραγματικῆς μυήσεως, μπόρεσαν νά ἐρευνήσουν τήν πνευματική πραγματικότητα καί νά γνωρίσουν ἀλήθειες πνευματικές.

Καθώς δέ, εἶναι γνωστό, ἀπό τίς πνευματικές αὐτές ἀλήθειες, οἱ ἐξωτερικότερες ἦλθαν μέ τόν καιρό στήν δημοσιότητα καί τίς γνωρίζουμε ἀπό ἀποσπάσματα ἀρχαίων φιλοσόφων. Περιλαμβάνουν δέ θέματα κοσμογονικά, κοσμολογικά θέματα γιά τήν ψυχή καί γιά τό πνεῦμα καί γιά νόμους πνευματικούς, ὅπως εἶναι ἡ μετενσάρκωση καί τό ἀντιπεπονθός. Ἀποτελοῦν δέ οἱ ἀλήθειες αὐτές γιά κάθε πνευματόδοξο ἐρευνητή πολύτιμη πηγή γνώσεως, πού λέγεται Ἐσωτερική Παράδοση. Τήν Παράδοση αὐτή ἐπικαλεῖται πολλές φορές καί ὁ Πλάτων, ὅταν ὁμιλεῖ γιά θέματα πού βρίσκονται πέραν τοῦ ἀνθρώπινου ἐπιστητοῦ.

Ὅσον δέ ἀφορᾶ στίς ἐνδότερες ἀλήθειες τῶν Μυστηρίων, αὐτές βέβαια δέν διέρρευσαν. Τηρήθηκε γι' αὐτές ἀξιοθαύμαστη σιγή εὐλαβική. Μερικές διατυπώθηκαν κρυπτογραφικά, μέ σύμβολα, ἀλληγορίες, παραβολές καί μέ μύθους.

* * * * * * * * *

Εἰς δόξαν τῶν Ἱερῶν Ἀριθμῶν καί Νόμων, καί τῶν ἐφόρων αὐτῶν, ἀθανάτων Ἑλλήνων Θεῶν. Τοῦ Ἱεροῦ ἀριθμοῦ καί Νόμου:

1. τῆς Κινήσεως, τοῦ ΙΕΡΟΥ ΠΥΡΟΣ μέ ἔφορον τήν Θεάν Ἑστίαν, καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Ζυγοῦ. ΑΗΡ
2. τῆς Ζωῆς, τῆς πνευματικῆς γονιμοποιοῦ κινήσεως καί δημιουργικοῦ αἰτίου τῶν ὄντων, μέ ἔφορον τόν Θεόν Ἄρην καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Σκορπιοῦ. ΥΔΩΡ
3. τῆς Ἐνεργείας, τῆς πνευματικῆς ἁγνότητος, μέ ἔφορον τήν Θεάν Ἄρτεμιν καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Τοξότου. ΠΥΡ
4. τῆς Μορφῆς, τοῦ νοητοῦ μεταπλαστικοῦ πυρός, μέ ἔφορον τόν Θεόν Ἥφαιστον καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Αἰγόκερω. ΓΗ
5. τῆς Διαιωνίσεως, τοῦ Ἔρωτος, τῆς ἀναπαραγωγικότητος καί τῆς πνευματικῆς ἀγάπης, μέ ἔφορον τήν Θεάν Ἥραν καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Ὑδροχόου. ΑΗΡ
6. τῆς Ἐξελίξεως, τῆς γονιμοποιοῦ δυνάμεως τῆς Φύσεως, μέ ἔφορον τόν Θεόν Ποσειδῶνα καί τόν ἀστερισμόν τῶν Ἰχθύων. ΥΔΩΡ
7. τῆς Ἀλληλοεπιδράσεως, τοῦ Φωτός τῆς πνευματικῆς γνώσεως καί σοφίας, μέ ἔφορον τήν Θεάν Ἀθηνᾶ καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Κριοῦ. ΠΥΡ
8. τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ φυσικοῦ καί πνευματικοῦ νόμου τῆς μορφοποιοῦ δυνάμεως τοῦ αἰθέρος Διός, μέ ἔφορον τήν Θεάν Ἀφροδίτην καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Ταύρου. ΓΗ
9. τῆς Ἁρμονίας, τοῦ πνευματικοῦ Φωτός, μέ ἔφορον τόν Θεόν Ἀπόλλωνα καί τόν ἀστερισμόν τῶν Διδύμων. ΑΗΡ
10. τοῦ Πνευματικοῦ Λόγου, αἰτίου μεταμορφώσεως τῆς ψυχῆς σέ ἐλεύθερο πνεῦμα, μέ ἔφορον τόν Θεόν Ἑρμῆ καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Καρκίνου. ΥΔΩΡ
11. τῆς Πνευματικῆς Κινήσεως, πνευματικῆς ἐλευθερίας, μέ ἔφορον τόν Ὕπατο, βασιλέα Θεῶν καί ἀνθρώπων μέγαν Θεόν Δία καί τόν ἀστερισμόν τοῦ Λέοντος. ΠΥΡ
12. τῆς Πνευματικῆς Ζωῆς, τῆς ζωογόνου ἰδιότητος τῆς ἁγίας ὕλης, μέ ἔφορον τήν Θεάν Δήμητρα καί τόν ἀστερισμόν τῆς Παρθένου. ΓΗ

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ἁπάντων τῶν προπατόρων ἡμῶν, Ἑλλήνων Θεῶν καί ἡρώων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μυθολογίας - Ἱστορίας!

Λ. ΤΑΚΑΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΙΑΧΩΒΑ

Η ΓΝΩΣΗ

Ἡ γνώση τῶν Νόμων τῆς λειτουργούσης Φύσεως δίδει στόν κάτοχό της πτέρυγες ἀετοῦ καί δύναμη λέοντος, ὥστε νά ἔχει τήν δυνατότητα νά ὑποτάξει στήν θέλησή του τίς μορφές τοῦ ἀπείρου.

Σέ ἀντίθεση μέ τήν ἀξία τῆς γνώσεως ὑπάρχει ἡ ἀρνητική διδαχή (ἀπό τήν λεγόμενη «παλαιά διαθήκη») ἡ ὁποία ἀτυχῶς μέσῳ τῶν «βιβλικῶν» λεγομένων θρησκειῶν διασώθηκε μέχρι σήμερα καί διδάσκει ὅτι ἡ γνώση (τοῦ «καλοῦ» καί τοῦ «κακοῦ») ἀποτελεῖ τόν ἀπαγορευμένο γιά τόν ἄνθρωπο καρπό καί συνεπῶς εἶναι θεϊκή κατάρα τήν ὁποία πρέπει νά ἀποφύγει ὁ ἄνθρωπος γιατί διαφορετικά θά προκαλέσει τήν ὀργή τοῦ «ἑνός ἐξωκοσμικοῦ θεοῦ» καί ὅτι δέν θά ἔχει θέση στόν «παράδεισο», δηλαδή σέ χῶρο ὅπου ὁ ἄνθρωπος θά παραμένει ἀδρανής σάν φυτό καί σέ κατάσταση ἄγνοιας (δηλαδή ἀποκτήνωσης) καί ὅτι αὐτή ἡ κατάσταση (τῆς ἀδράνειας καί ἄγνοιας) ἀποτελεῖ τέτοια εὐτυχία πού ὁρισμένοι θυσιάζουν τήν ζωή τους γι' αὐτήν καί κατά τόν μεσαίωνα κατέστρεψαν ἕναν λαό, τούς Ἕλληνες καί ὅλα τά πολιτισμικά τους στοιχεῖα!

Ἡ γνώση δέν εἶναι κατάρα ἀλλά εἶναι δύναμη καί μάλιστα ἡ μεγαλύτερη μέσα στό Σύμπαν καί συνεπῶς εὐλογία τήν ὁποία ὁ πνευματικός κόσμος μεταβιβάζει στήν ἀνθρωπότητα ὥστε μέσω αὐτῆς νά προοδεύει καί ἐξελίσσεται πνευματικά.

Αὐτή ἡ ἀρνητική διδαχή ὑπῆρξε τό αἴτιο πού οἱ φανατικοί θρησκευόμενοι κατά τόν μεσαίωνα ἔκαψαν βιβλιοθῆκες καί προκάλεσαν ἀνεπανόρθωτη πολιτισμική καταστροφή ἀπό τήν ὁποία δέν ἔχει συνέλθει ἀκόμα ἡ ἀνθρωπότητα καί ἡ ὁποία ἔφερε τήν ἀνθρωπότητα τουλάχιστον 2000 χρόνια πίσω.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡ ἐργασία γιά τόν ἐλεύθερο ἄνθρωπο εἶναι ὕψιστη ἀρετή καί οὗτος ὄχι μόνον δοξάζει τήν ἐργασία καί τούς ἐργάτες ἀλλά καί καταδικάζει τούς ἀέργους καί κατ' ἐπέκταση καταδικάζει τόν παρασιτισμό καί τήν μάστιγα τῆς ἀνθρωπότητας πού ἔχει ὡς ἐφεύρημα ἀφ' ἑνός μέν τό οἰκονομολογικό θεώρημα τῆς «ἥσσονος προσπάθειας» (δηλαδή κέρδος μέ ἐλάχιστη προσπάθεια, ἀνεξάρτητα ἀπό τόν σκοπό καί προορισμό αὐτῆς τῆς προσπάθειας) καί ἀφ' ἑτέρου

τήν ἀρνητική διδαχή (ἀπό τήν «παλαιά διαθήκη») ἡ ὁποία ἀτυχῶς μέσῳ τῶν «βιβλικῶν» θρησκειῶν διασώθηκε μέχρι σήμερα καί διδάσκει ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι θεϊκή κατάρα στήν ὁποίαν καταδικάστηκε καί πρέπει νά ὑποκύψει ὁ ἄνθρωπος γιατί οἱ «πρωτόπλαστοι» παραβίασαν τήν ἐντολή τοῦ «ἑνός ἐξωκοσμικοῦ θεοῦ δηλαδή τοῦ Γιαχβέ». Ἡ ἐργασία δέν εἶναι κατάρα ἀλλά εὐλογία τήν ὁποία ὁ πνευματικός κόσμος κληροδότησε στήν ἀνθρωπότητα γιατί μέσῳ αὐτῆς προοδεύει καί ἐξελίσσεται πνευματικά καί πολιτιστικά.

Ἡ ἀποφυγή τῆς ἐργασίας, ἀκόμα καί ἄν βασίζεται σέ «ἱερά βιβλία», προκαλεῖ στασιμότητα πού ἀποτελεῖ ἔμπνευση τοῦ σκότους, αὐτοῦ τοῦ σκότους τό ὁποῖο δέν θέλει τήν πρόοδο καί ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητας, ἀφοῦ ἡ ἐργασία εἶναι μοχλός προόδου καί ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητας καί πέραν τοῦ χρησίμου ἀποτελέσματος, μᾶς ἀποκαλύπτει τά μυστικά τῆς Φύσεως, τόσο τῆς ὀργανικῆς ὅσο καί τῆς πνευματικῆς.

Ἀπορῶ, τί τέλος πάντων εἶναι ὁ Ἰαχωβάς ἤ Γιαχβέ; Εἶναι ὁ δημιουργός τοῦ κόσμου ἤ μήπως εἶναι ὁ ἄρχων τοῦ σκότους;

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

Ὦ τάφε μου, ὦ νυφιάτικό μου,

ὦ αἰώνια βαθιά στή γῆ σκαμμένη κατοικία μου, γιά σένα τώρα ξεκινῶ νά πάω πρός τούς δικούς μου, πού ἕνα τόσο πλῆθος ἔχει δεχθεῖ ἀπ' αὐτούς ἡ Περσεφόνη.

Στερνή τους τώρα ἐγώ καί πολύ πιό ἄθλια πρίν νά ἔρθει ἀκόμα ἡ ὥρα μου πηγαίνω.

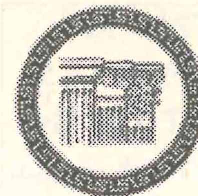
Μά ὅταν θά φθάσω βέβαιη τρέφω ἐλπίδα νά μέ δεχθεῖ ὁ πατέρας μου μέ ἀγάπη, μέ ἀγάπη κι ἐσύ μάνα μου, μέ ἀγάπη κι ἐσύ ἀδελφέ μου πολυλατρεμένε, γιατί νεκρούς μ' αὐτά μου ἐγώ τά χέρια σᾶς ἔλουσα, σᾶς στόλισα καί μ' ὅλα τά νεκρικά σᾶς τίμησα τά δῶρα, καί τώρα γιά νά θάψω Πολυνείκη, τό δικό σου κορμί τέτοια παθαίνω.

Κι ὅμως δίκαια σέ τίμησα, ὅπως κρίνουν ὅσοι ἔχουν γνώση, γιατί ἐγώ ποτέ μου, μήτε παιδιῶν ἄν ἤμουν μητέρα, μήτε ἄν νεκρός ὁ ἄντρας μου ἐσεπόταν, δέν θά ἔπαιρνα πάνω μου τέτοιον ἀγῶνα ἐνάντια στήν ἀπόφαση τῆς χώρας. Καί χάρη σέ ποιό νόμο αὐτό πού λέω; Ὁ ἄντρας ἄν μοῦ πεθάνει, θά μποροῦσα κι ἄλλον νά πάρω καί παιδί νά κάνω ἀπ' ἄλλον ἄντρα, ἄν θά ἔχανα τό πρῶτο. Μά ἀφοῦ μοῦ ἔχουν μάνα καί πατέρας στόν Ἅδη κατεβεῖ, δέν εἶναι τρόπος ποτέ νά γεννηθεῖ ἀδελφός γιά μένα.

Καί ἐνῶ μ' αὐτόν τόν νόμο πάνω ἀπό ὅλους σέ ἔβαλα ἐγώ, μυριάκριβε ἀδελφέ μου, ἔγκλημα ὁ Κρέοντας ἔκρινε καί τόλμη ἀνήκουστη τήν πράξη αὐτή καί τώρα μέ παίρνει ἔτσι ἀπό τά χέρια καί μέ σέρνει, πρίν τίς χαρές τοῦ ὑμέναιου νά γνωρίσω, πρίν δῶ ἄντρα πλάι μου, πρίν παιδιά ἀναστήσω, μά ἔτσι παρατημένη ἀπό τούς φίλους ζωντανή κατεβαίνω ἡ ἄμοιρη στῶν πεθαμένων τά λημέρια, ἐνῶ ποιόν νόμο τῶν θεῶν ἔχω πατήσει; καί γιά τί πρέπει πιά ἡ δυστυχισμένη νά ἐλπίζω στούς θεούς; ποιόν σύμμαχό μου νά κράξω, ὅταν μέ τήν εὐσέβειά μου τῆς ἀσεβείας τήν καταδίκη βρῆκα; **Μά ἄν περνοῦν στούς θεούς αὐτά γιά δίκαια, πεθαίνοντας θά ὁμολογοῦσα τότε πώς ἔνοχη πεθαίνω, ἄν ὅμως οἱ ἄλλοι ἔχουν ἀσεβήσει εἴθε νά μήν πάθουν πιό πολλά ἀπό ὅσα ἔτσι ἄδικα μοῦ κάνουν.**

«ΑΝΤΙΓΟΝΗ» Σοφοκλέους

Τί εἶναι τό Ἰδεο-θέατρον

Τό ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ δημιουργήθηκε τό 1991 ἀπό τόν ἠθοποιό καί πανεπιστημιακό δάσκαλο Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη. Εἶναι θεατρικός-ἐκπαιδευτικός - ἐκδοτικός ὀργανισμός πού ἔχει ὡς βασικό σκοπό τήν παρουσίαση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, μέσῳ τῆς Θεατρικῆς Τέχνης, Ἐκπαιδευτικῶν Προγραμμάτων καί Εἰδικῶν Ἐκδόσεων.

❆ **Πραγματοποίησε ἀπό τό 1991-2003 περισσότερες ἀπό 2.000 ἐκδηλώσεις στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κάνοντας εὐρύτερα γνωστή τήν σημαντική τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης - Ἐπιστήμης - Τέχνης - Φιλοσοφίας - Ἱστορίας καί Θρησκείας. Ἀπετέλεσε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν ποιοτικώτερη ἀλλά καί μεγαλύτερη ἐκδήλωση σέ κοινωνικό ἐπίπεδο τοῦ νέου ρεύματος τῆς δεκαετίας 1991-2001 γιά τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό.**

❆ Παρουσίασε στό θέατρο ἀπό τό 1991 μέχρι σήμερα σέ θεατρική διασκευή καί σκηνοθεσία Ρ. Ἀναστασάκη τά ἔργα τοῦ Ἀ. Ἀσημακόπουλου: **ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΜΑΘΗΤΕΙΑ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΣΤΟΝ ΘΗΣΕΑ καί ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ Πλάτωνος: ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ καί ΦΑΙΔΡΟΣ - Ὀρφέως ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ καί ΥΜΝΟΙ.** Τά ἔργα παρουσιάσθηκαν στόν Λυκαβηττό - Βεάκειο Κατράκειο, σέ ἀρχαῖα θέατρα καί Φεστιβάλ τῆς Ἀττικῆς, ἀλλά καί σέ περιοδεία σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. **Ἐπίσης παρουσίασε ὑπό τήν μορφή θεατρικῶν ἀναλογίων μέ ἀναλύσεις καί σχόλια τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ, τό σύνολο τῶν ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ, τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ, τοῦ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, καθώς καί δεκάδες κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας.**

❆ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994 δημιουργεῖ τίς **"ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ" στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου** συνεργαζόμενος μέ τό Ἵδρυμα. Παράλληλα διοργανώνει περιηγήσεις σέ Ἀρχαιολογικούς Χώρους καί στά Ἱερά τῶν Ἑλλήνων, στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, μέ εἰδικές ξεναγήσεις καί συνέδρια.

❆ **Τόν Ἰούνιο τοῦ 1994 στό θέατρο τοῦ Λυκαβηττοῦ μετά τό τέλος τῆς παραστάσεως "ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ" ἀνακοινώνει τήν δημιουργία μαθημάτων γιά τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Γλῶσσα καί τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1994 ἱδρύει τήν "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ", Ἕνα ὅραμα πού γιά πρώτη φορά ὑλοποιήθηκε στήν Νεώτερη Ἑλλάδα, σέ συνεργασία μέ τήν "Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων". Σκοπός, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ καί ἐνηλίκους.** Παράλληλα ἐκδίδει τήν τριμηνιαία τότε, ἐφημερίδα **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.** Δύο χρόνια μετά παραιτεῖται ἀπό τήν Ε. Α. δίδοντας τήν διεύθυνση στόν Ἄ. Γεωργιάδη.

❆ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1996 **ἀναλαμβάνει τήν ὑποστήριξη προτάσεως Ἱσπανῶν Εὐρωβουλευτῶν γιά τήν καθιέρωση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καί παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, συνεργαζόμενος μέ τό ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ καί συγκεντρώνει 350.000 ὑπογραφές Ἑλλήνων πολιτῶν, τίς ὁποῖες παρουσίασε στήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων.**

❆ Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 **δημιουργεῖ τήν ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ γιά τήν διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Μυθολογίας σέ παιδιά ἀπό 5-15 ἐτῶν.** Παρουσίασε μέ τό παιδικό τμῆμα σέ θεατρικό δρώμενο τήν Α' ραψωδία **τῆς Ἰλιάδος, τήν ραψωδία α' τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως, τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κ. ἄ.**

❆ Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996 συνεργάζεται στήν δημιουργία τῶν **"ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ"** Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δεῖπνο μέ μουσική, χορό καί φιλοσοφικούς διαλόγους.

❆ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1998 **δημιουργεῖ ἐκδοτικό οἶκο,** παρουσιάζοντας σπανιώτατες μελέτες γιά τήν Ἑλληνική Φιλοσοφία-Μυθολογία - Πυθαγορισμό - Ἀρχαία Θρησκεία - Ὀρφισμό, ἀλλά καί ΟΜΗΡΟ - ΠΙΝΔΑΡΟ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ - ΙΟΥΛΙΑΝΟ - ΠΟΡΦΥΡΙΟ κ..ἄ καί **ἐκδίδει τό ὁμώνυμο τριμηνιαῖο περιοδικό.**

❆ **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ:** Πέραν τῶν πολυμόρφων ἐκδηλώσεων μέ θέμα τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό, τό Ἰδεοθέατρον δημιούργησε σειρά μαθημάτων μέ πανεπιστημιακούς καθηγητές καί ἐρευνητές ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ μέ τόν Σ. Θεοδοσίου, ΧΑΟΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ μέ τόν Π. Δημοτάκη, ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Ν. Πουλιανό, ΑΡΧ. ΕΛ. ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ μέ τόν Δ.. Λέκκα, ΕΥΚΛΕΙΔΙΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ μέ τόν Β. Σπανδάγο, ΦΥΣΙΚΗΣ μέ τόν Π. Παππᾶ, ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Λ. Σαραγᾶ, ΑΡΧΑΙΑΣ ΥΜΝΩΔΙΑΣ μέ τόν Ν. Κωνσταντινόπουλο, ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ μέ τήν Ἀλτάνη, ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΟΙ μέ τήν Ἀ. Κελεσίδου, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ μέ τόν Δ. Λιαντίνη.

❆ **Ὑποστηρίζει τήν διάδοση τῶν ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ τελώντας ὀνοματοδοσίες σέ κάθε Ἡλιοστάσιο καί Ἰσημερία.**

❆ **Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ἀπετέλεσε καί ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός μίμησιν, ἀφοῦ πολλοί ἑλληνοπρεπεῖς χῶροι πού δημιουργήθηκαν κατόπιν αὐτοῦ, ἐμιμήθησαν τήν λειτουργία του. Ἐπίσης πολλοί νέοι ἀλλά καί καταξιωμένοι ἐρευνητές καί ἐπιστήμονες ἔγιναν εὐρύτερα γνωστοί διά μέσου τῶν ἐκδηλώσεών του. Μέ τίς πολύμορφες ἐκδηλώσεις του, ἔδωσε γνωσιολογικά ἐναύσματα ἀλλά καί ψυχικά ἐρεθίσματα γιά νά στραφοῦν πρός τήν μελέτη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, Μυθολογίας Θρησκείας καί νά ἀγαπήσουν τό μέτρον καί τό κάλλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος χιλιάδες ἄνθρωποι ἐμπνέοντας τίς συνειδήσεις τους.**

❆ **Τό Ἰδεοθέατρον ἀκολουθώντας τήν ἀρχαία μυσταγωγική παράδοση διδάσκει Αὐτογνωσία μέ βάση τήν Ὀρφική - Πυθαγόρειο διδασκαλία, ἐπίσης Πλάτωνα, Πρόκλο, καί Σ. Νάγο.**

❆ **Στό Ἰδεοθέατρον, στά Π.Ε.Κ., στό Πανεπιστήμιο ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης διδάσκει τό μάθημα τῆς ΟΡΘΟΦΩΝΙΑΣ - ΑΓΩΓΗΣ ΛΟΓΟΥ - ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ προσφέροντας στούς δασκάλους, καθηγητές, φοιτητές, ἀλλά καί σέ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται, ὀργάνωση νοητικοῦ καί φυσικοῦ λόγου καθώς καί ἔκφραση συναισθημάτων.**

Ἐπίσης στό Ἰδεοθέατρον πραγματοποιοῦνται ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ γιά παιδιά Δημοτικοῦ καί ἐνήλικες ὑπό τήν διεύθυνση τῆς Εὐρυνόμης Γαβρᾶ.

ΤΟ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΕΟΡΤΑΖΕΙ ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΚΑΙ ΕΙΩΘΟΤΑ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ, ΙΣΗΜΕΡΙΕΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΕΣ

Καταγγέλλουμε δημόσια τήν συνεχιζόμενη τά τελευταῖα 1600 χρόνια, πολιτική μίσους καί φθορᾶς εἰς βάρος τῆς πανάρχαιας πατρώας κληρονομιᾶς τῶν Ἑλλήνων. Σᾶς προτείνουμε νά υἱοθετήσετε καί νά προβάλλετε στό περιβάλλον σας ἕνα ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ.

Κάνετε ἕνα δῶρο στήν ὡριμότητά σας τό ἀξίζετε!

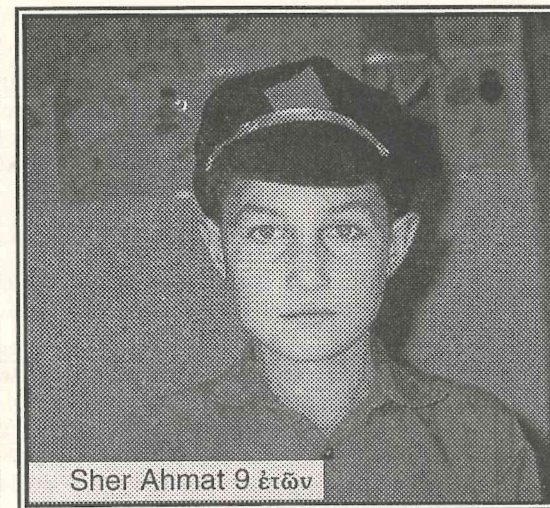
ΜΕΡΙΚΑ ΔΙΑΣΗΜΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥΣ

Ἀγαμέμνων	Ἀτρεὺς - Ἀερόπη	Ἱπποκράτης	Ἡρακλείδης - Φαιναρέτη
Αἰσχύλος	Εὐφορίων -	Ἰσοκράτης	Θεόδωρος - Ἡδυτὼ
Αἴσωπος	Ἡφαιστόπολις -	Κίμων	Μιλτιάδης -
Ἀλέξανδρος	Φίλιππος - Ὀλυμπιὰς	*Κλεοπάτρα*	Πτολεμαῖος ΙΑ΄ -
Ἀλκιβιάδης	Κλ(ε)ινίας - Δεινομάχη	Λεωνίδας	Ἀναξανδρίδας -
Ἀριστείδης	Λυσίμαχος -	Λυκοῦργος	Εὔνομος - Διώνασσα
Ἀριστοτέλης	Νικόμαχος - Φαιστιὰς	Μενέλαος	Ἀτρεὺς - Ἀερόπη
Ἀριστοφάνης	Φίλιππος - Ζηνοδώρα	Μιλτιάδης	Κίμων -
Ἀρχιμήδης	Φειδίας -	Νέστωρ	Νηλεὺς - Χλωρὶς
Ἀσκληπιὸς	Ἴσχυς - Κορωνὶς	Ξενοφῶν	Γρύλ(λ)ος - Διοδώρα
Ἀσπασία	Ἀξίοχος -	Ὀδυσσεὺς	Λαέρτης - Ἀντίκλεια
Ἀχιλλεὺς	Πηλεὺς - Θέτις	Ὅμηρος	Μαίων - Κρηθηὶς
Βίων	- Ὀλυμπιὰς	Ὀρφεὺς	Οἴαγρος - Μενίππη
Γανυμήδης	Τρὼς - Καλλιρρόη	Πάτροκλος	Μενοίτιος - Φιλομήλα
Δαίδαλος	Εὐπάλαμος - Ἀλκίππη	Πελοπίδας	Ἱπποκλῆς -
Δημόκριτος	Δαμάσιππος -	Περίανδρος	Κύψελος -
Δημοσθένης	Ἀλκισθένης - Κλεοβούλη	Περικλῆς	Ξάνθιππος - Ἀγαρίστη
Διογένης	Ἰκέσιος -	Πίνδαρος	Δαϊφάντης - Κλεοδίκη
Διομήδης	Τυδεὺς - Δηιπύλη	Πιττακὸς	Ὑδράδιος - Ἀγαρίστη
Ἐπίκουρος	Νικοκλῆς - Χαιρεστράτη	Πλάτων	Ἀρίστων - Περικτυόνη
Εὐριπίδης	Μνήσαρχος - Κλειτὼ	Πραξιτέλης	Κηφισόδοτος -
Ἡράκλειτος	Βλύσων -	Πρίαμος	Λεομέδων - Θόασα
Ἡρακλῆς	Ἀμφιτρύων - Ἀλκμήνη	Πυθαγόρας	Μνήσαρχος - Πυθαῒς
Ἡρόδοτος	Βασιληίδης - Δρυὼ	Πύρρος	- Λάνασσα
Ἡσίοδος	Δῖος - Πυκιμήδα	*Σαπφὼ*	Εὔμηνος (κ.λπ.) - Κλεὶς
Θαλῆς	Ἐξαμίας - Κλεοβουλίνη	Σόλων	Ἐξηκεστίδης -
Θεμιστοκλῆς	Νικοκλῆς - Ἀβρότιον	Σοφοκλῆς	Σόφιλος -
Θησεὺς	Αἰγεὺς - Αἴθρα	Σωκράτης	Σωφρονίσκος - Φαιναρέτη
Θουκυδίδης	Ὄλορος - Ἡγησιπύλη	*Ὑπατία*	Θέων -
Ἰάσων	Αἴσων - Ἀλκιμήδη	Φειδίας	Χαρμίδης -
Ἴκαρος	Δαίδαλος - Ναυκράτη		

ἀπό τό βιβλίο τοῦ Α. ΔΙΑΜΑΝΤΗ
20.000 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἡ ὁμάδα τοῦ Ἰδεοθεάτρου
ΑΘΗΝΑ - ΥΓΕΙΑ
στά πλαίσια τῶν ἀνθρωπιστικῶν δραστηριοτήτων της, **υἱοθέτησε τρία παιδιά γιά δύο χρόνια**
(μέ κόστος 200 Ε τόν χρόνο)
τῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς Καλλάς
(ἀπογόνων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πού ζοῦν στό Πακιστάν)
δίδοντάς τους τήν δυνατότητα γιά καλύτερες συνθῆκες ὑγείας καί παιδείας.

Yormas Begim 9 ἐτῶν

Sher Ahmat 9 ἐτῶν

Farzia Bibi 9 ἐτῶν

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΕΣΕΙΣ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΑΣ

ἤ τήν ἀποπεράτωση τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μητρότητος!

Γιά πληροφορίες μπορεῖτε νά ἀπευθύνεστε στήν μή κυβερνητική ὀργάνωση

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ

Κεφαλληνίας 23 Ἁγ. Ἀνάργυροι 13561, Τηλ.: 210.83.29.067, κ. Λερούνης ἤ στήν Ἰατρική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τηλ.: 210.74.62.065 κ. Δρογκάρη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, ΔΥΝΑΜΙΚΗ, ΑΜΕΣΗ, ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος ... καί Θεός ἦν ὁ Λόγος

Ὅσοι ἀπό ἐσᾶς εἴσαστε ὑποψιασμένοι γιά τό ποῦ ὁδεύει ὁ "οἰκουμενικός πολιτισμός, ὁ πολιτισμός τῆς νέας τάξης πραγμάτων" καί προβληματίζεστε σοβαρά γιά τήν παιδεία τῶν τέκνων σας,

ὅσοι ἀπό ἐσᾶς ἀρνεῖσθε τήν τυφλή βία στίς παιδικές ψυχές ἀπό τήν τηλεόραση, τήν βεβήλωση τῶν Ἑλλήνων ἡρώων... σᾶς προτείνω τήν κλασσική Ἑλληνική Παιδεία!

Κατ᾽ Ἀριστοτέλη τρία εἶναι τά βασικά ὁρμέμφυτα τοῦ ἀνθρώπου. Τό ὁρμέμφυτο τῆς ἐπιβιώσεως, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους καί τῆς μιμήσεως. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διά τῆς μιμήσεως μεγαλώνουμε καί ἐξελισσόμεθα. Προπαντός τά παιδιά! Ἔχουν ἀνάγκη νά μιμηθοῦν πρότυπα ζωῆς!

Ἐμεῖς προκρίνουμε καί καλλιεργοῦμε τά Ἑλληνικά πρότυπα: τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους. Γιατί ἡ κλασσική Ἑλληνική Παιδεία ἦταν καί θά εἶναι γιά πάντα ἀξεπέραστη. Εἶναι ἡ μόνη πού ἐναρμονίζει τόν ἄνθρωπο μέ τόν ἑαυτόν του, τήν κοινωνία, τήν φύση καί τήν Θεότητα.

Ὁ Προμηθέας στόν Καύκασο, ὁ Ἡρακλῆς στούς Ἄθλους του ἤ ὁ Σωκράτης στό Κώνειο, δέν ἔχουν ἀνάγκη νά τούς λυπηθοῦμε ἀλλά νά τούς μιμηθοῦμε. Ὑπάρχουν καί σήμερα "Λέοντες τῆς Νεμέας" πού πρέπει νά κατανικηθοῦν, "Σταῦλοι τοῦ Αὐγεία" πού πρέπει νά καθαρισθοῦν.

Ὁ σημερινός νέος ἄνθρωπος, ὀφείλει περισσότερο ἀπό ποτέ νά ἐκπαιδευθῆ ὡς "ἥρωας τῆς γνώσεως" καί ὄχι μέσον πληροφορίας. Νά νικήση τά πάθη του, ἀλλά καί τίς "Σειρῆνες" πού ὅλο καί τόν ἀποπροσανατολίζουν ἀπό τόν φυσικό του προορισμό. Νά γνωρίση τίς ἀνθρώπινες ἀξίες καί νά ἀγωνισθῆ γιά νά κατακτήση τόν ὕψιστο προορισμό του. Νά ζήση σύμφωνα μέ τούς θείους νόμους τῆς Φύσεως, τῆς Πνευματικῆς Ἐλευθερίας καί Ἁρμονίας.

Ἐάν θέλετε νά δώσετε ἕνα δυναμικό ἔναυσμα στά παιδιά σας νά ἐξελιχθοῦν νοητικά καί ψυχικά, κατ᾽ εἰκόνα καί καθ᾽ ὁμοίωσιν τῶν κλασσικῶν Ἑλληνικῶν προτύπων, χρησιμοποιώντας τήν γνώση καί τήν σοφία τοῦ παρελθόντος, σέ σχέση μέ τήν ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας, γιά νά κάνουν πιό ἀνθρώπινη τήν κοινωνία μας ἀλλά καί νά ὁραματισθοῦν ἕνα καλλίτερο μέλλον, τότε ἡ ἐπιλογή σας εἶναι ἡ **ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ!**

Τό εἰδικό ἐπιμορφωτικό μάθημα - δρώμενο, μέ στόχο τήν γνώση τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, Μυθολογίας καί Φιλοσοφίας καί διά τῆς Μιμήσεως τήν δημιουργία ἑλληνικῶν προτύπων στίς παιδικές ψυχές.

Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης
Διδάσκων στό Πανεπιστήμιο - εἰδικός ἐπιμορφωτής
διευθυντής τοῦ Ἰδεοθεάτρου, τηλ.: 210. 52.37.543

Φίλοι γονεῖς καί κηδεμόνες, θέλετε τά παιδιά σας νά μάθουν τήν ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα, τό δεινότερο ὅπλο γιά τήν πνευματική τους ἀνέλιξη πού θά τούς παράσχει καί ἄριστη προετοιμασία γιά τό γυμνάσιο καί τό λύκειο; Τό μέσον πού θά δομήσει μέ τόν ἰδανικότερο τρόπο τόν ὀρθό λόγο καί τήν μαθηματική σκέψη τους, ἀφοῦ ἡ ἀρχαία ἑλληνική ἔχει καθαρά μαθηματική δομή. Ἕνα μέσον πού ἀποτελεῖ τήν ὑποδομή τῶν νέων Η. Υ., ἐφόσον καί ἡ γλῶσσα τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης εἶναι ἡ ἀρχαία ἑλληνική;

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν τούς κανόνες προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καί νά μάθουν γιά πάντα νά ἀρθρώνουν τέλεια τήν Ἑλληνική, ἐλευθερώνοντας καί ἐκφράζοντας τίς σκέψεις τους καί τά συναισθήματά τους; (Ὀρθοφωνία - Ἀγωγή Λόγου - Ρητορική Τέχνη).

Θέλετε τά παιδιά σας νά μάθουν γιά πάντα τήν φυσιολογική διαφραγματική ἀναπνοή πού θὰ τούς προσφέρη φυσική καί πνευματική ὑγεία, ἀργό καθαρό καί δυνατό λόγο, ἀλλά καί τήν μεγαλύτερη δυνατή λήψη ὀξυγόνου μέ ὅλα τά εὐεργετικά ἀποτελέσματα; (Αἰμάτωση τοῦ ἐγκεφάλου, ἀπάλειψη νοσημάτων τῶν πνευμόνων, τοῦ ἄχγους κ.λπ.).

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τήν μνήμη τους καί νά ἐγχαράξουν βαθειά στόν νοῦ τους τίς γνώσεις καί νά μήν μαθαίνουν "παπαγαλία" τά κείμενα; (Ἡ μνήμη εἶναι ζωντανός ὀργανισμός καί ἐπιδέχεται καλλιέργεια καί ἐκπαίδευση).

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐξασκηθοῦν στήν παρατήρηση, τήν ἀλληλουχία τῶν ἰδεῶν, τήν μελέτη τῶν ἀναλογιῶν, στήν ἀναλυτική καί συνθετική σκέψη, ἀσκούμενοι διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν;

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐμπλουτίσουν τό λεξιλόγιό τους μέ ὅρους ἐπιστημονικούς, φιλοσοφικούς, ποιητικούς, ἀπό τήν πανάρχαια ὁμηρική διάλεκτο - τήν μητέρα ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν - ἀβίαστα καί χωρίς ἐπιπλέον μελέτη στό σπίτι; (Φράσεις καί λέξεις ὁμηρικές, εἴτε αὐτούσιες εἴτε ὡς παράγωγα τίς χρησιμοποιοῦμε καί σήμερα στήν καθομιλουμένη).

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τόν ψυχισμό τους μέ τίς ἀπαράμιλλες εἰκόνες καί παρομοιώσεις τῆς Ἰλιάδος καί τῆς Ὀδυσσείας;

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐναρμονίζουν τίς κινήσεις τοῦ σώματός τους, μέ αὐτές τῶν συναισθημάτων καί τοῦ λόγου τους; (κινησιολογία).

Θέλετε τά παιδιά σας νά διδαχθοῦν ἀπό ἐκείνους πού πιστεύουν διακαῶς, κατέχουν καί ἔχουν κάνει πράξη ζωῆς αὐτές τίς γνώσεις;

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν, νά ἀγαπήσουν καί νά μιμηθοῦν τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους;

Τότε αὐτούς τούς Ἑλληνόπαιδες μέ πολλή χαρά θά τούς δεχθοῦμε κοντά μας, γιά τήν μαθητεία καί τήν ἐκπαίδευση στήν μίμηση τῶν ἀθανάτων Ἑλληνικῶν προτύπων, μαθητές στήν **"ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ"**

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΜΟΝΑΧΗ ΕΓΝΟΙΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΜΑΘΗΜΑ - ΔΡΩΜΕΝΟ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΕΩΣ, ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ:

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΟΡΘΟΦΩΝΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΚΕΙΜΕΝΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ - ΟΔΥΣΣΕΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΥΝΟΜΗ ΓΑΒΡΑ (ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ - ΝΟΜΙΚΟ)
ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ
ΕΙΔΙΚΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΗ - ΗΘΟΠΟΙΟ - ΔΙΔΑΣΚΩΝ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ, ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 57, 210. 52. 37. 543

✓ **Τό Ἰδεοθέατρον** ἔχει παρουσιάσει μέχρι σήμερα μέ τό παιδικό τμῆμα τήν **Α᾽ ραψωδία τῆς Ἰλιάδος, καί τήν Α᾽ τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως, τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κ.ἄ.** Ἐπίσης στά πλαίσια Εὐρωπαϊκοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος ἐφήρμοσε τήν μέθοδό του γιά τήν ἐκμάθηση τῆς φιλοσοφίας σέ συνδυασμό μέ τό θέατρο, σέ μαθητές Γυμνασίου καί Λυκείου μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία. Τήν ἴδια μέθοδο προσαρμοσμένη γιά παιδιά Δημοτικοῦ παρουσίασε στό Πανελλήνιο συνέδριο ἐκπαιδευτῶν δασκάλων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιά τήν ἐφαρμογή της στό ὁλοήμερο σχολεῖο.

ἐκδόσεις ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ὁμήρου:	ΙΛΙΑΣ	52,00
Ὁμήρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	52,00
Ὀρφέως:	ΥΜΝΟΙ - FRAGMENTA	10,40
Ὀρφέως:	ΛΙΘΙΚΑ - ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	10,40
Ἐμπεδοκλέους:	ΑΠΑΝΤΑ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ	10,40
Πινδάρου:	ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ - ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	26,00
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	16,64
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	10,40
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ (ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ)	6,24
Πλάτωνος:	ΠΟΛΙΤΕΙΑ (περίληψις)	10,40
Πτολεμαίου:	ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ - ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ	12,48
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	8,32
Λουκιανοῦ:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	6,24
Κέβητος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ	7,28
Ἰαμβλίχου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	11,44
Σαλουστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	7,28
Ἰουλιανοῦ:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	9,36
Ἱεροκλέους:	ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	9,36
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ	6,24
	ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΟΚΛΟΥ - Μ. ΨΕΛΛΟΥ - Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ	15,60
Πλήθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	6,24
Π. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ - Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ	45,76
Π. Γράβιγγερ:	ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ	15,60
Π. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	12,48
Σακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	22,88
J. Mallinger:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	11,44
Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	10,40
Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	6,24
Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	8,32
Σ. Νάγου:	ΘΕΟΣ Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	15,60
Σ. Νάγου:	Η ΑΛΗΘΕΙΑ	18,72
Δ. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	9,36
Δ. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	10,40
Δ. Καλλέργη:	Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ	6,24
Δ. Καλλέργη:	ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	6,24
Ν. Παράσχη:	Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ	6,24
Ἀδριανόπουλου:	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ	15,60
Ἀδριανόπουλου:	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8,32
Ἀδριανόπουλου:	Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ	18,72
Πλ. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	9,36
Πλ. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	10,40
Ἰ. Βασιλῆ:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	12,48
Δ. Ἰωαννίδη:	Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	7,28
Σ. Τάκας:	ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ	10.40
Σ. Μπογδάνου:	ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ, ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ, ΔΙΟΝΥΣΙΑ, ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	10,40
Ἄ. Τανάγρα:	Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	22,88

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 2003 * Τιμές μέ ΦΠΑ 4%

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ

Στουρνάρη 57 Ἀθῆναι * Τηλ.: 210 52.37.543

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ - ΕΥΡΥΝΟΜΗ ΓΑΒΡΑ

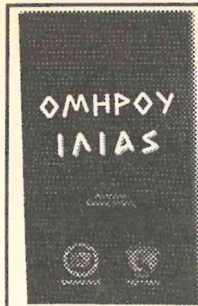

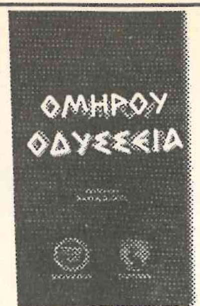
C. Dupuis:	Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ & Ο ΧΡΙΣΤΟΣ	8,32
Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	15,60
Ἀγνώστου:	Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ (Πάπυρος Αἰγυπτιακός γιά τά Ἐλευσίνια Μυστήρια)	6,24
Σ. Πιμπλῆ:	ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ (Ἱστορική μελέτη γιά τήν μεγάλη ἑορτή τῶν Παναθηναίων)	6,24
Κ. Κακούρη:	ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ (Διδακτορική διατριβή γιά τά Ἀναστενάρια καί τά Διονυσιακά Μυστήρια)	16,64
Ἀσημακόπουλου:	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ	6,24
Ἰ. Κακριδῆ:	ΑΡΑΙ (ΚΑΤΑΡΑΙ - ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ)	10,40
Γ. Βογιατζῆ:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΙΔΕΣ	8,32
Γ. Βογιατζῆ:	ΟΡΦΕΥΣ - ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8,32
Π. Καραγιάννης:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ	29,32
Ε. Φλάμος:	ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ	15,60
Ἑ. Δάγιου:	ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ	15,60
Ἑ. Δάγιου:	Η ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ	15.60
Νταϊάν Ρόμπινς:	ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ - ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	14,56
Ἠ. Νικολούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	10,40
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	10,40
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	5,20
Β. Λαμπροπούλου:	ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ - ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ	7,28
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	10,40
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	7,28
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8,32
Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	7,28
Ἄ. Κελεσίδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ (Οἱ θέσεις τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων γιά τήν Ψυχή)	10,40
Ἄ. Κελεσίδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ	10,40
Ἀ. Γεωργιάδου:	ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ	7,28
Στασινοπούλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8,32
Ν. Ἐλάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ Ἱστορικό ἀφήγημα γιά παιδιά. Τό ἐκπαιδευτικό σύστημα τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας καί Σπάρτης	11,44
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ (παιδικό διήγημα μέ θέμα τήν Ἀργοναυτική ἐκστρατεία)	6,24
Βαλλερᾶ-Rickerson	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ (Ἑλληνικά -Ἀγγλικά)	
Anne Reese:	ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES (Δίγλωσσο)	20,80
Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	10,40
Πάουλ Ντῆναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ	49,92
Α' τόμος 1°-8° τ.	ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ	41,60
Β' τόμος 9°-16° τ.	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ	41,60
Ἰ. Μιχαήλ:	Ο ΙΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 7	12,48
Ἀρβανιτοπούλου:	ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ	17,68
Ε. Σταμάτη:	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ	6,24
Κ. Ρούτη:	ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ ΕΠΤΑΛΟΓΙΑ	10,40

ἱστοσελίδα: http://www.ideotheatron.gr

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ - ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Νέα μετάφραση μὲ προσέγγιση τῆς Ὁμηρικῆς διαλέκτου ἀπό τόν Κώστα Δούκα μία ἱστορικὴ ἔκδοση

Μὲ τὴν συνεργασία τοῦ οἴκου "Γεωργιάδης"

50 EURO ΕΚΑΣΤΟΝ

10 EURO

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

FRAGMENTA

Ὅλοι οἱ ἱεροί ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως στό ἀρχαῖο κείμενο καί στίχο πρός στίχο μετάφραση, μέ πλούσιο σχολιασμό, ὕμνους τοῦ Πρόκλου, Καλλιμάχου καί σημαντικές πληροφορίες γιά τό ἀρχαῖο ἑλληνικό μηνολόγιο. Ἐπίσης τά διασωθέντα ἀποσπάσματα ἀπό τήν ΚΔ' ραψωδία τοῦ Ὀρφέως.

10 EURO

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ

Ἀρχαῖο κείμενο - μετάφραση

Ἐπί πλέον ἀναλυτική παρουσίαση τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας - πίνακες καί ἀποσυμβολισμός.

Ἡ χρῆσις τῶν λίθων ἀπό τόν Ὀρφέα.

10 EURO

Α. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ Ο ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐργασία τῆς δ/ντρίας τοῦ Κ. Φιλοσοφίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Ἄ. Κελεσίδου ἐπάνω στά ἀδημοσίευτα ἀποσπάσματα τοῦ Ἐμπεδοκλέους μέ πρόλογο τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ε. Μουτσόπουλου. Ἀρχαῖο κείμενο, ἔμμετρη μετάφραση, σχόλια καί ἐπιλεγόμενα, γλωσσάρι ἀρχαίων ὅρων καί ἀπόδοση γιά πρώτη φορά παγκοσμίως στά νέα ἑλληνικά, γαλλικά καί πολωνικά.

25 EURO

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΕΠΙΝΙΚΟΙ - ΑΠΑΝΤΑ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ - ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ - ΔΕΛΦΩΝ - ΝΕΜΕΑΣ - ΙΣΘΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ. ΕΚΤΕΝΗ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ. ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΜΜΕΤΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Ι. ΛΑΖΑΝΑ

16 EURO

ΣΟΛΩΝΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἡ ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σόλωνος. Ὁ Σόλων καί οἱ οἰκονομικές του μεταρρυθμίσεις. Διασωθέντα ἀποσπάσματα τοῦ Σόλωνος. Συλλογή νομοθετημάτων. Μετάφραση, σχόλια. Ἀναλυτικός πίναξ Δικαίου.

ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΦΑΙΔΡΟΣ - ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἀπό τόν Ἐρωφάντα καί τόν Ἀνδρόγυνον, τόν Φιλόσοφον Ἔρωτα, καί τό Ὕπατον Κάλλος, ἕως τήν Θείαν Ἐρωτικήν Μανίαν, τήν μεῖξιν τῆς Ἀνθρωπίνης Ψυχῆς μετά τοῦ Θείου, μέ τέκος τόν Διόνυσον. 6 EURO

10 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀρχαῖο κείμενο, μετάφραση. Τό βιβλίο περιλαμβάνει: τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σωκράτους, τήν σχέση του μέ τόν Πλάτωνα, τό ἱστορικό πλαίσιο τῆς δίκης, τούς λόγους πού καταδικάστηκε σέ θάνατο, ποιό ἦταν τό δαιμόνιό του. Σχόλια: Δ. Λαερτίου, Χρ. Μαλεβίτση, Ρ. Ἀναστασάκη, F. Nitzche.

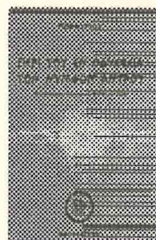
20 EURO

ΑΝΝΑ ΡΗΖ - Ε. ΒΑΛΛΕΡΑ

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ

ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES

Τό βιβλίο τεκμηριώνει τήν συμμετοχή τῶν γυναικῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος στόν ἀθλητισμό, σέ ἀγῶνες καί ἑορτές, συμβάλλοντας στήν συνολική ἀνασκευή τῆς ἱστορικῆς εἰκόνας τῶν γυναικῶν, ὡς ἀτόμων μέ ἱκανότητες, ἀνεξάρτητη σκέψη καί πολύτιμη συνεισφορά στήν κοινωνία.

8 EURO

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ

Κυκλοφορεῖ γιά πρώτη φορά τό κορυφαῖο φιλοσοφικό-θεολογικό ἔργο τοῦ Πορφυρίου. Ἕνα ἀπό τά κύρια ἔργα τῆς θρησκευτικῆς Νεοπλατωνικῆς παραδόσεως.

Γέμει Μυστηριακῶν καί ἀπορρήτων ἀληθειῶν γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς μετά θάνατον, ἀποσυμβολίζοντας μέρος τῆς μυητικῆς διδασκαλίας τοῦ Ὁμήρου.

6 EURO

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

7 EURO

ΚΕΒΗΤΟΣ

Ο ΠΙΝΑΞ

Ἠ ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΑΥΤΟΜΑΘΕΙΑΣ

ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΗΘΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

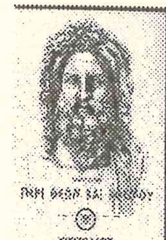

11 EURO

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

Ἡ Πυθαγόρειος ἀριθμολογία ἦταν Ἀριθμοσοφία ἐγκλείουσα βαθύτατες μυητικές ἀλήθειες, διδασκόμενες στά μυστηριακά σκηνώματα τῆς ἀρχαιότητος. Στό ἔργο αὐτό ἀναπτύσσονται οἱ θεῖες ἰδιότητες τῶν 10 πρώτων ἀριθμῶν.

7 EURO

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ

Σύνοψις τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ καί τῆς Μυστηριακῆς καί Μεταφυσικῆς διδασκαλίας περί Θεῶν καί Κόσμου, ἀνθρώπου, ψυχῆς καί εἱμαρμένης.

9 EURO

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ

Δύο ἀριστουργηματικά ἔργα τοῦ τελευταίου ὑπερμάχου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τό πρῶτο ἅπτεται τοῦ μύθου Ἄττιος-Κυβέλης, τῆς οἰκουμενικῆς μητρός τῶν Θεῶν, ἐνῶ στό δεύτερο ἐπιχειρεῖ τήν μυητική ἀνάλυση τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ Ἡλίου.

9 EURO

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Σχόλια τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Ἱεροκλέους στό ἱερώτερο Εὐαγγέλιο τῆς Ἑλληνικῆς Μυσταγωγίας, τά ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ, ἀπαραίτητα σέ ὅποιον θέλει νά ἐμβαθύνη στήν πρακτική μυητική ἀγωγή τοῦ ἀνθρώπου καί νά ἐφαρμόση στόν βίον του τίς ἑπτά ἀρετές, ὥστε νά καταστῆ θεός ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

6 EURO

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ

Παρατίθενται περί τά 100 ἀληθῶς ἀριστουργηματικά πυθαγόρεια ἀποφθέγματα στήν πρωταρχική τους ἀρχαία ἑλληνική διατύπωση μέ σύντομα σχόλια διαφόρων διανοητῶν.

15 EURO

ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ

Τό δυσκολώτερο θεολογικό κείμενο τῆς ἐποχῆς τῶν Νεοπλατωνικῶν διαφωτίζεται ἀπό τά σχόλια: **ΠΡΟΚΛΟΥ** (ἀποσπάσματα Χαλδαϊκῆς Φιλοσοφίας), Μιχ. Ψελλοῦ, Π. Γράβιγγερ, Π. Μαρίνη. **Τὸ βιβλίο - σύμβουλος ὅλων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων.**

6 EURO

ΠΛΗΘΩΝΟΣ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ

Ἱερή Λογοτεχνία μεγάλης ἀξίας, ἡ ὁποία διδάσκεται ἐντός τῶν σχολῶν σέ ὑψηλά ἐπίπεδα μαθητείας.

44 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ

Ἡ μυστική διδασκαλία τοῦ Πυθαγορισμοῦ ὅπως παρουσιάζεται μέσα ἀπό τούς Νεοπυθαγορείους φιλοσόφους καὶ ἀποκοδικωποεῖται ἀπό τόν ἐμβριθέστατο ἐρευνητή Π. Γράβιγγερ.

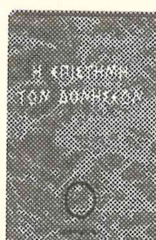

15 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ

Οἱ ἐν λόγῳ ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κατ' ἐξοχήν λειτουργικό καί λατρευτικό χαρακτῆρα, ἦσαν προϊόν εἴτε ἐξάρσεως τοῦ πνεύματος θεοφορήτων ἀνδρῶν, εἴτε ἐμπνεύσεως ἐκ θείων Πηγῶν.

12 EURO

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ

Ἡ δύναμη τοῦ Λόγου καί τῶν θείων ὀνομάτων, ἦχος καί μουσική, περί ἀρωμάτων καί θυμιαμάτων, τελετικές χειρονομίαι, βηματισμός, ρυθμικές κινήσεις, τελετικός χορός, τό φῶς καί τά χρώματα, φυλακτήρια, τελέσματα, ἐμβλήματα.

22 EURO

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὁ καθ/τὴς Φιλοσοφίας Γ. Σακελλαρίου ἀναλύει ΟΛΟ ΤΟ ΜΥΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ. Πῶς μποροῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε σήμερα τὸ ἠθικό του σύστημα. ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΕΛΙ ΞΕΩΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ.

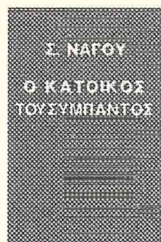

11 EURO

Jean Mallinger

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ

Ἡ κάθοδος τῆς ψυχῆς. Ἡ πλάνη τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν. Γέφυρα μεταξύ ζώντων καί νεκρῶν. Τά ἀπόρρητα τοῦ ζῶντος πυρός. Τά ἀπόρρητα τοῦ Ἄδου. Τά μυστικά τῶν ζώντων ἀγαλμάτων τῶν θεῶν.

10 EURO

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐνάρετος βοηθεῖται καί γίνεται συνεργάτης τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ συνειδήσεων, τῶν συνειδήσεων οἱ ὁποῖες συνέστησαν τήν Πνευματικήν Ἱεραρχίαν, εἰς τήν κορυφήν τῆς ὁποίας εὑρίσκεται Ὑπέρθεος Ἄρχων, χειριστής τῶν Φυσικῶν καί τῶν Πνευματικῶν Νόμων διευθετῶν καί ἐποπτεύων τήν τάξιν τοῦ Παντός, ὁ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

6 EURO

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

Ἡ Πυθαγόρειος ἐξήγηση τῶν φαινομένων τῆς τηλεπάθειας καί τῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν πνευματικό κόσμο.

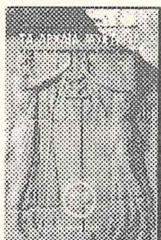
8 EURO

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ

ΠΑΣΑ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΑΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Ἕνα κείμενο τοῦ Πυθαγορείου Διδασκάλου Σπυρίδωνος Νάγου ἐπάνω στό θέμα τῆς ἀποχῆς ἀπό τό κρέας ὡς πρώτου παράγοντος καί προϋποθέσεως τῆς συνειδητῆς ἀνελίξεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

9 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πνευματική κληρονομιά τῆς Ἑλλάδος. Τά μυστήρια τῆς Μεγάλης Μητέρας Ρέας-Γῆς, τοῦ Ἰδαίου Διός, Κορυβαντικά Μυστήρια, Λαβυρινθικά Μυστήρια, Ὀλυμπία, Δελφοί, Δωδώνη, Ἄργος, Μαντεῖα, Χρηστήρια.

6 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κατά τήν Πυθαγόρειο Διδασκαλία

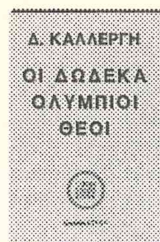

6 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

Ο ΥΜΗΤΤΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ ἱεροῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς ἀπό τά Πελασγικά χρόνια ἕως σήμερα.

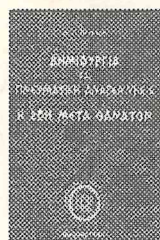
10 EURO

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΟΙ 12 ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ

Ἡ πνευματική ἔννοια τῶν Ἑλλήνων Θεῶν δέν βρίσκεται στίς τελετές καί τίς πανηγύρεις μέ τίς ὁποίες ἱκανοποιεῖται ἡ λαϊκή φαντασία.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΩΝ ΤΩΝ 12 ΘΕΩΝ.

6 EURO

Ν. ΠΑΡΑΣΧΗ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ἕνα μεστό κείμενο γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς ἀπό τήν δημιουργία ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

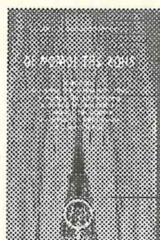
15 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

Μία μοναδική πραγματεία καὶ ἐσωτερικὴ ἀνάλυση τῶν διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος

ΟΡΦΕΥΣ - ΘΑΛΗΣ - ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ - ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ - ΖΗΝΩΝ ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ - ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ - ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ - ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ - ΣΩΚΡΑΤΗΣ - ΠΛΑΤΩΝ - ΣΤΩΙΚΟΙ

8 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΖΩΗΣ
Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ - ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Οἱ φυσικοί νόμοι πού διέπουν τήν ζωή καί τά ἐξελικτικά στάδια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀπό τήν γένεση ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

18 EURO

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΝΡΘΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ἕνα μυητικό ἔργο. Διδάσκει τήν ἐφαρμογή τῶν Θείων Φυσικῶν Νόμων στήν καθημερινότητα, ἑρμηνεύοντας τήν Πυθαγόρειο Διδασκαλία. Πρέπει νά τό μελετήσετε!

9 EURO

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ἑλκτική δύναμη τοῦ νοῦ ἐπηρεάζει καταλυτικά τήν ποιότητα τῆς ζωῆς μας καί τίς συνθῆκες πού δημιουργοῦνται γύρω μας. Τό κείμενο αὐτό δίδει κανόνες ζωῆς (νόμους τοῦ βίου) πού καθορίζουν τό ΕΥ ΖΗΝ.

... Τόν Χριστό προορίζει ἡ Χριστιανική Θρησκεία, σέ θάνατο. Θά ἀναστηθεῖ ἴσως στήν δόξα τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν αὐτή θά ἀποβάλει τό σκότος τό κατακλύζον τίς ψυχές της. Ἀλλά τότε θά ἀναστηθοῦν καί ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι γι' αὐτήν ἔχουν ἤδη ἀποθάνει, δηλαδή θανατωθεῖ ὑπ' αὐτῆς καί ἀναφέρονται μόνον ὡς μυθολογικά πρόσωπα.

... Ὁ Ὀρφεύς καί ὅλοι οἱ Ἀργοναῦτες τῶν Ἑλληνικῶν μυστηρίων θά ἀποτελέσουν ἀντικείμενον προσκυνήματος καί λατρείας, ἀντικείμενον κυριαρχουσῶν Θεοτήτων, **ὑπεράνω τῶν ὁποίων ἡ ἀνάστασις τῶν Ὀλυμπίων θά κατέχει τά βασιλικά διαδήματα τοῦ Οὐρανοῦ.**

... Καί ὁ Χριστός διά τά Χριστιανικά μυστήρια εἶναι Ἀργοναύτης. Αὐτή εἶναι ἡ Θειοτέρα ἔννοια πού δύναμαι νά τοῦ ἀποδώσω.

ISSN 1108-832800

9771108832008

